DİLEK BİLGİÇ ESEN

BİR KÜRT SEVDİM

müptela

DİLEK BİLGİÇ ESEN

BİR KÜRT SEVDİM

Mümkün olsaydı keşke
seçebilmek doğduğum toprakları,
mümkün olsaydı keşke silebilmek ön yargıları,
değiştirebilmek yazgıyı…

Onunla ilk karşılaşmamız bir bahar akşamına rastladı. Alternatif Bahar Şenlikleri adını verdikleri bir eğlencede halay çekiyordu. Herkes Şebnem Ferah konserine gitmişti ve ben başım ağrıdığı için arkadaşlarımdan erkenden ayrılıp yurdun yolunu tutmuş gidiyordum. Edebiyat fakültesinin önünden geçerken sac üzerinde pişen bazlamanın kokusu iştahımı açtı, hiç unutmam, bir patatesli bazlama bir de ufak çay aldım. Elimdekileri dökmeden yiyebilmek için kenara oturdum ve halayı seyretmeye başladım. Kürtçe olduğunu tahmin ettiğim, anlamadığım bir dilde şarkılar çalıyordu ve onlarca genç eğleniyordu. Etrafta pankartlar vardı. Normalde arkadaşlarımla burada hiç oturmazdık ama o gece oturasım geldi, demek ki kader böyle bir şeydi. Kaçış yoktu, yaşanması gereken neyse o olurdu.

Halay bittiğinde adını ilk kez duyduğum bir türkücüyü davet ettiler ve onlarca genç çimenlerin üzerine oturup bağlama çalan adamı dinlemeye, türkülerine eşlik etmeye başladı. Çayım bitmişti ama içimden orada kalmak ve bizlerden farklı bir eğlenceyi tercih etmiş bu insanları,

açık konuşayım az önce halay çeken çocuğu, izlemek geliyordu. Bir çay daha alıp çimenlere, esmer çocuğu görebileceğim bir yere oturdum. Çocuk bu organizasyonda önemli biriydi sanırım, sık sık birileri gelip kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da kalkıp bir yerlere gidip geri geliyordu. Bense ateşin ve kampüs lambalarının aydınlattığı gecede nasıl olsa kimse beni fark edemez diye düşünüp onu izliyordum.

Kuşkusuz hayatım boyunca gördüğüm en güzel yüze sahipti, uzun boyu onu ilk bakışta fark edilir kılsa da gülüşü sanırım sahip olduğu en güzel şeydi.

Hiç kimseyi tanımamama, çalan şarkıları, türküleri anlamamama rağmen orada kalmak ve o esmer çocuğu izlemek istiyordum.

Türkücü adam şimdi Türkçe bir şarkı söylüyordu. Sözleri tanıdık geldi bana ama tınısı benim bildiğimden çok farklıydı.

Sözün şiirlerin mükemmelidir, senden başkasını seven delidir, yüzün çiçeklerin en güzelidir, gözlerin bilinmez bir diyar gibi...

Bu sözleri ben daha önce Sezen Aksu'dan dinlemiştim ama adının sonradan Mustafa Kaya olduğunu öğrendiğim sanatçı şarkıyı bambaşka söylemişti.

Acaba adı neydi? Bölümü neydi? Kaç yaşındaydı ve kimdi acaba bu çocuk? Sorulması gereken en önemli soru *nereli* olduğuymuş meğer. Çünkü memleketi bizim önümüzdeki en büyük engeldi.

Gece bitmesin, yüreğimdeki bu tatlı kıpırtı gitmesin istiyordum.

Halay başladı tekrar, yine en başındaydı halayın. Dayanamadım, rezil olma pahasına kalktım ben de halaya. Yanımdaki kızların ayaklarına bakıp taklit etmeye başladım, bir iki tökezledim ama yavaş yavaş kavramaya başladım.

Halay bittiğinde artık gece de sona eriyordu. İçimde buruk bir hüzün belirdi. Grubun bir kısmı dağılmaya başlamıştı bile, sonra fark ettim esmer çocuk ve az önce türkü söyleyen adam çevrelerini saran insanlarla sohbet ediyorlardı. Nasıl olsa kalabalıkta kimse beni fark etmez diye etraflarını sarmış insan çemberinin arasında kendime bir yer bulmaya çalıştım ve dikkatle ne konuştuklarını dinliyormuş gibi yapmaya başladım. Aslında kimin kimle ne konuştuğu zerre umurumda değildi, tek derdim onu daha yakından görebilmekti.

Çaktırmadan yüzünü inceliyordum, gülüşünü, gülünce ortaya çıkan dişlerinin muntazam duruşunu ve sağ elini mütemadiyen kirli sakalları arasında gezdirişini izledim bir süre. "Şahin," dedi biri ve o kafasını çevirdi, ben de böylece adını öğrenmiş oldum. Azdı ama bu kadar bilgi, devamını kimden ve nasıl öğrenecektim? Belki de Şahin şu türkücü adamın menajeriydi ve bu gece onu ilk ve son görüşüm olacaktı. Olabilir miydi?

Sohbet bitti ve türkücü adamla birlikte Şahin de gitti. Etrafta kafayı bulmuş tipler dışında pek az insan kalmıştı ki ben de yurdun yolunu tuttum.

Aklımda bir soru... Onu tekrar görebilecek miyim? İçimde hüzün bulaşmış bir mutluluk... Acaba âşık olmuş olabilir miyim?

Ertesi gün dersim geç başladığı için öğlene kadar uyudum ve yurtta kahvaltı sona erdiği için kampüs içindeki kafelerden birine gittim, ders başlamadan bir şeyler yiyebilmek için. Tanıdık kimseyi görmek istemiyordum, durup durup dün geceyi düşünüyordum. Kimdi acaba? Aklıma bir fikir geldi, dün onu ilk kez gördüğüm edebiyat fakültesinin yakınındaki kafeye gitmeye karar verdim. Belki o da oralardadır diye geçirdim içimden. Ama

o gün ve takip eden diğer günler ona tekrar rastlamadım ve içimdeki onunla tekrar karşılaşma umudu gitgide küçüldü. Ta ki Alternatif Bahar Şenlikleri'nin yasağının kalktığını öğrendiğim o cuma akşamına kadar.

Cumartesi gecesi yarıma hiç kimseyi almadan direkt edebiyat fakültesinin şenlik alanına gittim. Çoktan bazlamaları pişirmeye, çekirdekleri çıtlatmaya ve halaya başlamışlardı. Ortamdaki gençler ekseriyetle birbirine benziyordu, ortama ve onlara yabancı olduğum her hâlimden anlaşılıyor olmalıydı ki yanından geçtiğim insanlar kafalarını kaldırıp beni süzüyordu. Kızların yoğunlukta olduğu bir halkaya, "Merhaba," diyerek oturdum. "Hoş geldiniz," dedi her biri tek tek. Kendilerini tanıttılar, bölümlerini söylediler, memleketlerinin neresi olduğuna, hangi yurtta kaldıklarına dair sohbet konuları açtılar. Bana sorular sordular, sigara, çekirdek vs. ikram ettiler. Ne tatlı, cana yakın insanlar diye geçirdim içimden. Çoğu doğu illerinden gelen bu gençlerin ortak özellikleri güler yüzlü oluşlarıydı.

İçlerinden biri grubun topluca merak ettiği soruyu patlattı.

"Genelde bizlerin dışında katılım olmaz Alternatif Bahar Şenlikleri'ne. Hayırdır, seni hangi rüzgâr attı? Belli ki Kürt de değilsin."

Doğruydu, Alternatif Bahar Şenlikleri'ne genelde kötü gözle bakılır, siyasi bir hareket gibi algılanırdı ve doğu kökenli öğrenciler dışında katılım hiç olmazdı.

"Türkü severim," dedim, "Halay da hoşuma gitti. Hem fena mı sizleri tanımış oldum," diyerek aslında orada bulunuşumun gerçek sebebinin aklımdan çıkaramadığım yakışıklı olduğunu gizledim.

"Biz seni tanıdığımıza sevindik, hoş geldin aramıza," dedi güler yüzlü kızlardan tombalakça olanı, "Ben de," dedim ve gülüşüne gülümseyerek karşılık verdim.

Gece ilerliyor, halayın biri bitiyor biri başlıyordu. Şahin ortalarda yoktu. Muhtemelen öğrenci değil, o gece rastlantıydı burada olması diye düşünmeye başladım. İçim cız ediyordu. Çünkü onu görmek istiyordum, düşüncesi bile kalbimi hop oturup hop kaldırıyordu.

Göremedim ama önce halay bitti, sonra da gece ve herkes evlerine, yurtlarına dağıldı. İlk defa o gece onu düşünmeden uyumaya çalıştım. Çünkü o bir gecelik görüntüsü beni saplantılı bir âşığa dönüştürmeye başlamıştı.

Sonraki günler hayatım tüm sıkıcı rutiniyle akmaya başladı, her gün aynı kişiler, aynı muhabbetler, aynı kısır döngüler.

Ne tuhaftı bir gecede hem çok mutlu olmuştum hem de eski hayatımdan zevk alamaz hâle gelmiştim.

Hayat tesadüflerden ibaretmiş ve yaşamıma yeni sürprizleri varmış Yaradan'ın.

Fırat adında bir arkadaşım vardı o güne kadar çok sohbet edebilme fırsatımın olmadığı. "Sen bahar şenliklerine katılmıştın diye hatırlıyorum, halayda görmüştüm seni," dedi.

Ben yüzüne anlamsızca bakmayı sürdürürken, "Evet," dedim.

"Bu gece Cem Türkü Evi'nde türkü ve halay gecesi var, katılmak ister misin?" dedi.

Son günlerde o kadar sıkılıyordum ki, "Tamam," dedim hiç düşünmeden. En azından her gecekinden farklı bir şey yapmış olurum diye geçirdim içimden.

İlk defa bir türkü evine gidecektim, sade bir şeyler giydim ama sarıya çalan saçlarıma dümdüz fön çektirdim ve makyajımı hafif tuttum ki dikkat çekmeyeyim, sonuçta nasıl bir yere gideceğimden bihaberim.

Fırat'ın yanında sınıftan bir kız arkadaş daha vardı, köşede tanımadığım başka kişilerin de olduğu bir masada

oturuyorlardı, selam verip hepsine, bir çay ısmarladım kendime.

Sahnedeki grup birbirinden güzel türküler söylüyordu. "Bir sigara molası," dedi solist ve müzik kesildi birden, aslında geç olduğunu düşünüp kalkacaktım ama Fırat, "Tek dönme yurda, birlikte döneriz üçümüz," deyince biraz daha oturmaya karar verdim ve hayatımın en güzel kararının bu olduğunu düşünürüm yıllardır.

Mola bittikten sonra solist bir türkü daha söyleyip sahneye kendinden övgülerle bahsettiği birini davet etti, "Şahin kardeşim," dediğini hatırlıyorum, gerisi uçtu gitti sözlerin.

Kafamı yıldırım hızıyla çevirdiğim sahnede gördüğüm kişi oydu, Şahin.

Hayatım boyunca ölsem unutamam ben o geceyi, bir bağlama almış dizine, koymuş ince parmaklarını tellerine, sesi sanki kadife.

Dostum dostum güzel dostum
Bu ne beter çizgidir bu
Bu ne çıldırtan denge
Yaprak döker bir yanımız
Bir yanımız bahar bahçe...*

Gözümü kırpmadan, nefes almadan, kimseyi umursamadan ve neden ağladığımı anlamadan dinledim o gece onu.

Bana mı öyle geldi, yoksa o da bana mı bakıyordu?

Neydi şimdi bu?

Eğer birbirimize yazmadıysa bizi Yaradan, neden çıkarmıştı onu karşıma tekrardan?

İkinci karşılaşmamızın akıbeti ilkinden pek farklı olmadı, gece onu tekrar gördüm ve bitti. Aslında daha niye

* Hasan Hüseyin Korkmazgil dizeleri

hayal kurmaya devam ediyordum ki? Eğer o da benden, benim ondan etkilendiğim kadar etkilenmiş olsaydı muhakkak bir adım atardı. Bir kız olarak ilk adımı ben atacak değildim ya. Günler hızla geçip gitti. Yaz tatili geldi ve ben memleketime döndüm. Biliyor musunuz, hiç çıkaramadım onu aklımdan. Benimle tanışmak, sevgili olmak isteyen bir sürü erkek olmasına rağmen kimseyi beğenemedim. Ben ki ergenlik yıllarımda bile kimseye hayranlık derecesinde beğeni duymamış, takıntılı bir şekilde âşık olmamıştım, bu neydi böyle? İki kere gördüğüm ve varlığımdan haberdar olmayan bir adamın hayalini kuruyordum her gece. Beğenilen, istenilen, peşinden koşulmasına alışmış bir kızdım ve hayatımda ilk kez âşık olduğum adam tarafından görünmez kılınmıştım. Ama sanmayın ki bu durumu gurur meselesi yaptığımdan Şahin'e olan ilgim. Herkes bilsin ki ilk görüşte aşk diye bir şey varmış ve insan hiç tanımadığı, birlikte zaman geçirmediği birini bile kalbinde taşırmış.

Yaz tatili bitti ve ben İzmir'e döndüm. Biliyor musunuz, hiç yitirmedim umudumu, yoktan var eden Allah dualarıma kayıtsız kalacak değildi ya, çıkaracaktı Şahin'i tekrar karşıma. Peki, ne yapacaktım onu tekrar gördüğümde? Yine sessizce beni fark etmesini mi bekleyecektim? Hayır, asla. Söz vermiştim Allah'a, eğer bu mucizeyi tekrar yaşatırsa bana, ben de bana düşeni yapacak, duygularımı sahibine açacaktım reddedilme pahasına.

Günler bazen hızla, bazen yavaş kovaladı birbirini ve ben her gece tam da uyumadan önce açtım ellerimi, gücü imkânsızı olur kılmaya yeten Rabbime. Duam bitince hayal kurdum, tekrar karşılaştığımızda Şahin'e anlatacaklarım hakkında.

Ve bir gün, dualarımın kabul olmuş hâliyle karşımda ete kemiğe bürünmüş duruyordu. İzmir'de okuyanlar

bilir, E Kafe vardı kampüsün işlek bir yerinde. İşte o sabah orada, kalabalık bir arkadaş grubuyla kahvaltı yapıyordum ki sesini duydum önce, bir şeyler anlatıyordu ne olduğunu anlayamadığım bir dilde. Herkes yok oldu o kafede o an, bir biz kaldık birbirimize.

Allah duymuştu dualarımı, şimdi sıra bendeydi işte. Tutacaktım sözümü.

Arkadaşlarımın meraklı bakışları ve nereye gidiyorsun soruları eşliğinde kalktım oturduğum masadan. Yüreğim kıpır kıpır, ellerim tir tir titrer bir hâlde gittim masalarına. Konuşsam sesim çıkmayacak sanki ama konuşmasam da olmayacaktı. Bu benim son şansım olabilirdi. Etrafında onu dikkatle dinleyen kalabalığın ilgisi şimdi kendilerine benzemediği hâlde masalarına yaklaşan benim üzerimdeydi ve ayaklarımın bağının çözülme sebebi Şahin'in de artık konuşmasını yarıda kesip masalarının başında dikilen bu yabancıya dikkat kesilmesiydi.

Şimdi tüm masa sessizliğe bürünmüş beni izliyordu ve lanet olasıca sesim sanki karnıma kaçmış, çıkmıyordu. Kendimi aptal konumuna düşürdüğümün farkında ve biraz da onca insanın karşısında rezil olacağım korkusuyla konuşamıyordum ki Şahin yetişti imdadıma.

"Buyurun, oturmaz mısınız?" dedi tüm sıcakkanlılığıyla. Sessizce iliştim boş sandalyelerden birine. Canım benim, anlamış olacak ki ilgimi ve çekingenliğimi sanki beni tanıyormuş gibi davrandı. Dünya yansa bir kalbur samanım yanmazdı o an sanki. Onu dinlemek, konuşurken yaptığı jest ve mimikleri hafızama kazımak ve hiç silmemek istiyordum. Biraz daha konuştular ve yavaş yavaş dağıldı grup.

"Hadi Şahin, gelmiyor musun?" dedi bir arkadaşı ve ben bu sesle uyandım ayakta gördüğüm rüyadan.

"Siz gidin, ben birazdan geleceğim," demesi ise masaya dayadığı kollarının ardından bana bakan gözlerini fark etmemi sağladı.

Herkes kalkmış masadan, bir biz kalmışız ve Şahin tıpkı adını aldığı yırtıcı gibi sert bakışlarını yüzümde gezdirirken sesim bir daha hiç duyulmayacak gibi kısılmıştı.

Derin bir nefes aldım ve Yaradan'a verdiğim sözü hatırlatıp kendime konuşmaya karar verdim, Allahım ne zormuş bir erkeğe hem de o söylememişken seni seviyorum diyebilmek. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda onun da hâlâ dikkatle bana bakmakta olduğunu fark edip aynı hızla başımı kafenin kapısına çevirdim. Şimdi kalkıp gidebilir ve onu tekrar görebilmek için aylarca dua edebilirdim ya da ne varsa içimde anlatıp en azında ben elimden geleni yaptım diyebilirdim. Bir yanda deli gibi atan âşık kalbim, diğer yanda kadınlık gururum. Sıkışmıştım ve o hiç yardımcı olmuyordu bana, bakıyordu sadece yüzümü ezberine alırcasına dikkatle.

Başımı kaldırıp ona tekrar bakarsam hiç konuşamayacağımı anlayıp başım önümde konuşmaya karar verdim.

"Siz tanımıyorsunuz beni ama ben geçen yılki Alternatif Bahar Şenlikleri'nden beri tanıyorum sizi, o gün bugündür çıkaramıyorum kalbimden."

Hiç unutamıyorum sadece bu kadarcık konuşabildim, sadece bunları söyleyebildim ve asla bakamadım yüzüne. İçimde yangın çıkmıştı sanki ellerim, yanaklarım yanıyor gibiydi ve karnım kasıldı, midem bulandı.

Söylediklerimin karşı tarafta oluşturduğu etkiyi görmek için sessizce bekledim bir süre, yine başım önümdeydi bu bekleyişte. Cevap gelmedi ve bu sessizlik gözlerimi ona yönlendirdi yine.

Şimdi güzel eli kirli sakalları arasında gezinirken gözleri sert bakışlarından hiçbir şey kaybetmeden bana

bakıyordu, bense ağzından çıkacak tek bir cümleye muhtaçtım. Rezil olmuştum bir kere, devamını getirmek daha kolay oldu benim için o yüzden. "Cevap vermediniz," dedim. Gülümsemişti bu sefer, bu gülümseyiş kalbimi yerinden çıkarabilirdi. Bence yaratılmış en yakışıklı erkek oydu ve de en güzel gülümseyeni. Bu gülümseyiş cesaret verdi bana, en azından sert değildi ya bakışları artık bu bile yeterdi.

"Biz birlikte olamayız," dedi. Bunu o kadar net söyledi ki konuşmayı unuttum sandım o an. Soramadım bir süre neden diye, yaşlar birikti gözlerimde ve kocaman bir düğüm boğazımda.

"Neden?" diyebildim bir süre sonra. "Sevgiliniz mi var?" diye ekledim hemen akabinde.

"Hayır," dedi aynı netlikte, o zaman tek bir sebep kalıyordu geriye, beğenmemişti beni işte.

O ana kadar bana aşkını anlatıp ret cevabını verdiğim erkekler geldi gözümün önüne, acaba içlerinden birinin ahını mı almıştım? Beddua gibiydi şu yaşadığım. Rezil olmuştum, âşıktım ve âşık olduğum adam beni reddetmişti kısa ve net bir biçimde.

Kaybedecek bir şeyi kalmamış insanlara mahsus bir güven geldi oturdu içime.

"Neden o zaman?" dedim başımı kaldırıp, gözlerimi dikerek gözlerine. Sanki açıklama yapmak zorundaymış gibi bana. Gözlerim dışarı çıkmak için zorlayan yaşları içeride tutmaya kararlı, kalbim bunca ay sonra bir açıklamayı hak edecek kadar alacaklı...

Şimdi gülümsüyordu ve gülümsemesi şüphesiz konuşurken sıktığım dişlerim ve yumruk hâline getirdiğim ellerimeydi.

"Çok mu çirkinim?" dedim duyacağım cevaptan korkarak.

"Hayır, aksine çok güzelsin," dedi gözleriyle gözlerime dokunarak.

"Neden o zaman, sebep ne ki?" dedim arsız ısrarıma şaşırarak.

"Çok âşık olurum ben sana," dedi şaşkınlığımı bile şaşırtarak.

"Ben sana çoktan oldum, sen de ol, aşk güzel bir şey," dedim sırıtarak.

"Ben Diyarbakırlıyım Gülşah," dedi sanki işlediği bir kabahati dile getirir gibi. "Sense Balıkesirlisin," diyerek şaşkınlığımı ikiye katladı. Adımla hitap edişi, memleketimi bilişi? Bu nasıl işti?

"Adımı biliyorsun, memleketimi de? Ama ben söylemedim ki sana?" dedim.

Gülümsedi, gülümsediğinde dünyadaki tüm kötülükler yok oluyordu bence.

"O gece bir tek sen âşık olmadın Gülşah," dedi yine içime işleyen gülümseyişiyle.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak, mutluluktan havalara uçacak hâldeydim.

"Peki, madem tek ben âşık olmadıysam, neden olmaz diyorsun o zaman?" dedim artık gözlerine bakmaktan çekinmeyerek.

"Çünkü biz seninle ülkenin batısıyla doğusuyuz. Çünkü biz farklı kültürlerin çocuğuyuz. Çünkü biz bitmeyen bir kavganın bitmeye mahkûm aşkıyız. Olmaz Gülşah, olmaz."

"Neden ya?" diye bağırdım, kendim bile şaşırdım sesimin yüksek çıkışına. "Hangi devirde yaşıyoruz Allah aşkına, kim engel olabilir biz istedikten sonra aşka?"

Sanırım o gün, o kafede hayatım boyunca olamadığım kadar cesur oldum.

"Bak," dedi. "Benim ailem için sorun olmaz Batılı bir gelin ama senin ailen istemez kızlarını doğuya gelin etmeyi."

Gözlerim doldu, daha ilk günden beni kendine eş diye seçmesine. İçim coştu tertemiz, mert ve açık yürekli oluşuna.

"Sen çok güzel kalpli bir adamsın, tanıdığım herkesten farklı ve masum. Daha şimdiden evlilikten bahsediyorsun," dedim. Şaşırmıştım. Üniversitede aşklar üç günlüktü, özellikle erkekler için kızlar zevk aracından bir adım önde değildi.

"Dedim ya ben sana âşık oldum diye, eğer sen benim hayatıma girersen evime de girersin, soyadımı da alırsın. Seninle başka türlü olmaz, senle sevgili olunmaz, sana kıyılmaz."

Dayanamadım sarıldım ona, dünyanın en güzel kokusuna sahipti esmer teni ve en güzel temiz kalp şüphesiz onunkiydi.

"Benim ailem," dedim kendimden oldukça emin. "Asla takılmaz böyle saçma sapan klişelere. Benim mutlu olmam yeterli onlar için, sevmem ve sevilmem yeterli mutlu olabilmeleri için..."

Yanılıyormuşum meğer bilmiyormuşum hiçbir şey. Çok zor günler, çetin savaşlar bekliyormuş beni. Bunları da anlatacağım size elbette, ama önce aşkımı ve hep yanımda olan dünyanın en yakışıklı, en güzel kalpli, en sevilesi adamını anlatacağım...

Eskiden kaplumbağa adımları hızında ilerleyen zaman sanki su gibi akıyordu şimdi, biz ne çabuk bir aylık olmuştuk ki? Güzel seven, güzel gülen mert adam, gören her gözü kendine hayran bırakan yakışıklı sevdam, ben nasıl unutayım seni? Nasıl seveyim yerine yeniden?

O gün birinci ay dönümümüzdü. Ben en fazla bir çiçek alır, baş başa yemeğe gideriz diye düşünmüştüm. Tabii o zamanlar bilmiyordum bir kadının gerçek bir erkek tarafından sevildiğinde neler yaşayacağını...

Kahvaltımı yapmak için kantine inip bir tost bir çayla öğünü geçiştirdim. İnsan âşıkken yediği her lokma daha lezzetli, eskiden sorun olarak gördüğü her şey sanki gül bahçesi...

Tek kişilik yurt odamın kapısını açtığımda mutluluktan havalara uçtum yerlere serilmiş yüzlerce gülü görünce. Sıkı yurt kurallarını delebilmek için paragöz memureye yüklü bir miktar ödemişti şüphesiz. Yoksa katiyen izin verilmezdi o güllerin, hele ki ben yokken, odama serilmesine.

Hemen aradım sevdiceğimi, "Seni çok seviyorum," diyebildim ağlamaktan çatallaşmış sesimle. "Ben de seni," dedi ve ekledi, "Akşama hazırlan, seni bir yere götüreceğim," diye.

Sadeliği seviyordu ve içinde tevazu barındırmayan hiçbir şeye tahammülü yoktu. Sade siyah bir elbise giydim dizlerimin hemen üstünde, saçlarımı fönlendim ve makyajsızken daha güzelsin dediği günden beri makyajsız yüzümü daha bir sever oldum ben de.

Kıskanç bir kız olmamama rağmen yurdun önünde beklerken ona hayranlıkla bakan kız gözlerine tahammül edemediğimden yasak koymuştum ona, beni beklerken arabada kalsın, dışarı çıkmasın diye.

Beyaz spor bir gömlek giymişti, tenine en yakışan renkti beyaz. Altına lacivert bir kot. Bu adam mıydı benim sevgilim, yüzlerce kişiye önderlik eden, fikirleri ve konuşmalarıyla kitleleri arkasından sürükleyen ve Ege Üniversitesi'nin en yakışıklı erkeği. Benim aşkımda hayranlık da vardı, saygı da, sevgi de, şefkat de vardı ama en çok kaybetme korkusu hâkimdi onun bana olan sevgisine.

"Bir gün ya biterse?" dedi ben manzara yerine onu seyrederken birinci ay kutlama yemeğimizde. "Bitmez,"

dedim, "Allah'a çok dua ettim ben senin için. Bitmeyecek," dedim kendimden en emin hâlimle.

O akşam beni çok sevdiği bir abisiyle tanıştırdı. Adına Fikret diyeyim ben o abinin. Fikret Abi bize bir şarkı armağan etti birinci ay dönümümüz için ve kadere bakın ki o şarkı onu ilk kez gördüğüm akşamda söylenen şarkılardan biriydi. Bizim şarkımız, Mustafa Kaya Çocuklar Gibi...

Yurda dönmek istemedim o gece ama daha beni yanağımdan bile bir kez öpmemiş sevgilime göre bir kızın akşam vakti bir erkekle baş başa kalması iyi bir şey değildi.

"Yurda gitmek istemiyorum," dedim, der demez söylediğimden utanarak.

"Ama gitmen gerekiyor," dedi beni tahminimde haklı çıkartarak.

"Bu gece seninle aynı çatı altında uyumak istesem kötü gözle bakar mısın bana?"

"Asla."

"O zaman, gelebilir miyim seninle Şahin?"

"Gülşah, bir gün biterse korkusuyla ben öpmeye kıyamıyorum seni. Bu tertemiz sevgin, el değmemiş güzelliğin, masumiyetin bozulsun istemiyorum. Ben karşımda konuşurken utanan, boğazı düğümlenip sesi kısılan, yüzü kızaran seni çok seviyorum."

Kendimi bu cümle karşısında nasıl kötü hissettim anlatamam, acaba aynı çatı altında uyumak istiyorum deyişimden ne anlamıştı ki?

"Sen galiba yanlış anladın," dedim utancımdan ölmek üzereyken. "Ben ayrı odalarda uyumak istedim," dedim demesine ama kendimi çok kötü hissediyor olmamı değiştirmedi bunu söyleyişim.

Gülümsedi, ben en çok gülümseyişini sevdiğim içindir mi bilmem, o gülümsediğinde unutuverdim kötü hissettiğimi.

"Tamam, o zaman gel bakalım ama ev çok dağınık kusuruma bakma artık," dedi.

Havalara uçtum yine, çok heyecanlandığımı hatırlıyorum ve aslında sadece bir aydır tanıdığım birine nasıl bu kadar güvendiğime şaşırmadığımı ama Şahin'i tanısaydınız beni anlardınız. Çünkü o dünyanın en mert adamıydı, kimseye kötü gözle bakmayan, idealleri için yaşayan, kendisine hayran onlarca kıza rağmen başını kolay kolay yerden kaldırmayan. Sakın kınamayın beni ona duyduğum deli aşktan ötürü ve şaşırmayın cesaretime bir kız olarak onunla aynı evde uyumak isteyişime. Size Yusuf'a olan aşkını kınayan kadınları Yusuf'un güzelliğiyle tanıştıran Züleyha'yı ve Yusuf'un yüzüne bakarken parmaklarını kesen kadınları hatırlatırım.

Eve giderken bir marketin önünde durduk ve bir sürü çikolata, kuru yemiş, cips ve kola aldık. Evi de kendi gibi sadeydi ve hiç de dağınık değildi, sanki duvarlara ve eşyalara kokusu sinmişti.

"Sen film bul, ben çay demleyeceğim," diyerek sanki kendi evimmiş gibi daldım mutfağa. Bir iki rafı karıştırıp buldum çayı ve demliği. Bilmiyorum tabii o zamanlar doğu çayını, normal çay demler gibi demledim çayı ve tadı o kadar acıydı ki aldığım ilk yudum aynı zamanda sonuncusu oldu. Şahin kıkır kıkır güldü hâlime.

"E sen alışık değilsin tabii bizim çaylara, çayımız da acıdır bizim, yemeklerimiz gibi, türkülerimiz gibi," dedi.

İçim gidiyordu ona, her şeyine. Gülüşüne, bakışına, sesine, kokusuna, kimselere benzemeyen dürüstlüğüne, idealistliğine, nefsine hâkim oluşuna, ahlakına, çalışkanlığına, adamlığına. Hayrandım sevdiğimin her zerresine, her parçasına. Bazı anlar vardır zamanı durdurmak ister insan ama beceremez ya öyle bir geceydi o da. Yoktu kötü bir niyetim vallahi, tek derdim ona sarılıp uyumaktı, ne

olur kınamayın beni. Filmin ortasında başımı yavaşça omzuna koydum ve bir süre sonra uyuyor taklidi yapmaya başladım.

"Uyudun mu Gülşahım?" dedi sağ eli sağ yanağımda. Derin derin nefes aldım ki uyuduğumu sansın. Omzundaki başım düşmesin diye yavaşça başımı önce dizlerine aldı ve bir süre hiç hareket etmedi, öylece kaldı. Ödüm kopuyordu uyanık olduğumu anlayacak diye. Ne bileyim, siz gençlik deyin ya da cahillik bilmiyorum işte, o an beni alsın odasına götürsün ve sarılarak uyuyalım istedim. Çünkü bir kız olarak artık bunu da ben söylemeyeyim istiyordum. Yapmadı ama beni aldı kucağına, odasına götürüp yatağına yatırdı ve üzerimi örtüp çıktı odadan. Adam uyurken bile öpmedi beni.

Şimdi anlıyorum beni neden kendinden bile korumak istediğini, biliyormuş, hissediyormuş demek ki geleceğimizi.

O çıktıktan sonra uzandığım yataktan kalktım ve sinirimden odada dolaşmaya başladım. Dolabını açtım önce giysilerini kokladım, bağlamasını aldım elime dokunduğu telleri okşadım. Ne çok sevdim ben onu…

"Amaaaaan," dedim kendi kendime, ne derse desin, ne düşünürse düşünsün söyleyeceğim işte, ben sana sarılıp uyumak istiyorum diye.

Odadan çıkıp hızla salona geçtim, benim uyuduğumu sandığı için gömleğini çıkarmış, koltuğa uzanmıştı o da. Aman ya Rabbim, bu erkekse diğerleri ne? Onca yıl spor yaptığı için kol, karın taş gibi mübarek. Ben salonun ortasında dikilmiş utanmaz utanmaz ona bakarken, o varlığımdan haberdar olmadığı için hâlâ uzanıyordu ki sağına döndüğü an sapık gibi dikilmiş kendisini dikizleyen beni fark etti ve doğruldu hemen yattığı kanepeden.

"Gülşah, uyandın mı aşkım?" derken çoktan gömleğini geçirdi tekrar üstüne. Ben nasıl utandım, kendimi

ne kadar rezil hissettim anlatamam. Sanki ben erkeğim, o kız. Adam resmen bakışımdan rahatsız olup gömleğini giydi... Şimdi ben nasıl söyleyeceğim senin yanında uyumak istiyorum diye? Alır yurda götürür bu beni garanti. Aklıma yine bir hinlik geldi, az önce izlediğimiz filmi bahane ettim. "Ya ben cinlerden çok korkarım, keşke o filmi izlemeseydik," diye uydurdum bir yalan. "Aslında ne güzel dalmıştım ama dolaptan bir tıkırtı geldi, korkarak uyandım," falan diye yalanıma devam ettim utanmadan. Gülümsedi ve ayağa kalkıp yanıma geldi, benim sarıldığım o ilk günümüzden sonra ilk defa sarılıyorduk şimdi tekrar.

"Korkma," dedi, "Ben şimdi Felak Nas okurum sana."

Kalbim duracak gibi oldu heyecandan, ona sarılmak dünyanın en en en güzel şeyiydi.

"Ben çok âşığım sana," dedim göğsündeki başımı kaldırıp yüzüne bakarken.

Cevap vermedi, gülümseyerek bir şeyler fısıldıyordu.

"Sen," dedim, işaret parmağıyla bir dakika hareketi yapıp fısıldadığı şey sona erdiğinde yüzüme üfledi.

"Ben de sana deli gibi âşığım," dedi ve ekledi, "Korkma artık, şimdi görünmeyen şeylerden de korunuyorsun."

"Senin yanında korkmam aslında," dedim gülmemek için kendimi tutarak ve yüzüne bakmadan ekledim, "Ben de salonda diğer kanepede yatabilir miyim?"

Yine gülümsedi ve başıyla olur anlamına gelen bir işaret yapıp odasına gitti, ben de güya korkuyorum ya, hemen peşinden kuyruk misali daldım odaya. Baktım yastık, nevresim falan getiriyor, aldım elinden, yaptım ikimize de iki ayrı kanepede iki ayrı yatak.

Kanepeler karşılıklıydı, gözlerimi yummak istemiyordum. Çünkü yumarsam uyurdum ve uyursam bu gece biterdi hemen ama bir yandan da ben bitmesin istiyordum

çünkü en güzel rüyamı uyanıkken görüyordum. Sürekli, "Uyudun mu aşkım?" diyerek Şahin'in de uyumasını engellemeye çalışıyordum, güya korkuyordum ya o da uyanık kalmaya çalışıp beni rahatlatıyordu. Ama bir süre sonra aklıma yine bir hinlik geldi, uyumuş taklidi yapacak, o uyuyunca yanına gidecektim ve kokusunu doya doya içime çekecektim. Bir keresinde uykum çok ağır demişti, inşallah yanında olduğumu fark etmez diye geçirdim içimden. Yaklaşık bir yarım saat sessizce bekledim, benim uyuduğumu zannettiğinden Şahin de uyku faslına geçmişti. Parmaklarımın üzerinde yürüyerek gittim kanepesinin başına. Sağ kolu başı altında yüzü tüm yakışıklılığıyla karşımdaydı. Biz birbirimizi hiç öpmemiştik daha, iyice yaklaştım yüzüne, yüzünün güzel kokusunu çektim doya doya içime. Hafifçe öptüm yanağından, uyuyordu hâlâ. Uykusu ağırmış gerçekten de dedim kendi kendime ve yavaşça uzandım yanına. Nefes bile almıyordum ki varlığımı fark edemesin. Başımı koltuk altına koydum, yüzümü ona çevirdim ve elimi göğsüne koydum. "Allahım sana şükürler olsun ki o benim," dedim, gözüme bir damla uyku girmiyordu. Elimi yüzüne koydum, kusursuz yüz hatlarını sevdiğimin. Bedenimi iyice yaklaştırdım ona ve mis kokusunu içime çektim doya doya. Fakat birden kımıldamaya başladı ve sağına dönmesiyle uyanıp yatakta oturması bir oldu.

"Gülşah, aşkım," dedi ve sustu. Ben de kalktım hemen, kendimi fırsatçı erkekler gibi hissettim bir an. Çocuk resmen uykudan sıçrayarak uyanmıştı benim yüzümden ve şimdi yatağın ortasında oturmuş, şaşkın bir hâlde bana bakıyordu. Nasıl masum, nasıl yakışıklıydı.

"Sen neden kendi yatağında değilsin?" dedi, sesi şimdi azarlar gibi sert çıkmıştı. Yaptığımdan çok çok utanmıştım ama bir o kadar da sinirlenmiştim ve aynı zaman-

da ağlamak geliyordu içimden. Bu kadar çok duyguyu aynı anda nasıl yaşıyordum anlamadım. Kalktım onun kanepesinden, aslında atar olsun diye odaya gidecektim ama gidemedim ve kendi kanepeme geçtim, belki bir daha aynı odada kalamayız diye göze alamadım diğer odaya gitmeyi.

Yatağa yatınca duvara dönüp ağlamaya başladım sessizce. Kendimi çok kötü hissediyordum. Âşık olduğum adam resmen beni o uyurken yanına yattığım için azarlamıştı. Hem istenilmemiş hem azar yemiştim. Kadınlık gururum resmen ayakaltındaydı.

O da kalktı yatağından, kanepenin yanına yere oturdu ve koluma dokunarak şunları söyledi.

"Aşkım, ağlama ne olur. Bu geceyi böyle hatırlamanı istemiyorum. Sesim sert çıktı, özür dilerim," dedi, şimdi sıcacıktı sesi ve konuşma şekli. Yattığım yerden kalktım ve yatakta oturup ağlamaktan çatallı çıkan sesime rağmen dayanamayıp sordum.

"Sen neden benim seninle uyumak istediğim kadar istemiyorsun benimle uyumayı?" dedim.

Gülümsedi yine, "Sen yanımdayken ben uyuyamam ki," dedi gülümseyip gözlerini gözlerimden kaçırarak.

Ses çıkarmadım bir süre, dayanamadım ona sıkıca sarılıp öptüm yanaklarından defalarca. Gülümseyip beni nazikçe uzaklaştırdı kendinden.

"Gülşah, ben sana çok âşığım ve takdir edersin ki ben bir erkeğim, sınırlarımı çok zorluyorsun bak elimden bir kaza çıkacak," dedi.

Gülümsüyordu ve bu bana kendimden beklemediğim bir cesaret veriyordu.

"Çıksın," dedim, "Ne olacak?"

İnsan âşıkken kendinden asla beklemediği şeyleri rahatlıkla yapıyor ve söylüyordu demek ki.

"Olmaz," dedi, "Sen benim karım olacaksın inşallah ve birbirimize helal olduğumuz gün benim olacaksın ancak."

"Ben ölürüm senin için," dedim.

"Ben ölüyorum zaten senin için," dedi.

"Seni karşıma çıkarana şükürler olsun," dedim.

"Sevgimi kalbine, sevgini kalbime koyana şükürler olsun," dedi.

"Ben uyuyuncaya kadar elimi tut," dedim.

"Tamam," deyip yere oturdu, ben kanepede yatıp yüzümü ona döndüm. Sol elim sağ avucunun içinde, gözlerim gözlerine bakar hâlde, ben kanepede, o kanepenin yanına diz çökmüş hâlde kutladık birinci ay dönümümüzü.

Sabaha karşı uyandığımda başında beyaz bir takke, namaz kılar hâlde gördüm onu ve tekrar tekrar şükrettim onu benim karşıma çıkarttığı için Allah'a ve hiç sevmediğim kadar sevdim kaderimi...

Kim demiş ilişkiler bir süre sonra monotonlaşır, insan insana alışır diye? Hiç öyle olmuyordu bizde. Her gün görsem de gün kısaydı, bir gün için 24 saat ne kadar azdı. Okul çıkışları gelirdi bizim bölümün önüne, bazen elinde bir buket çiçekle, bazen en sevdiğim çikolatalı kahveyle ama hep gülerek beklerdi beni kapı önünde. Kızardım bazen orada durup beni beklemesine, korkardım o gülüşe başka kızların ortak olabileceğine. Severdim, çok severdim, bir insanın bir insanı nasıl bu kadar çok sevebileceğine hayret ederdim.

Okul çıkışları buluşunca akardı zaman hiç olmadığı kadar hızla. Şahin bir öğrenci grubunun lideriydi, sık sık toplantıları olurdu ve çoğunlukla asardı benim yüzümden toplantıları. Bir gün artık sıkıntılar çıkmaya başladığı için toplantılara katılması gerektiğini söyledi.

"Gel diyemem sana, hiç bilmediğin bir dilde, tamamen yabancısı olduğun konuların konuşulduğu bir ortamda sıkılmanı istemem."

"Olsun, sen varsın ya bir şey anlamasam bile seni dinlemek bile güzel."

"Peki," dedi, "Gel o zaman ama sıkılırsan ayıp olur falan diye kalma, bu arada bizim toplantılarımıza katılacak ilk Türk'sün, Kürt olmayanların katılması yasak da."

Şaşırmıştım ve ilk kez korkmuştum Şahin'in içinde bulunduğu gruptan ve faaliyetlerinden.

"Neden Türklerin katılması yasak, neler dönüyor orada, ne işler karıştırıyorsunuz ki?" dedim sinirlenerek.

"Çünkü sizin bizi anlamanız imkânsız," dedi kaşlarını çatarak. İçim burkuldu bu cevap karşısında ama geri adım atmaya niyetim yoktu. Aslında neden bu kadar çok öfkelendiğime kendim de anlam veremiyordum.

"Sizi bizi mi var Şahin?" dedim sesimin ne kadar yükseldiğini biraz geç fark etmiştim.

"Yok mu sence?" dedi. Dalgın görünüyordu ve biraz öfkeli.

"Yok tabii, nereden çıkarıyorsun bunları sen?"

"Sen hiç doğduğun topraklar yüzünden terörist olmakla suçlandın mı? Ana dilini konuşmak istediğin için hapis yattın mı? Anne babanın sana vermek istediği isim yasak olduğu için değiştirildi mi hiç? Senin memleketin sürgünü oldu mu bir başkasının? Ülkeni gerçekten seviyor olmana rağmen vatan haini ilan edildin mi?" dedikten sonra durakladı birden ve "Gitmem gerekiyor şimdi," dedi ve gitti.

Kendimi kırılmış hissediyordum, dahası suçlanmış. O gün arkasından toplantıya gitmedim. Birlikteliğimizin başlamasının üzerinden aylar geçmişti ve biz ilk kez küstük demeyeyim ama kırılmıştık sanki birbirimize.

Yurda döndüm hemen, odaya kapattım kendimi ve telefonumu da kapattım. İçim acıyordu. Nasıl desem, kalbimi oyuyordu bir bıçak sanki. Ertesi gün okula gitmedim, telefonumu da açmadım. Aslında meraktan çatlıyordum ama kırgınlığım ağır basıyordu merakıma. Dahası ona bakarken içimin titrediği sevgilimin özlemi sarmıştı beni hemen. Odada sıkıntıyla dolaşırken kapım kırılacakmış gibi çalınmaya başladı.

"Kim o?" dedim telaşla, "Ben Özlem," dedi.

Özlem'i samimi olmasak da tanır, severdim. O da Şahin'in lideri olduğu öğrenci grubunun kız öğrencilerinin sorumlusuydu. Açtım hemen kapıyı. Elinde karton kutuda iki çayla gelmiş.

"Bisküvin yoktur diye bisküvi de getirdim, arka cebimde," dedi gülerek.

Kızın çayları masaya bırakmasına fırsat vermeden sarıldım boynuna.

Daha o sormadan anlattım her şeyi bir çırpıda. Dikkatle dinlerken benimle ağladı Özlem de.

"Çok şanslısın biliyor musun?" dedi.

"Neden?" dedim.

"Hiçbir kadın senin kadar çok sevilmemiştir yeryüzünde," dedi. "Şahin Abi'nin senin için nelerden vazgeçtiğini bilsen..."

"Nelerden?" dedim, ağlamam dinmişti.

"Gülşah ben sana yapılanmamız hakkında bilgi veremem, yasak. Belki Şahin Abi kendi anlatır bir gün. Ama şunu bil, dün senin için gruptan ayrıldı ve tüm yetkilerini devretti."

"Benim için niye ayrıldı ki gruptan? Ben asla böyle bir şey istemedim."

"Ama üst düzey liderlerimiz öğrenci liderinin bir Türk kızıyla birlikte olmasına karşı, yani açık konuşayım

bir iki günlük ilişkiler sorun değil hatta üyelere böyle bir sınırlama bile yok ama Şahin Abi öğrenci lideriydi, üniversite yapılanmamızın en önemli ismi ve ona defalarca ayrılmanız konusunda uyarı yapıldı ama dinlemedi. Dünkü toplantıda da yetkilerini devredip istifasını açıkladı. Dünden beri onu ikna etmek için uğraşıyor herkes, bölge temsilcisi de görüştü ama kimse kararından vazgeçiremedi."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

"Ayrıca," dedi Özlem, "Telefonunu aç, dünden beri sana ulaşmaya çalışıyor."

"Tamam," dedim ve telefonumu açıp Şahin'i aradım hemen.

"Gülşah," dedi, kimse bugüne kadar adımı onun kadar güzel söylememişti. Nasıl özlemişim sesini bir günde!

"Özür dilerim," dedim.

"Ben de," dedi. "Çık dışarı, yurdun önündeyim ben."

Ağlamaktan şişmiş gözlerime, pijamalarıma aldırmadan çıktım dışarı. Yurt kapısının önündeydi, bu sefer kuralı delmiş, arabada beklememişti.

Sarıldım boynuna, hüngür hüngür ağladım bir yirmi dakika.

"Gel," dedi. "Yol ortasında durmayalım böyle."

Arabaya binince hiç konuşmadan Kordon'a sürdü. Kordon'a gelince arabayı park etti ve çimlere oturduk, hiç konuşmuyor sadece uğruna ölebileceğim gözlerini gözlerime kenetlemiş bana bakıyordu.

"Bir daha ne olursa olsun telefonunu kapatma olur mu? Gerçekten çok merak ettim."

"Tamam," dedim, "Söz kapatmayacağım."

İstifa olayını ne ben sorabildim ne o anlattı. Bu konu o gün aramızda hiç konuşulmadı.

"Rengin sapsarı, yemek yemedin değil mi sen?"

"Yok, yemedim," dedim küçük çocuklar gibi.

"Gel bir şeyler yiyelim şurada," deyip Kordon restoranlarından birini gösterdi.

"Pijamalarla mı, asla!" dedim.

"Ya bir şey olmaz, sen böyle de güzelsin. Aç aç durdurmam seni, hadi gidelim," dedi.

"Açlıktan ölsem girmem bu kılıkta bir mekâna ben."

"O zaman yurda gidelim, giyin geri gel ya da ne bileyim üzerine bir iki kıyafet alalım, değiştir öyle gidelim," dedi.

"Yurda gitmek istemiyorum, bu kılıkta mağaza gezmek de," dedim küçük kızlar gibi şımarıklık yaparak. Gerçi ben onun yanında hep şımartılan küçük bir kızdım ya nazım ondan sebep.

"Ben de aç kalmanı istemiyorum, zaten kuş kadar canın var."

"O zaman senin eve gidelim, sen yemek yap bana," dedim yılışık yılışık.

Gülümsemesi benim için bayram günü gibi bir şeydi.

"Tamam, gidelim o zaman, hadi," dedi.

Eve gidince o mutfağa geçti, ben salona. Tüm gece uyuyamadığım için yemek hazırlanıncaya kadar uyuya-kalmışım kanepede.

"Uyan hadi uyuyan güzel," dedi. Gözlerimi açtığımda kanepenin kenarına oturmuş bana bakıyordu ve bu şekilde uyanmak her şeye değerdi.

Yer sofrasında şişe geçirilmiş etler ve ayran vardı. Çok lezzetliydi ya da Şahin benim için hazırladığından bana öyle geliyor olabilirdi.

"Adı ne bu yemeğin?" dedim.

"Cartlak kebabı," dedi.

"Hımm, çok güzelmiş, eline sağlık," dedim ve içinde neler olduğunu sormamla midemin kalkması bir oldu. Meğer şişe geçirilmiş o etler ciğer, dalak ve böbrekmiş.

"Ya iğrenç, sen niye bana böyle şeyler yediriyorsun?" deyip öğürürken ben, o kıkır kıkır gülüyordu.

"E çok kansızsın, bunlar kan yapar. Ayrıca az önce löp löp yutuyordun ne olduklarını bilmeden," deyip karnını tuta tuta gülüyordu.

O gülerken karanlık aydınlığa, tatsız ne varsa tatlı bir hâle dönüşüyordu. Gülümsedim ve sarıldım sıkıca.

"Şttt, ateş barut kaldık yine baş başa," deyip bedenine sarılmış ellerimi çözüp öptü.

"Yemek senden, bulaşık benden," deyip sofrayı topladım, çayı demleyip -bu sefer doğu çayını demlemeyi becerebilmiştim- salona getirdim, o çayları doldururken ben odasından gitarını getirdim.

"Hadi benim için bir şarkı söyle," deyip eline tutuşturuverdim.

Bir alevdin içimde yakıp da kavuran
Yağmur oldun gözümde hiç durmadan yağan
Filizlenmiş yüreğimi açmadan solduran
Can dostum yüreğimi yanlış anladın
Fikrimin ince gülü yanlış anladın
Merhaba bile demeden
Sarılıp bir öpmeden
Kırdın yüreğimi yanlış anladın
Fikrimin ince gülü yanlış anladın
Bir sevdasın içimde çığ gibi büyüyen
Hasret oldun içimde hiç durmadan tüten
Filizlenmiş yüreğimi açmadan öldüren
Can dostum yüreğimi yanlış anladın
*Fikrimin ince gülü yanlış anladın**

* söz ve müziği Muallim İsmail Hakkı Bey'e ait bir şarkı

O kadife sesiyle bana bakarak şarkıyı söylerken benim içim dolup dolup taşıyordu. Şarkı bitince aldım gitarı elinden, dayanamadım, yine sarıldım ve kucağına oturdum kaldırıp yere oturtacağını bile bile.

"Aşkım, seni çok seviyorum," dedim. Az daha utanmadan öpecektim ki kafasını çevirip, "Ben de seni," dedi. Beni nazikçe yere oturtup gözlerime bakarak şunları söyledi.

"Senden önce hayatıma giren hiçbir kız benim için özel olmadı. Sen benim davamdan bile öncesin. Sen benim en özelimsin. Senin için artık bir kız diye bahsedilsin istemiyorum. Ben dün gruptan sırf senden bir kız diye bahsettikleri için ayrıldım. Seni istemeye geleceğiz," dedi ve susup yüzüme baktı, "Sen de istersen tabii," diye devam etti.

"Sen Jiyan ol, ben Azad olayım," dedim.

Gülümsedi ve "Sen nerden biliyorsun Jiyan'ı Azad'ı cimcime?" deyip ilk kez öptü yanaklarımı ve ekledi:

"Sen ateş ol ben yanayım."

İnsan bir yola çıkmaya görsün, her şey çorap söküğü gibi geliyordu. Önce ben, benden on yaş büyük olan teyzemi çağırdım Balıkesir'den Şahin'le tanıştırmak için. Teyzem de bekâr, teyze dediğime bakmayın o bana annemden bile yakın, beni bu dünyada en iyi anlayan insan. Şahin'in yokluğuna tek dayanağım...

Teyzeme ondan bahsetmiştim zaten, her şeyi biliyordu ve çok merak ediyordu Şahin'i.

"Hakikaten hiç öpmedi yani seni? Yeme kız beni," dedi teyzem kükreyerek.

"Vallahi teyze, ben bir iki yeltendim ama o hep, 'Ben sana kıyamam, benden önce nasılsan benden sonra da öyle kal,' diyor."

"Niye ayrılıktan bahsediyor ki? Sorunlar mı yaşıyorsunuz?" dedi teyzem çayını tazelerken.

"Hayır, hiçbir sorunumuz yok."

"E o zaman ne diye benden sonra falan deyip ajitasyon yapıyor?" dedi gülerek.

Ben de gülümseyerek, "Memleketinin aramızda sorun yaratacağını düşünüyor. Neymiş ailem Doğulu damat istemezmiş," dedim. "Bizimkileri tanımıyor tabii, o da haklı," diye ekledim.

Teyzem gülümsemedi. "Valla ablamın karşı çıkacağını sanmıyorum, aslında eniştemin de öyle, en nihayetinde onlar da aşk evliliği yaptılar, anlarlar sizi herhâlde," dedi.

Biraz daha konuşup koyun koyuna yattık uyuduk. Sabah kahvaltısını Şahin ile Kordon'da yapacaktık. Şahin ertesi sabah 10'da yurdun önünde bizi bekliyordu. Teyzem daha yakınlaşmadan fark etti onu.

"Kız yoksa şu uzun, esmer çocuk mu senin şah?" dedi gülerek. Ben de sevdiği adamla övünen her kadın gibi, "Aynen öyle teyze," dedim böbürlenerek.

"Yalnız Burak Özçivit halt etmiş yanında, bu insan mı Gülşah, var mı abisi mabisi?" deyip kıkır kıkır gülerken teyzem, Şahin bize yaklaşmıştı bile.

"Abisi yok da bekâr dayısı var teyze," dedim Şahin'e bakıp göz kırparken.

Teyzem birden kızardı, az önceki sulu hâlinden eser kalmadı. Şahin'i uzun uzun süzüp patlattı espriyi.

"Maşallah damat, Türk erkeği yakışıklılık ortalamasını tek başına yükseltmişsin," dedi tüm şirinliğiyle.

Şahin teşekkür edip ekledi, "Yalnız ben Türk değil Kürt'üm Serpil Abla," dedi.

Teyzem, Şahin'in bu satır arası imasını fark edip bana baktı ama sonuçta Şahin haklıydı, o Türkiye'de yaşayan, Türkiye'yi seven bir Kürt vatandaşıydı.

Kordon'da güzel bir kafede oturup yaklaşık iki saat sohbet ettik. Şahin aynı ortamı paylaştığı tüm insan ırkında olduğu gibi teyzem üzerinde de inanılmaz bir

iz bırakmıştı. Akşam bizi yurda bıraktığında teyzem ağzı kulaklarında, "Gülşahım bu çocuğu sakın bırakma, adam gibi adam çıkarmış Allah karşına, ne kadar şükretsen az," dedi.

"Onu ölsem bırakmam," dedim kendimden en emin hâlimle. İnsan ne kadar ahmak değil mi? Her şeyi kendi elimizde zannediyor ve kader önündeki aciz olduğumuzu unutuyoruz bazen.

Ertesi gün teyzem Balıkesir'e döndü.

"Şimdi sıra bende," dedi Şahin, "Seni Diyarbakır'a götüreceğim, ailemle tanıştırmak için. Hafta sonu yola çıkarız, devamsızlık hakkın var değil mi?"

"Var var," dedim, heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım. Sevdiğim adamla çok ciddi bir yola gireceğimiz için kendimi çok mutlu hissediyordum.

"Yalnız benim alışveriş yapmam lazım, ailen beni çok beğensin istiyorum," dedim. "Kendime biraz kapalı kıyafetler alacağım."

"Gülşah, hiçbir şey almana gerek yok, ben seni nasıl tanıdıysam ve sevdiysem ailem de öyle sevecek. Neysen o olarak kabul edileceksin," dedi. "Umarım sizinkiler de beni olduğum gibi kabul ederler," demeyi ihmal etmedi.

Canım benim, hissediyor muydu, biliyor muydu ki yaşayacaklarımızı? Durup durup böyle söylerdi...

O cumartesi hayatımın en güzel yolculuğunu yapmak için yola çıktık. Arka koltuğa yastık, battaniye falan da koymuştu. "İzmir-Diyarbakır arası uzundur, uyursun yolda," dedi.

O upuzun yol kısaydı benim için, bilmediğim yerleri gördüm, adını duymadığım köylerden geçtim ve neredeyse bir gün süren yolculuğun ardından Diyarbakır'a giriş yapmıştık. Nasıl heyecanlandığımı anlatamam. Midem bulanmaya başladı Şahin az kaldı dedikçe. En so-

nunda, "Dur," dedim, arabadan inip kustum ama sadece sarı su geldi. Yanıma geldi, ağzımı yüzümü suyla yıkarken sıkıca sarıldı bana.

"Neden bu kadar kasıldın, istemiyorsan gitmeyelim," dedi.

"Yok," dedim, "Kasılmadım da çok heyecanlıyım, ya beğenmez, sevmezlerse beni?"

"Ben sevdikten sonra kimseye laf düşmez," deyip iki elini iki yanağıma koyup ekledi, "Sen benim memleketime getirdiğim, ailemle tanıştıracağım ilk kızsın. Diyarbakır güzel görsün," dedikten sonra, "Hadi," dedi, "Nenem meraktan çatlıyor."

Arabaya tekrar bindik, Şahinim o kadife sesiyle, yüzünde gülümsemesiyle bir türkü tutturdu.

Ey fırtınalı bayır, ey mazlum Diyarbakır
Dağlarında kızıl ateş, alnımda kızıl bakır
Çiğdemler solar gibi, anneler yanar gibi
*Dizlerine döküldüm, ağlama Diyarbakır**

O yola bakıyor, ben ona bakıyordum. Gülen yüzü, kadife sesi, nasıl hayrandım her zerresine ben sevdiğimin.

"Ben bir memleketimi, bir seni çok sevdim," dedi keyifle.

"Ben en çok seni sevdim ve şimdi senin sevdiğin her şeyi seviyorum," dedim.

"E bakıyor musun etrafa, sevdin mi yeni memleketini?" dedi gülümseyerek.

"Gözlerinin dokunduğu her mekân memleketim," dedim.

Yanağıma dokundu ve arabayı büyükçe bir evin önünde durdurdu.

"Sen Mazlum Çimen mi dinliyorsun artık?" derken sıcacık gülümsüyordu.

---

* Söz: Yusuf Hayaloğlu Müzik: Ahmet Kaya

"Senin sevdiğin her şeyi seviyorum dedim ya."

"Geldik," dedi.

O kadar heyecanlıydım ki anlatamam. Kapıyı vurmak yerine cebinden çıkardığı anahtarı çevirirken, "Bizi iki saat sonraya bekliyorlar, sürpriz olacak," dedi.

O önde ben arkada kocaman bir avludan geçtik.

Avluda bir telaş, bizi gören herkeste kocaman bir çığlık ve içten bir sarılış.

Kocaman, bizim bildiğimiz evlere göre çok sade döşenmiş bir salon, tek tek sarıldık evin hanımlarıyla ve ellerini göğüslerine koyup selamladı evin erkekleri beni. Ayrı odalarda oturuyorduk.

Herkes o evde mi yaşıyordu, acaba beni beğenmişler miydi? Kayınvalide adayıma bakıyordum arada kaçamak bakışlarla. Tepeden tırnağa süzüldüğümü hissediyordum ve saç diplerime kadar terlediğimi.

Erkeklerle ayrı odalarda oturuşumuza anlam veremediğim gibi evin asıl fertlerini de merak ediyordum. Oda muazzam kalabalıktı ve Türkçeyi anlaşılır konuşabilen tek kişi Şahin'in kuzeninin eşi Selda'ydı. Zaten kimin kim olduğunu da onun sayesinde anladım, yani tanıştırma faslını da o yapmıştı. Selda öğretmen olarak atanmış Diyarbakır'a, sonra Şahin'in kuzeni Ahmet'le evlenip kalmış orada. Gelin olduğu ilk yıllarda o da benim gibi anlamadan izlermiş olanı biteni, zamanla Kürtçe öğrenmiş ve şimdi gayet rahat iletişim kurabiliyormuş.

"Seni çok beğenmiş Ayşe Teyze," dedi kayınvalidemi kastederek.

Çok mutlu hissettim o an, dillerini anlamasam da bana ve çevremdeki kadınlara hiç benzemeyen bu kadınlara ısınmıştım bir anda. İki ayrı odaya iki büyük sofra kuruldu ve yer sofrasında çeşit çeşit yemekler vardı. Ye-

mek faslı bittikten sonra küçük kızlar ve gelinler sofrayı topladı, ben de salondan mutfağa bir şeyler taşıyarak onlara yardım ettim. Çay içmek için erkekler dışarı çıkınca hanımlar başlarını açtılar ve üzerlerindeki namazlıkları çıkardılar. Benim de onlara ısındığımı anladıklarında ortam neşelenmeye başladı.

"Şahinler çok büyük bir aile," dedi Selda. "Akrabalık bağları Diyarbakır'da çok güçlüdür, düğünlerde, bayramlarda, cenazelerde ve böyle özel günlerde tüm aile bir araya gelir."

"Nerelisin?" dedim Selda'ya, onu kendime çok yakın hissetmiştim ve duygularımda yalnız olmadığımı fark etmiştim.

"Aslen Sivaslıyım ama İstanbul'da doğup büyüdüm," dedi. "Sen Balıkesirliymişsin, sen gelmeden şanın geldi buralara," dedikten sonra gülümsedi.

Ben de gülümsedim, bu kıza olan duygularım her ikimizin de Kürt erkeğine âşık olmuş Türk kızları olmamızdan ve ortak bir kaderi paylaşıyor hissetmemdendi.

Çay faslı bitince kadınlar teker teker abdest aldılar ve topluca namaza kalktılar.

"Sen de namaz kılmak ister misin?" dedi Selda.

"Olur," dedim, önce abdest aldım ve Selda ikindi namazını tarif etti bana. Namazdan sonra diğer kadınlar yavaş yavaş evlerine dağıldılar.

Selda'ya, "Sen işin yoksa biraz daha kalır mısın?" dedim. O da eşini arayıp direkt buraya gelmesini söyledi.

Akşama Şahin, babası ve Ahmet geldiler, bu sefer aynı odada oturduk, birlikte akşam yemeği yedikten sonra Seldalar evlerine gittiler. Şahin'in iki kız, bir erkek kardeşi vardı ama çocuklar okula gidiyor olmalarına rağmen hiç Türkçe konuşmuyorlardı, bu ayrıntı dikkatimi çekmesine rağmen sormadım ki zaten o ilk gün Şahin'le

hiç konuşamadık. Gece uyumak için odama çekilince Şahin'den bir mesaj geldi.

"Nasıl sevdin mi ailemi?"

"Çooook hem de, acaba onlar sevmiş midir beni?"

"Çok beğenmişler ki zaten aksi mümkün mü?"

"Özledim seni."

"Ben de çok özledim, merak etme yarın tüm gün beraberiz."

"İyi geceler sevgilim."

"İyi geceler prensesim."

Ertesi gün sabah erkenden çıktık evden, önce Gazi Köşkü'nde Diyarbakır'ın çeşit çeşit acılı, fıstıklı, kuru erimiş, örgülü saç ve salamura gibi peynirlerini yedik, bol bol çay içtik. Sonra On Gözlü Köprü'de yürüyüp bol bol fotoğraf çekildik. İnsan bir şehri sırf sevdiği adam orada doğduğu için çok sever mi? Hevsel Bahçeleri'ni, Hasan Paşa Hanı'nı ve Diyarbakır surlarını hep el ele gezdik. Bizi gören ve Şahin'i tanıyan insanlar yanımıza geliyor, beni saygıyla ağırlamaya çalışıyorlardı. Gittiğimiz her yerde bir tanıdığı vardı Şahin'in. O Diyarbakır'ı, Diyarbakır onu çok seviyordu. Bu, bu şehre ilk ziyaretimdi ve son olmayacağını biliyordum. Bilmediğim ise bundan sonraki gelişlerimde yalnız olacağımdı, bilmediğim bundan sonraki ziyaretlerimi sırf bir zamanlar Şahin orada yaşadığı için ona olan hasretimden yapacağımdı. Ben memleketin olduğu için Diyarbakır'ın taşına bile hayran kalmışken nasıl olur da unuturum seni...

"Diyarbakır'da kahvaltıda bile ciğer yenir, seni Diyarbakır'ın en iyi ciğer yapan ustasına götüreceğim."

"Yok, ben ciğer yiyemem."

"Sen Dağkapı'da bir kerecik ciğer ye, bak gör her seferinde yalvaracaksın beni oraya götür diye."

"Peki," dedim, gelecek yıllarda çoluk çocuğa karışmış, ailece buralarda gezdiğimizi, ciğer yediğimizi hayal ederek. Böyledir işte hayat, sen hayal kurarsın, plan yaparsın. Sonra bir bakmışsın o ciğercide tek başınasın, gözyaşın yediğine karışmış, yalnızlık iliklerine işlemiş kalmış. Gördüğün her esmer erkek çocuğuna özlemle bakarsın bir oğlumuz olsaydı eğer benzer miydi diye geçirirsin içinden. Diyarbakır'ın sokaklarına, taşına, toprağına sürersin ellerini, bir zamanlar burada koşmuş, oynamış dersin, şehirde karşılaştığın her gözde onun gözlerini arar ama bulamazsın. Okuduğu ilkokula gider, sırayı, sandalyeyi seversin. Kürtçe öğrenirsin bir gün ona ana dilinde şiirler okuyacağını hayal ederek. Halay öğrenirsin, kavuşmak nasip olursa düğünümüzde davul çalacağım dersin, Diyarbakır'ın adını duysan gözlerin dolar, haritayı alır eline her gece okşarsın memleketinin adını yazan minik mor parçacığı... En kötüsü de bu kadar çok sevmişken birini, şimdi nerede olduğunu bile bilmezsin.

O akşam o ciğercide bir kez daha anladım ki ben dünyada eşi olmayan bir adam sevmişim. Şahin'i gören masamıza geliyor, her zerresine hayran olduğum adama selam vermeden geçmiyordu. Sokaklarda çocuklar bile ona, "Hoş geldin abi," demek, onu öpmek için oyunlarına ara veriyordu. Şahin ise hepsine tek tek sarılıp öpüyordu. Çok iyi bir baba olacak diye geçirdim içimden, belki olmuştur kim bilir?

"Diyarbakır'a getirip türkü gecesine götürmemek olmaz seni."

"Ben seninle her yere gelirim ki," dedim yanağına dokunarak.

"Ben senin o ince parmaklarını yerim ki," deyip öptü ince parmaklı ellerimi.

Diyarbakır'ın insanı ne güler yüzlü ne cana yakındı anlatamam size. Türküleri hep beraber neşeyle söylüyorlar, hep beraber halay çekiyorlar. Öyle ki oturan kalmasın, herkes halaya katılsın istiyorlar. Bizi de çıkardılar halaya, zaten çok kalabalık olan mekânda minik adımlarla halay çektik, gerçi ben çekemedim ama olsun, kalabalıktan hiç fark edilmedi. Hayatımın en güzel günlerinden birini daha yaşadığımı bilmiyordum o gece, zannediyordum ki bu yaşayacağımız güzel günlerin sadece fragmanı...

Eğer buraya kadar okuduysan artık biraz da olsa tanıyorsun bizi ve söylemek istediğim bir şey var sana. Eğer bir gün aşkla tanışma şerefine nail olan şanslı azınlığa dâhil olursan sakın bırakma aşkını ve eğer sen annesi ya da babasıysan bir çocuğun bil ki çocukların senin malın değil, senin değil. Onlar sana Rabbin emaneti. Sakın kendi doğrularını ona dayatmaya çalışma, aşkına karışma. Bırak yaşasın doya doya... Bunları neden yazdığımı anlayacaksın yakında, nasıl olsa şimdi sen benim hikâyemi, bir erkeğin bir kadını ne kadar çok sevebileceğini ve yapılan bir hatanın nelere bedel olabileceğini oku, oku ki aynı hatayı sen yapma...

Diyarbakır'dan döndüğümüz hafta sonu ben Balıkesir'e gittim ve anneme Şahin'den bahsettim. Fotoğraflarımızı gösterdim, annem daha görmeden sevdi Şahinimi. Sonra tekrar İzmir'e döndüm, yakında Şahin mezun olacaktı ve hazırlıklarında yanında olmak istedim.

Mezuniyet kutlamasına katılmak istemiyordu aslında, gereksiz ve sıkıcı buluyordu o tarz partileri ama ben çok istedim. Mezuniyet yemeğinin Çeşme'de bir otelde yapılacağını duyunca zaten içim gitti.

"Sen sınıftan kızlarla kalırsın o zaman," dedi.

"Olmaz," dedim. "Tanımadığım kızlarla asla aynı odada kalmam. Böyle olacaksa ben hiç gelmeyeyim," diyerek tavrımı en net hâliyle koydum ortaya.

"Tamam cadı tamam," dedi gülümseyerek ve ben bu gülümsemeyi göreceğim günlerin hızla tükendiğinden bihaberdim.

Bütün bir hafta mezuniyette ne giyeceğimi seçmek için gezdik ama yine de istediğim gibi bir elbise bulamadım.

"Ben çok sıkıldım aşkım, sen arkadaşlarınla gezsen biraz daha," diyerek şaşırttı beni. Şaşkınlığım sıkılmasından değil sıkılıp beni yalnız bırakmasındandı. Meğer ben o beni yalnız bırakıp gitti sanırken o sürpriz peşindeymiş. Ertesi gün akşama kadar kızlarla gezdik ve ben yine hiçbir şey alamadan döndüm yurda, akşam yemeği için tüm gün beni aramayan sevgilimi biraz da sitem ederek aradım.

"Şahin Bey?"

"Gülşah Hanım, buyursunlar efendim."

"Sıkıntın geçmiştir umarım."

"Eh, geçti sayılır."

"Sizi sıkmayacaksam eğer buluşabilir miyiz? Hani tüm gün görüşmedik ya belki sen de biraz özlemişsindir beni."

"Özlemek ne kelime, yirmi dakika sonra yurdun önündeyim."

O akşam yemek için giyinirken onca zaman sonra sevgimden hiçbir şeyin eksilmediğini, hâlâ ilk kez buluşuyormuşçasına heyecanlandığımı fark ettim. Nasıl oluyordu da insanlar birbirinden iki günde sıkılıyordu, nasıl oluyordu da aşklar bitiyordu hiç aklım almıyordu.

Yine giymiş üzerine en çok yakışan o beyaz gömleği, beklemekten sıkılmış, arabadan dışarı çıkmış, yaslanmış arabaya, birbirine kavuşturduğu kolları ise arasında

olmaktan en mutlu olduğum yerdi... Koştum sarıldım o diğer tarafa bakarken. Gülümsedi hüzünle ya da bana öyle geldi, ne bileyim.

Kordon'da en sevdiğim balık lokantasına gittik, elleriyle temizlediği balığı iştahla yedim, yuttum.

"Beni yurda bırakma," dedim.

"Olmaz Gülşahım, hadi geldik yurduna. Bu arada arka koltuktan bana şu paketi verir misin?"

"Aaaaa bu ne ki?"

"Aç bakalım."

Açtım koskoca paketi bir çırpıda, beyazı görünce gelinlik sandım ilk anda ama paketin geri kalanını da açınca anladım gelinlik olmadığını.

"Çok yakışır sana," dedi.

Gözlerim doldu, hatta o anı hatırladıkça hep dolar gözlerim. Biliyor muydu acaba beni gelinlik içinde göremeyeceğini? Elbise beyaz ve danteldi. Gelinlikten tek farkı kısa ve duvaksız oluşuydu.

"Çok teşekkür ederim," derken niye bu kadar duygulandığıma anlam veremedim. Onun da gözleri dolmuştu, masumum benim, doyamadım ben sana... Olmasaydı keşke sonumuz böyle...

Mezuniyet partisinin yapılacağı gün erkenden kuaföre gittim. Şahin öyle sevdiği için sarı saçlarıma dümdüz fön çektirdim ve makyajımı yine hafif tuttum. Beyaz dantel elbisemi, çantamı ve ayakkabılarımı koyduğum çantamı son kez kontrol ettim ve beyaz atlı prensimin geldiğini haber veren mesajla dışarıya çıktım. Çeşme'ye doğru yola çıktık, radyoda en sevdiğim şarkı: Onur Akın, Geceyi Sana Yazdım...

Akşam olmuştu bile.

"Sen hazırlan, ben dışarıda bekliyorum," deyip dışarı çıktı. Sonra o giyinirken beni dışarıda bekletti ve o takım

elbisesi ben de beyaz dantelli elbisemle hakikaten gelin ve damat gibiydik.

Tüm gece dans ettik, bir ara Şahin'e sahneye çıkması için ısrar etti sınıf arkadaşları. O da solistten izin isteyip, orada bulunan tüm hatunların bana gıpta etmesine neden olacak şu sözleri söyleyerek şarkımızı söylemeye başladı.

"Üniversite hayatımın en güzel günü şüphesiz seni tanıdığım gündü. Sen İzmir'in en kıymetli hediyesiydin bana, şimdi memleketimin ve evimin en kıymetlisi olur musun? Benimle evlenir misin Gülşahım?"

Islıklar, alkışlar arasında koştum sarıldım boynuna, evet dedim, tabii ki evet...

Meğer arkadaşlarının yardımıyla planlamışlar bu geceyi...

Biraz daha kalıp ayrıldık oradan.

"Biraz yürüyelim mi?" dedim sahilde. "Olur," dedikten sonra ceketini giydirip bana sıkıca sarıldı.

"Terlemişsin, üşürsün şimdi deniz kenarında."

O da terlemişti ama her zaman olduğu gibi yine beni kendinden çok düşünmüştü.

Sıkıca sarıldım beline, sol omzumdaki sol elini omuzumla yanağım arasında sıkıştırdım. Ona dokunmak benim ilacımmış meğer yokluğunda öğrendiklerimden biriydi bu da.

"Ey bakışı sevdalı, ey duruşu yaralı
Seni kimden sormalı
Seni aşka yazmalı..."

"Hiç susmasan keşke, sabaha kadar dinlesem o kadife sesini ben de," dedim.

"Sen bana böyle sevdalı sevdalı baktıkça ben daha çok şarkı, türkü söyler daha çok şiir okurum sana," dedi.

Hayatımda ilk kez âşık olmuştum ve benimki gün geçtikçe azalanlara inat her yeni günde katlanarak artıyordu.

Hem seviyordum hem de seviliyordum, kısaca mutluydum ve mutluluğumun kısa süre sonra biteceğini bilmiyordum.

Birkaç gün sonra beni Balıkesir'e bırakıp kendi Diyarbakır'a gitti. Ben ailemle konuşacaktım isteme olayını ve uygun günü kararlaştırıp Şahinleri davet edecektik evimize.

"Anne biliyor musun Şahin bana evlenme teklif etti," dedim mutfak masasında karşımda oturmuş pirinç ayıklayan anneme.

Annem bir an bile başını kaldırmadan tepsiden, sanki fısıldarcasına, "Baban onay vermiyor o işe," dedi.

"Hangi işe anne?" dedim annemin tuhaf hâli sinirimi bozmuştu.

"O çocuğa izin vermiyor kızım," dedi şimdi pirinç tepsisini bir kenara itmiş, yorgun gözleriyle bana bakıyordu.

"Ne demek izin vermiyor ya, daha tanışmadılar bile."

"Kürt diye istemiyor, biliyorsun baban askerliğini doğuda yapmış, o zamandan beri sevmez Kürtleri."

"Anne saçmalama ya, ben babamın ağzından bir kere bile Kürtleri sevmem diye bir şey duymadım," derken sesimin ne kadar yükseldiğini fark edip susturum hemen.

Annem üzgün görünüyordu, tüm anneler gibi o da evde çıkan tüm kaosu idare eden kişiydi ve herkesin nazını, kaprisini çekmek ona düşüyordu. İçim acıdı, taburemi onunkine yaklaştırıp boynuna sarıldım.

"Özür dilerim anne, ama çok şaşırdım bir an sen baban o çocuğu istemiyor deyince," dedim.

Annem de bana sarıldı sıkıca. "Ben senden önce ağzını yoklamak için konuyu açtım babana ama çok katı bu konuda," dedi.

Annem haklıymış meğer benim o özgürlükçü, eşitlikçi, sözde herkese saygı duyan babam şimdi karşımda kaya gibi semsert dikiliyordu.

"Baba," dedim ağlamaklı bir sesle, "Daha tanımıyorsun bile Şahin'i, ailesini. Ne diye istemiyorum diyorsun?"

"Kızım," dedi dişlerini birbirine sürterek, "Tanımaya gerek var mı? Ne demişler, Kürt'ten evliya alma avluya."

"Baba doğduğumuz toprakları hangimiz seçebildik ki? Sen de Kürt olabilirdin?"

"Değilim ve asla olmak istemezdim?"

"Niye, ne yaptılar ki sana bu kadar nefret ediyorsun?"

"Bir sürü arkadaşımı öldürdüler, bir sürü arkadaşımı yarım ettiler, benim psikolojimi bozdular."

"Baba sen teröristlerden bahsediyorsun, Şahin de ailesi de terörist değil, her Kürt terörist değil ki."

"Ailedeki yerin öküzden bile sonra gelir öyle bir aileye gelin gidersen."

"Yoo, ben gittim evlerine, tanıştım ailesiyle. Bana karşı çok iyiydiler."

Babam durakladı bir an, "Nereye gittin dedin?" derken sinirden sesi titriyordu ve ben kırdığım potu ancak o zaman fark edebildim.

"Sen bize haber bile vermeden Diyarbakır'a mı gittin? Daha ne yaptın kızım bilmediğimiz? Daha bizi çiğneyerek neler yapacaksın ya da? İstemiyorum diyorum, sebeplerini anlatıyorum tek tek ama sen anlamamakta ısrar ediyorsun. Bu insanlar kadına değer vermez, çocuğa değer vermez," diye devam etti konuşmaya. Hâlbuki o an çocuğa değer vermez dediği Kürtlerden ne farkı vardı onun? Seviyorum diyordum ve babam beni dinlemiyordu. Kendi doğrusunu anlatıyordu bana saatlerdir ve bu işin kesinlikle olamayacağını söylerken o çocuğuna ve çocuğunun duygularına değer vermiş mi oluyordu şimdi? Boğazım

düğüm düğüm oluyordu, ağzımı açmak, bir şeyler söylemek istiyordum. Bana destek olması için arada anneme, kardeşlerime bakıyordum ama kimsenin sesi soluğu çıkmıyordu. Salonda sadece babamın sesi vardı. Ben ki hayatı boyunca anne-babasından onay ve kabul görmek için istemediği şeylere hep evet demiş bir çocuktum ama şimdi evet diyemiyordum. Bir yanda uğruna canımı feda edebilecek kadar çok sevdiğim babam, bir yanda aşkı, sevgiyi bana tattıran âşık olduğum adam...

Ağlamaya başladım, sesim çıkmıyordu ama yaşlar yanaklarımla birlikte kalbime de akıyordu. Babam da ağlamaya başladı konuşması bitince.

"Yalvarırım sana kızım, bizi hiç üzmedin, yine üzme ne olursun," dedi. Koskoca adam karşımda ellerini ovuşturarak ağlıyordu, babamı bu hâlde sadece bir kez görmüştüm, o da babaannemin öldüğü gündü.

"Sen bizim gurur kaynağımız oldun, hep başımızı kaldırdın. Şimdi ben nasıl kıyayım sana, sen beni ancak evladın olunca anlarsın," dedi babam, daha bir sürü şey söyledi. Söyledikleri arasında en çok sen beni evladın olunca anlarsın cümlesi takıldı aklıma. Bu cümlesinde haklı çıkar mıydı? Acaba evladım olunca onu anlar mıydım? Bu soruya hiç cevap veremeyeceğim çünkü henüz anne olamadım ve eğer bir gün yollarımızı tekrar kesiştirmezse Yaradan, biliyorum ki hiç anne olamayacağım...

O gece daha fazla konuşmadık, erkenden yattım ama uyuyamadım. Yatakta dönüp durdum sabaha kadar. Şahin'in ne aramalarına ne mesajlarına cevap veremedim. Biliyordum ki konu dönüp dolaşıp isteme olayına gelecekti. Çünkü Şahin ailesine çoktan Balıkesir'e beni istemeye geleceklerini söylemişti, kısaca tüm aile yola çıkmak için benden haber bekliyordu.

Geceden sıkıntımı hafifletmesini beklemek ne büyük saçmalık, derler ya dertler gece azar diye doğruymuş meğer, tüm gece aralıksız ağladım. Sabaha yakın sızmışım, annemin kahvaltının hazır olduğunu haber veren sesiyle uyandım. İlk kez uyanmak bu kadar güç gelmişti bana, yeni gün yeni bir tartışmanın habercisiydi. Kahvaltı boyunca sessizce oturdum, başımı kaldırıp kimsenin yüzüne bakacak hâlim yoktu, zaten şiş gözlerimden dolayı utanıyordum. Babam beni ikna ettiğini zannettiğinden mutlu görünüyordu. Hayat ne tuhaftı, benim mutsuzluğum babamın mutluluğuydu demek...

Günler tüm tatsızlığıyla geçerken Şahin'e söylediğim tüm yalanlar tükendi bir gün.

"Gülşah dürüst ol lütfen, baban istemiyor mu?" dedi bir gün pat diye. Gerçek tüm çıplaklığıyla karşımda dururken son bir yalan bulabilmek için çırpındım ama nafile, bulamadım.

"Nereden çıkarıyorsun?" dedim verecek başka bir cevap bulamamanın gerginliğiyle.

"Günler oldu Gülşah, bir haber bekliyoruz senden ama her gün geçiştiriyorsun. Anlamazlıktan geleyim diyorum ama o kadar açık ki her şey."

Şahin çok gururlu bir adamdı, biliyorum ki ona babam seni Kürt olduğun için istemiyor desem evimize adımını bile atmazdı ki zaten ilişkimizin ilk gününden itibaren en korktuğu şey ailemin Kürt olduğu için onu istemeyeceğiydi. Bense onu her seferinde ailemin asla böyle saçmalıklar yapmayacağını söyleyerek yatıştırırdım. Demek ki ben onca yıllık babamı tanımıyormuşum. Başkalarına akıl vermeye geldi mi, "Çocuğun senin seviyene çıkamıyorsa sen onun seviyesine ineceksin," diyerek orta yollu konuşan babam, iş kendi çocuğuna geldiğinde orta yolu bulmaya hiç çalışmıyordu. Şahin'i ve ailesini tanıyıp da

istemese belki bir nebze anlam verebilirdim katılığına, ama daha tanışmadan sırf Kürt diye istememesine tahammül edemiyordum.

"Ne alakası var?" dedim, "Niye istemesin babam seni?"

Yalana bir kez bulaştı mı insan gerisi geliyordu. "Sadece müsait olamadık, haftaya gelebilirsiniz," dedim.

Telefonu kapattığım an içimde yükselen anksiyetenin önüne geçemeyeceğimi anlayarak teyzemi aradım ve ağlayarak anlattım her şeyi. Biriyle konuşmak iyi gelmişti, teyzem hemen bize geldi. Onun varlığı bana güç veriyordu, ilk kez babamın karşısında kendimi bu kadar cesur hissediyordum. Bir çırpıda söyledim. "Baba ben Şahin'i seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum."

Babam sakin görünmeye çalışsa da öfkesi gerilen yüz kaslarından ve burnundan hızla alıp verdiği nefesinden belliydi. Aramızda daha önce geçen konuşmalara benzeyen bir konuşma geçti tekrar. Babam çok katıydı ve bir adım geri atmıyordu fakat bu sefer anemin de sesi çıkmaya başlamıştı ve bana hak veriyordu, tanışmaktan ne çıkardı?

Babam son bir hamle yapıp sevinmemi engelleyecek şu cümleyi kurdu:

"Ben baba olamamışım demek, lafımın bir değeri yokmuş evladımın yanında, ne diyeyim kızım başın sel, ayağın göl olsun. Git kiminle istersen evlen ama beni ezip geçiyorsun ya senin de sen gibi evlatların olsun," dedi ağlayarak.

O koskoca adam karşımda ağlarken ben nasıl mutlu olabilirdim? Bu babama ilk hayır deyişimdi ve cezasını ağır ödüyordum. Siz siz olun evlatlarınızı kendinize bağımlı, size hayır diyemeyen insanlar olarak yetiştirmeyin olur mu? Bazen tek doğruyu aileler bilmez. Bazen çocuklar da bilir doğru olanın ne olduğunu...

Şahin'i aradım, ağladığım belli olmasın diye hasta olduğum yalanına sığındım ve "Sizi bekliyoruz, biz hazırız. Müsait olduğunuz gün buyurun gelin," dedim.

Şahin zeki bir adamdı, adı kadar emindi istenilmediğinden ama emin olmadan sezgileriyle hareket etmek istemiyordu sanırım.

"Bir sorun yok değil mi aşkım?" dedi. "İstersen ilk seferinde ben tek geleyim."

Sanırım ailesine rezil olmaktan korkuyordu ve maalesef korkusunda haklı çıktı...

Belki ailecek gelirlerse babamın daha çok hoşuna gider diye düşündüm ve "Yok," dedim, "Tek gelme, ailenle beraber gelin."

Tam bir hafta sonra geleceklerdi, evimizde resmen ölüm sessizliği vardı. Babam ben olduğum zamanlarda sofraya oturmuyordu, eve geç geliyor, gelir gelmez yatıyordu. Kendimi çok kötü hissediyordum, evin düzenini bozmuş, herkesi mutsuz etmiştim. En büyük destekçim teyzemdi, kim demiş anne olmak için doğurmak gerekir diye? Teyzem beni karnında taşımasa da kalbinde taşıyordu işte.

"Üzülme, baban alışacak bu fikre. Hele Şahin'i tanıyıp kızını böyle mert bir adama emanet ettiğini görünce aklında hiç soru işareti kalmayacak, sen merak etme," dedi.

"İnşallah teyze, kendimi çok kötü hissediyorum. Sanki babamı üzdüğüm için onun başına kötü bir şey gelecekmiş gibi, hatta ölecekmiş gibi geliyor bana," dedim ağlayarak.

"Saçmalama, sen istemediği biriyle evleneceksin diye niye ölsün eniştem? O duygu sömürüsü yapıyor sana, sen de yiyorsun hemen," dedi teyzem gülerek.

Ve ben bu hâletiruhiyede yaşarken bir hafta hızlıca geçip gitti ve o gün geldi. Her şey hazırdı, ev tertemiz,

masada çeşit çeşit ikramlık... Kalbim heyecandan ağzımdan çıkacak gibi atıyordu.

Arabasını, lastiğin yere sürterek çıkardığı sesi bile tanırdım. "Geldiler teyze," dedim. Zaten teyzem dışında gelmelerini pek önemseyen de yoktu. Babam o kadar gergin görünüyordu ki yüzüne bakıp ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Annem nasıl oluyordu da bana destek vermiyordu? Niye o kadar sessiz kaldın anne? Hani senin en değerlin bendim? Neden en güzel günümde yanımda duramadın benim? Ya siz bana küçük anne diye seslenen canım kardeşlerim, siz neden babama karşı benim yanımda duramadınız? Ben sizin her zor gününüzde yanınızda olmadım mı? Siz niye bana düşmanmışım gibi baktınız? Tabii küçüktünüz o zamanlar, beni anlamadınız. Merak ediyorum, her ikinize de soruyorum canım kardeşlerim, âşık olduğunuzda ben hiç aklınıza geldim mi? Bana babamı çok üzüyorsun derdiniz hep, siz kendi yolunuzu çizerken babamı neden dinlemediniz o zaman?

Her şeye rağmen evime adım attığı an dünyam aydınlandı yeniden, güven veren bakışı, huzur kokan kokusu sardı odayı. Sarılmak istedim kocaman, anlatmak istediğim yaşadığım her şeyi, ağlamak istedim göğsünde. Beni üzüyorlar seni sevdim diye demek istedim. Diyemedim, nasıl söylenir ki bir insana sen Kürt'sün diye babam evlatlıktan reddediyor beni, sana olan aşkıma engel olamadım diye. Gözlerine baktım kaçamak, kimseler göremeden. Annesi, babası, kardeşleri, Selda ve Ahmet vardı yanında. Yüzleri gülüyordu, ellerinde kocaman gül buketleri vardı. En büyük buketi Şahin anneme verdi, diğer buketleri bana, teyzeme ve kız kardeşime verdi sırayla.

Heyecandan tir tir titriyordum, Allahım ne olursun bu akşam güzel geçsin diye içimden dualar ediyordum,

adaklar adıyordum. Çok seviyordum ve sevdiğim adamın kırılmasından, zarar görmesinden çok korkuyordum.

Babam hoş geldiniz bile demeyerek başladı geceye, salonda bir süre babam olmaksızın oturduk. Sonra annem de kayboldu ortadan, bir süre sonra odaya babamla dönüşünden onu ikna etmeye gittiğini çıkardım. Teyzemle ve kız kardeşimle ikramlıkları hazırladık.

"Nerelisin?" dedi babam küçümser bir bakışla, sanki bilmiyormuş gibi nereli olduğunu.

"Diyarbakırlıyız," dedi Şahin, hissediyordu elbet gerginliği. Fark ediyordu elbet küçümsendiğini. Sessizce oturuyordu maaile, arada Selda ile Ahmet muhabbet açmaya çalışıyorlardı ama babam duvar gibi sessizdi. Keşke hep öyle kalsaydı. Duvar gibi sessiz ve duygusuz. Keşke hiç açmasaydı ağzını, keşke hayatımda ilk kez tattığım mutluluğu elimden almasaydı.

"Vay be," dedi babam anneme bakarak, sanki odada yalnızca ikisi varmış gibi. "Kınadığın şeyi yaşamadan ölmezmiş insan, bak kaderde Kürtlere kız vermek de varmış... Bu günleri de görecekmiş bu gözler demek."

Annem ters ters baktı babama ama ortam buz gibi oldu bir an.

Bu insanlar benim bir lafımla ta Diyarbakır'dan kalkıp gelmişler, çikolatalarını, çiçeklerini, hediyelerini getirmişler, yüzleri gülüyor, tek suçları ne şimdi bu insanların? Doğdukları topraklar mı?

Arkadaşlarım var benim yıllarca bir çocukla çıkan ve adamın oyalamasıyla yıllarca evlilik teklifi almak için bekleyen. Oysa benim sevdiğim bana helali olmadan elini bile sürmek istemeyen, ben buyurun gelin deyince ailesini ta kilometrelerce öteden alıp beni istemek için evime getiren bu mert adam ve ailesi hak etmedi bu muameleyi.

Şahin sabırlı olmaya çalıştığı her hâlinden belli olarak usulca sordu. "Ne var ki bir Kürt'e kız vermekte?" dedi.

Babam da bu cevabı bekliyor olmalı ki atıldı hemen, "Sevmem ben Kürtleri hiç," dedi.

Ortamın tansiyonu giderek yükseliyordu. Babam Şahin'i en hassas noktasından, Kürtlüğünden vuruyordu, daha doğrusu aklınca aşağılamaya çalışıyordu. Annem bir iki kere müdahale etti ama babam aldı eline sazı hiç susmuyordu. Teyzem araya girmeye çalıştı ama o da başaramadı. Selda'ya baktım ne olur bir şeyler söyle der gibi.

"Ben de Türk'üm amca," dedi Selda ve ekledi, "Gördüğün gibi biz çok mutluyuz, korkma Kürtlere kız vermek kötü bir şey değil," dedi.

Babam sanki kördü, sağırdı tüm her şeye kapalıydı, gece aklında tek bir şey vardı, Şahin'i ve ailesini aşağılamak.

Şahin'e bakıyordum, ne olur sus diyerek ama onun da susmaya niyeti yoktu.

"Yanlış konuşuyorsunuz, saygımdan susuyorum ama artık aşağılamaya başladınız," dedi.

"Aşağılıyor muyum? Yo! Olanı söylüyorum. Sen batıdan bir kız alınca sınıf mı atlayacaksın?"

Babam iyice çığırından çıkmıştı, Şahin burnundan soluyordu. Onu bir de lideri olduğu topluluktan ayrıldığı gün böyle görmüştüm. Bu çocuk ayrımcılığın hiçbir türlüsüne tahammül edemiyordu ve şimdi babam karşısında durmuş onu, ailesini ve tüm Kürtleri resmen küçük görüyordu.

Bana baktı o an bir şeyler söyle der gibi, hayatım boyunca unutamayacağım o bakışı. Tıpkı adını aldığı yırtıcı kuş gibi biraz öfkeli, biraz hüzünlü...

Anneannem hep derdi ki, "Dedeni toprağa koyduğum gün benim de bir yanım girdi toprak altına."

Ah anneanneciğim, anlamazdım ne demek istediğini o vakitler, anlamazdım bir yanının toprak altında olmasının nasıl bir şey olduğunu. Şimdi beni de anlayamıyor kimse, anlam veremiyorlar boş bakışlarıma, dünyayı boş vermişliğime... Bilmiyor onlar ölüm ayrılığından beter ayrılıklar var dünyada.

O gece babam susmadı, Şahin de keza öyle. Canımdan çok sevdiğim iki adam o gece yıllardır süren bir kavgayı birbirleriyle ediyorlardı. Elimden hiçbir şey gelmiyordu ancak ağlamaya yetiyordu gücüm. Ben sessizce ağlarken, onlar bağırarak tartışıyorlardı.

"Bak gör evleneceğin adamı," dedi babam Şahin'i işaret ederek.

Ses çıkarmadım, Şahin her zamankinden başkaydı o gece. Çünkü en hassas noktasından vuruluyordu ardı ardına. Selda ve Ahmet araya girip müsaade istediler ve babam insanları kovmaktan beter etti.

Şahin yüzüme dahi bakmadan çıktı gitti evimizden ve bir daha da adımını atmadı hiç.

O gece defalarca aramama rağmen açmadı telefonu, Selda da açmadı. Konuşamadım kimseyle. Sonraki gün ve bir sonraki gün... Hep aynı yanıtı verdi telefonun ucundaki ses. "Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor."

Ulaşamadım bir daha ona, biliyor musunuz vedalaşamadık biz, belki de o yüzdendir bittiğini kabullenememem...

O gece evlatları için canını verebileceğini söyleyen adam yani babam kendi eliyle gömdü beni toprağa.

Gitti canımın en değerli parçası, gitti yaşama sevincim, gitti sevdiğim.

Veda etmeden gitti, bir kerecik öpmeden gitti...

Kızdı bana, kızdı babama, kızdı bu kavgayı başlatanlara, kızdı da gitti.

Hiç haber alamadım o günden sonra, çünkü onu sevenler de yüz çevirdi bana.

Okula devam edemedim, onunla gezdiğim yerlerde yalnız olamayacağımı bildiğim için.

Babamla hiç konuşmadım o günden sonra, sustum...

Uyudum, uyandım. Adına yaşam denilen bu cehenneme sabredecek bahaneler arayarak...

Bulamadım ve bir gün ölmek istedim ama yine o Kürt'ten öğrenmiştim kendini öldürmenin en büyük günahlardan olduğunu.

İdam edileceği günü bekleyen mahkûm gibi bekledim, bekledim.

Vakit geçsin istedim, boğazıma yapışan ağırlık gitsin istedim.

Güç bulamadım kendimde onu arayacak, güç bulamadım içimde koşup ardından sarılacak.

Sesler kayboldu önce, kimseyi duyamadım bir süre. Sonra renkler kayboldu, göremedim etrafımdaki kalabalığı.

Tek özgürlük alanım üst katı kardeşime ait olan ranzanın alt yatağıydı.

Öyle geceler yaşadım ki canımı almadığı için Allah'la kavga ettiğim...

Aylar sonra bir gün, bir bahar sabahında yeniden canlanan tabiat umut oldu bana, güç geldi bacaklarıma, çıktım yataktan.

Teyzemin aylar süren ısrarlarıyla aynı zamanda psikoterapist de olan bir psikiyatr ile görüşmeye başladım.

Önceleri ben ağlama nöbetlerine girdim, çoğu seans konuşamadım, uzunca bir süre terapiyle desteklenen ilaç tedavisi gördüm.

Sonra alıştım yavaş yavaş ona, açtım derdimi. Anlattım aşkımı nasıl kaybettiğimi gözyaşları eşliğinde.

Kendimle yüzleştim, patolojilerimle yüzleştim, ezikliklerimle yüzleştim, en son acımla yüzleştim.

Ve kararımı verdim, Diyarbakır'a gittim.

Ben ki yer yön bulma konusunda dünyanın en başarısız kişisiydim ama evlerini elimle koymuşum gibi buldum. Kapıyı çalmaya korktum, bir süre öylece kapı önünde durdum, en nihayetinde dayanamadım tokmağı kapıya vurdum. Açılmadı o kapı bana, saatlerce etrafında dolaştım durdum.

Önce umudumu yitirmedim, etraftaki esnafa Ahmet'i, Selda'yı sordum. Sağ olsunlar beni Selda'nın evine kadar götürdüler. Bu eve girmeye de yüzüm yoktu ama Selda'yla konuşmaya çok ihtiyacım vardı. Kapıyı açıp karşısında beni görünce şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi bir süre, sonra sarılıp içeri davet etti beni. Selda'ya sarıldığımda hiçbir kan bağım olmamasına rağmen kendimi ablama sarılıyormuşum gibi hissettim o an. Hiç konuşmadan yemek hazırladı bana, ben ağladım o dinledi, ben anlattım o sessizdi...

"Şahin şimdi nerede Selda?"

"Fransa'ya gitti o, biliyorsun zaten okul bitince öyle bir planı vardı kısa süreli."

"Biliyor musun, biz vedalaşamadık bile."

"Biliyorum, çünkü sana çok öfkeli."

"Benim ne suçum var ki?"

"Bunları söylemek bana düşmez ama madem kalktın arkasından ta buralara kadar geldin, dinle o zaman, sen aşkının arkasında duramadın Gülşah. Yarı yolda bıraktın onu. Şahin o gece öfkesinden delirdi. Ailesine rezil olduğunu düşündü."

Haklıydı Selda, ağzımı açıp söyleyecek tek söz bulamadım.

"Şahin'in kalbinin içini biliyorum, onu çok iyi tanıyorum. Şahin kalırsa sana veda edemeyeceğini düşünüyordu ama seni ailenle kendisi arasında bir tercih yapmak zorunda bırakmak da istemiyordu."

Gözümde akıtacak yaş kalmasa da içim ağlayarak dinliyordum onu. Haklıydı Selda, söylediği her sözde yerden göğe kadar. Şahin daha ilk günümüzde söylememiş miydi Kürt oluşunun aramızda sorun olacağını... Ben güven vermiştim ona, ailem böyle bir şeyi problem etmez demiştim. Hep korkmuştu beni kaybetmekten, bense kötü şeyleri getirmemiştim hiç aklıma.

"Ne olursun bizi buluştur," dedim Selda'ya elini tutarken.

"Senle konuştuğumu bilse bile kızar bana Gülşah, benim Şahin üzerinde böyle bir yaptırımım olamaz."

"Ahmet buluştursun, yalvarıyorum sana."

Selda'nın da gözleri doldu, "Konuşurum Ahmet'le," dedi. Konuştuk o gece ama istediğim yanıtı alamadım. Ahmet, "Ben o işe karışamam," dedi, "Şahin istemiyorsa olmaz," diyerek kestirip attı.

Kaç saat ağladım o gece o evde bilmiyorum. Ahmet'in, "Şahin farklı bir gruba katıldı," diyen sesiyle irkildim bir an.

"Ben zerre kadar siyasetten anlamayan biriyim, nasıl bir gruba?" dedim ağlamaktan çatallaşmış sesimle.

"Boş ver Gülşah."

Boş veremedim, Şahin'in kendine zarar verecek bir oluşumun içine dâhil olmuş olmasından korkuyordum.

"Bir çeşit Kürt harekâtı diyelim," dedi Ahmet konuyu çok uzatmadan. "Çocukluğundan beri hayaliydi ama o seni tanıdıktan sonra içine seni dâhil edemeyeceği tüm hayallerini silip attı. Sen yapamadın Gülşah," dedikten sonra konuşmadı bir daha benimle, ertesi gün Balıkesir'e dönmek için çıktım erkenden evden ama biletim akşam

saatlerindeydi ve benim yalnız başıma yapacağım ilk Diyarbakır turum böylece başladı.

Onunla gezdiğimiz yerleri gezdim bir bir, beni götürdüğü ciğerciye gittim, yediğime karışan gözyaşım diğer müşterilerin bile dikkatini çeker hâle gelince ancak kendimi toparlayabildim. Gittim lavaboya elimi yüzümü yıkadım. Aynada gördüğümü ben bile tanıyamaz hâle gelmiştim. Bir şey söyleyeceğim ama biliyorum siz de inanmayacaksınız bana çünkü teyzem de terapistim de inanmıyor bu söylediğime ama ben yine de söyleyeceğim.

Diyarbakır sokaklarında gezerken burnuma doldu kokusu, sanki beni görüyor, sanki varlığımı biliyor, sanki etrafımda geziyor gibiydi. İnsan unutabilir mi sevdiğinin kokusunu? Soruyorum size, insan âşık olduğu adamın kokusuna benzetebilir mi bir başka kokuyu? Kokusunu duydum diyorum, onu göremedim ama sanki yanımdaymışçasına duydum kokusunu. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Onun beni götürdüğü türkü evine gittim, kendime en demlisinden kaçak bir Kürt çayı söyledim, geçmiş zamanın hayalleri içerisinde dalıp gitmiştim ki bir şarkı çalındı kulağıma.

Gün gelir de beni unutursun demiştin
Kalbimdeki bu derdi uyutursun demiştin
Ne ben seni unutabildim
Ne bu gönlümü avutabildim
Ne bu derdimi uyutabildim
Unutamam seni, unutamam seni
Unutamam seni, unutamam

Bu Şahin'in en sevdiği Ahmet Kaya şarkısıydı, işte o an emin oldum Şahin Fransa'da falan değildi, buralardaydı, etrafımdaydı ama bana bilerek görünmemeye çalışıyordu. Ayağa kalktım, gözlerim hızlıca etrafı taramaya başladı, bana bakan meraklı gözler umurumda falan değildi.

Hızlıca kalktım, mekândan dışarı çıktım, etrafa bakındım ama yoktu Şahin. Yere oturdum, karnıma doğru çektiğim bacaklarıma sarılıp hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bir iki kişi geldi yanıma ama cevap vermedim kimseye, gece o kafenin önünde bağıra bağıra ağladım...

"Acaba sen öyle olmasını istiyor olabilir misin Gülşah?" dedi terapistim Nevin Hanım.

"Yemin ediyorum ki kokusunu duydum."

"Gördün mü onu?"

"Görmedim ama kokusunu duydum, en sevdiği şarkıyı çaldırdı o kafede."

"Hatırlıyor musun terapiye ilk başladığın zaman geceleri sen uyurken yanına geldiğini iddia ediyordun."

"Hatırlıyorum, onlar gerçek değildi. Şimdi bilinçli aklımla bunun farkındayım ama bu seferki hayal değil, kokusunu aldım diyorum size."

Teyzem de Nevin Hanım gibi düşünüyor, bu durumu beynimin oyunu olarak yorumluyordu, ona göre şarkı ise tam bir rastlantıydı.

Siz de öyle düşünüyorsunuz belki, belki siz de inanmıyorsunuz ama ben biliyorum ki o burada, benim etrafımda. Beni izliyor, yaptıklarımı görüyor. Nereden mi biliyorum?

Gece yarısı telefonum çalıyor bazen, hiç konuşmuyor, dinliyor sadece, bazen bir deniz kenarında yürürken kokusu geliyor burnuma, etrafıma bakıyorum, onu göremiyorum ama biliyorum ki o yanımda. Bazen esmer bir erkek çocuğu görüyorum, gözlerinin içine bakıyorum, çocuğun gözlerinde görüyorum onu, uçan kuşun kanadında, yağan yağmurun tenime dokunuşunda, Kürtçe bir ağıtta, bir halayda, bir Ahmet Kaya şarkısında, bir bağlamaya dokunan ince parmaklı ellerde ve tüm ez te hezdıkımlarda görüyorum ben onu.

Ve biliyorum ki bir gün kaderin sahibi bu vedasız ayrılığa son verecek, bir gün bizi tekrardan birleştirecek...

O zaman tüm adaklarımı sunacağım dünya çocuklarına.

O zaman tüm sevgimi akıtacağım bu kavgayı çıkaranların damarlarına.

Bakın diyeceğim, hani Türk'le Kürt olamazdı?

Bakın olduk biz diyeceğim.

Sevdik biz, kavuştuk biz, başardık biz diyeceğim.

O zaman saklayacağım başımı göğsüne, zaman dolaşacak güzel saçlarımda elleri.

Hiç ağlamayacağız, hep güleceğiz, sevişen yaramaz çocuklar gibi.

Diyeceğim ki benim aşkım büyük yeryüzündeki tüm savaşlardan.

Diyeceğim ki affet beni, affet beni senin kadar cesur olamadığım için.

Ben küçük bir çocuktum diyeceğim annesinin, babasının onayına muhtaç.

Ben bilemedim seni kaybedeceğimi diyeceğim.

Diyeceğim ki ömrüm senin olsun da gitme bir daha.

Gitme, yalvarırım...

Şahinim, benim mert sevgilim, bu sözlerim sana.

Bir gün eğer rastlarsan bu yazıya bil ki ben seni bekliyorum hâlâ, bekleyeceğim de. İnanıyorum ki Allah gerçekten sevenleri yani senin gibi sevdiğine dokunmaya kıyamayanları ve benim gibi sevdiğinden başkasına bakamayanları kavuşturur bir gün.

Biliyorum akıttığım her damla gözyaşının farkında Yaradan.

Biliyorum dua ediyorsundur şimdi sen sabah namazının ardından.

Biliyor musun uyanık oluyorum ben de o saatlerde.

Ben de buluşuyorum secdeyle.

Açıyorum ellerimi, ol demesiyle her şeyi oldurmaya muktedir olana.

Diyorum ki, Allahım kavuştur bizi, bitir bu imtihanı, bitir bu hasreti.

Ne oluyor sonra biliyor musun?

Bir güvercin oluyorsun, geliyorsun pencereme, ekmek kırıntılarıyla besliyorum seni.

Bazen de uyuyakalıyorum secdede, sonra sen geliyorsun rüyama.

Rüyamda dokunabiliyorum sana, kokunu çekebiliyorum içime kana kana.

İnsan rüya görürken rüyada olduğunu anlar mı hiç?

Ben anlıyorum, rüyam bitecek diye korkuyorum.

Sen gittiğinden beri babamla hiç konuşmadım biliyor musun?

Biliyorum ana-baba hakkı ödenmez, yapma konuş diyeceksin ama yapamıyorum.

Babamı bağışlayamıyorum, o da benim bu yarı deli hâlimi gördükçe kahroluyormuş, öyle diyor annem.

Ama kimse benden çok kahrolamaz.

Bu arada okula dönmeye karar verdim, biliyor musun niçin?

Okulu bitirip senin memleketine atanacağım.

Hani derdin ya benim memleketim başkalarının sürgün yeri diye.

Senin memleketin benim cennetim.

Senin şehrinin sana benzeyen çocuklarına adayacağım kendimi.

Okşadığım her esmer başta seni anacağım, seni bulacağım.

Ben sen olmasan bile bana seni hatırlatan her şeye sarılacağım.

Ve inanıyorum ki Şahin bir gün ben seni bulacağım.

Dilerim Allah'tan o gün çabuk gelsin.

Ve eğer ki ben seni bulamadan ölürsem, bil ki ben seni gördüğüm o ilk günden beri seni sevmekten bir gün bile usanmadım.

Bizi ayıran bu kavgayı çıkaranlara, bizi kalbimizdeki sevgiye rağmen birbirimize yasak kılan bu ayrımı yapanlara hakkımı helal etmiyorum.

Ama sana ediyorum, eğer ki üzerinde karınca kadar hakkım varsa helal olsun sevgilim.

Beni canından çok sevdiğin için, beni sevmeye kıyamadığın için, seni aileme karşı koruyamadığım için, ailenin karşısında seni küçük düşürdüğüm için, benim yüzümden vazgeçtiklerin için, benim yüzümden kaybettiklerin için senden özür dilerim, sen de bana hakkını helal eder misin?

ÜÇ YIL SONRA

Bir kadın ne kadar sevebilirse sevdim ne kadar acı çekebilirse çektim. Bu hikâye benim. Ben cesur olmayı beceremedim, sevdiğimin çekip gitmesine müsaade ettim, sonra kararan dünyamda yalnızlığımla mücadele ettim. Ben Gülşah, bu benim ölümümün ve tekrar dirilişimin hikâyesi, bu benim hikâyem, bu benim kıyametim. Çok zaman geçti üzerinden, çok şey yaşadım. Şimdi size hepsini kaldığım yerden tek tek anlatacağım. Çünkü benim yaşadıklarımı kimse yaşamasın.

Yatakta çoğu gece hiç uyuyamadan geçirdiğim onca aydan sonra kendime ve Şahin'e verdiğim sözü tuttum, yataktan kalktım ve okuluma kaldığım yerden devam ettim. Şahin ile yaşadığım o şehirde yalnız olmak çok güç gelse de başardım, okulumu bitirdim. Bu arada terapime İzmir'de devam ettim. Bir tek günüm olmadı gözümden yaş akmayan, her gün Şahin'in İzmir'deki öğrenci evinin önüne gittim. Her gün Alsancak'a gittim, birlikte yemek yediğimiz kafelerde yedim yemeklerimi tek başıma. Kimseyle konuşmak, arkadaş olmak istemedim. Duruma

göre haftada üç kez gördüğüm terapistim dışında bir de aynı evi paylaştığım teyzem karşılıyordu tüm konuşma ihtiyacımı. Ben tüm sözlerimi bir gün Şahin'e söyleyebilmek için biriktirdim içimde. Ben tüm gücümü bir gün onun karşısında bir zavallı gibi değil de güçlü bir kadın olarak durabilmek için topladım içimde. Önce gerçek beni, sonra onu bulabilmekti tek istediğim. Terapistim beni anlıyor, destekliyor ve yüreklendiriyordu. Şahin'i hücrelerine kadar anlatmıştım ona, ilişkimizi detaylarıyla biliyordu ve beni canlı canlı gömüldüğüm yataktan çıkıp tekrar ayağa kalktığım için takdir ediyordu her seferinde. Burada yeri gelmişken değinmeden geçemeyeceğim, lütfen kendinizi kendi karanlığınıza mahkûm etmeyin. Ruhumuz da tıpkı vücudumuz gibidir, bazen hastalanır ve doktorlar hastalıkları tedavi etmek için vardır. Ben buradan yataktan çıkmama yardımcı olan Balıkesir'deki ilk terapistim Nevin Hanım'a ve bana devam edecek gücüm olduğunu hatırlatan canım terapistim Talat Bey'e çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ben tek başıma yapamayabilirdim. Neler mi yaptım? Çok şey. Hepsini tek tek anlatacağım. Aşk için bir kadının yapabileceği her şeyi yaptım. Çok zor geçen ayların ardından okulumu bitirdim, çılgınlar gibi KPSS'ye hazırlandım, çok iyi bir puan yaptım ama atanamadım Diyarbakır'a. Atanamayışım çok büyük hayal kırıklığı yaratsa da pes etmedim. Kalktım Diyarbakır'a gittim, özel okulların hepsiyle tek tek konuştum. Beni işe alması için görüştüğüm her yetkiliye dil döktüm saatlerce. Çünkü ben, sevdiğim orada veya değil, onun memleketini kendime memleket seçtim. Ben o olmasa bile onu yaşamaya niyet ettim. Nasıl olsa varlığımın haberi uçurulacaktı ona, o bilecekti benim memleketinde olduğumu. Şahin bilecekti o küçük, korkak kızın büyüyüp peşinden geldiğini. Şimdi o zavallı perişan kız

cesaretini toplamış, yaşayamadıklarına meydan okuyordu. Babasına, bu kavgayı başlatanlara, sürdürenlere boyun eğmek yerine kafa tutuyordu. Şimdi tıpkı Şahin gibiydi, daha güçlü, daha kararlı ve daha iç odaklı. Artık Şahin'in karşısına çıkmaya hazırdım, yaralıydım ama yaralarımı sarmaya da başlamıştım. İzmir'e döndükten 25 gün sonra başvurduğum okullardan biri dönüş yaptı, işe kabul edilmiştim. Dünyalar benim oldu çünkü artık parasını kazanan hem de Şahin'in memleketinde yaşayacak olan bir kızdım. Şahinimin kokusunun sindiği sokaklarda gezecek, ona benzeyen çocuklara eğitim verecektim. Başkalarının sürgün yeri olarak gördükleri Diyarbakır, benim için cennetin kendisiydi. Teyzeme anlattım okula kabul edildiğimi, hayatımın bundan sonraki aşaması için yaptığım planları. Her zamanki gibi tüm desteği üzerimdeydi. Teyzem beni doğurmamış olan annemdir, beni annemden bile çok sevdi. Bu arada babamla görüşmüyorum, okulu bitirmem için maddi desteğini hiç esirgemedi, bunun için ona minnettarım ama bize yaptığı kötülüğü affedemiyorum. Bir babanın kızını hiçe saymasını ve bunu baba sevgisi adı altında güya benim iyiliğim için yaptığını savunmasını anlayamıyorum, anlamak istemiyorum. Ben sadece hikâyemi anlatmak istiyorum.

İzmir'de son gecemdi. Sabahında Diyarbakır'a gitmek için otobüse binecektim, gece belki de bilinçaltımın oyunuyla rüyamda Şahin'i gördüm aylar sonra. Gülümsüyordu bana, beni gördüğü için mutlu görünüyordu ve hâlâ beni sevdiğini söylüyordu.

Erkenden uyandım, duşumu aldım ve yıllar sonra ilk kez saçlarıma fön çektim. Üzerime beyaz bir elbise giydim, sanki hiç ayrılmamışız gibi, sanki Şahin beni otogardan alacakmış gibi. Ayrıldıktan sonra Diyarbakır'a onlarca kez gittim, Şahin'in ailesinin ve Seldaların evinin

önünde çok bekledim ama bu kez farklıydı. Bu kez oraya Gülşah öğretmen olarak gidiyordum, bu kez Diyarbakır'a yerleşmeye gidiyordum. Bu kez Şahin'i bulmaya, onun olmaya gidiyordum.

Otogara benimle gelen teyzem çok endişeliydi, yaşadıklarımın en yakın tanığı oydu ve terapide bu kadar yol almışken her şeyin başa dönmesinden, benim yine karanlığıma gömülmemden çok korkuyordu. Bense bu sefer içimde güzel şeyler olacağını fısıldayan sese inanıyordum, gerçi hep de güzel şeyler olmadı. Yine zorlandığım, yine ağladığım günler oldu ama güzel günler de oldu.

Sıkıca sarıldığım teyzemin endişeli gözlerine baktım ve "Teyzem korkma, bu sefer her şey bambaşka olacak," dedim söylediğime kendim de pek inanmıyor olsam da.

Uzun koridor boyunca yürüdüm, koltuk numaramı bulup yerleştim koltuğuma ve kulaklığımı takıp Ahmet Kaya'dan Diyarbakır Türküsü'nü açtım. Bu türküyü ilk kez Diyarbakır'a giderken Şahin'den dinlemiştim, o günü bilmem kaç bininci kez hatırladım yine, geçen onca zamanda en çok yaptığım şey geçmişi hatırlamak, günleri en ince ayrıntısına kadar tekrar tekrar yaşamak... Bu kez geçmişe takılıp kalmaktansa, geleceğimi yapılandırmak istiyorum. Bu kez yıllar sonra kendimi güçlü hissediyorum.

Saatler süren upuzun bir yolculuktan sonra Diyarbakır'a giriş yaptık, hiç uyuyamamış olmama rağmen kendimi çok dinç, çok enerjik hissediyordum. Diyarbakır beni Şahin'le geldiğim o ilk seferden sonra hep zayıf, hep yorgun, hep mutsuz görmüştü fakat bu gelişim diğerlerinden çok farklıydı. Bu sefer kendimi güçlü hissediyordum ve önümde uzanan yeni hayatımın ilk günü içim mutlulukla doluydu.

Artık her noktasını ezbere bildiğim Dişti'de (Diyarbakır Şehirler Arası Otogar) bir çay ve gözleme ısmarladım

kendime, tıpkı onu ilk gördüğüm gecede yaptığım gibi. Kenardaki masalardan birine iliştim sessizce, acı çayımı yudumlarken bir yandan da kiralayacağım evin sahibini aradım. Yeni hayatımın ve yaşayacaklarımın yegâne mekânı olacak evimin sahibiyle yaptığımız kısacık telefon görüşmesinde İlhan Amca'yı konum göndermesi konusunda ikna edemedim, "Biz hanımla gelir alırız seni otogardan," diye tutturdu. Telefonu kapattıktan yarım saat sonra sevimli, çekik gözlü İlhan Amca ve dünya tatlısı tombalak eşi Ayşe Teyze otogara beni almaya geldiler ve böylece ben Diyarbakır'a adım atışımın ilk dakikalarında yeni ailemle tanışmış oldum. Beşi kız altı çocuğu olan bu iyi kalpli insanlar beni de altıncı kızları ve yedinci çocukları olarak benimsediler.

Yeni evime içinde üç beş parça kıyafetimin olduğu bavulu koyduktan hemen sonra Ayşe Teyze'nin ısrarıyla yemeğe bir alt katımdaki evlerine gittim. Geleceğimi bildikleri için çeşit çeşit yemekler hazırlamışlardı, bir kiracı değil de uzaktaki bir akrabalarıymışım gibi davranıyorlardı bana ve bu ilgi yıllardır insanlardan kaçan benim gibi bir kız için çok fazla gelse de içten içe hoşuma da gitmişti.

Yemekten sonra çay faslını kısa tutup hemen eve geçtim. Uyumak, dinlenmek, yarına daha dinç başlamak istiyordum. Yarın ufaktan bir iki eşya alıp, evi kendime uygun bir yaşam alanına dönüştürecektim.

Ertesi sabah, İlhan Amcalarla uygun fiyatlı eşyalar satan yerlerden yatak, dolap, halı, perde, buzdolabı, çamaşır makinesi, ocak gibi elzem birkaç parça eşyayı alıp yerleştirdik, o gün de öylece geçip gitti ve ben ertesi gün ilk iş olarak müdürümle tanışmak için görev yapacağım okula gittim. Bir hafta sonra seminerler başlayacaktı, üç hafta sonra da okullar açılacaktı. Günler hızla geçti ve

ben çiçeği burnunda bir öğretmenin yüreğinde taşıdığı coşkulu heyecanla girdim ilk dersime, "Allahım utandırma," diye dualar ederek içimden.

Utandırmadı da çok şükür, öğrencilerimi ve öğretmen arkadaşlarımı çok sevdim. Onlar da beni sevdi, günler geceleri kovaladı ve Diyarbakır'a yerleşmemin üzerinden tam 37 gün geçtikten ve hayat kendi içinde bir rutin tutturmuş giderken, böylece durup beklememin bana hiçbir faydası olmadığı kanaatine vardım. Ne yapacağımı, nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Daha önce defalarca yaptığım gibi Şahin'in ailesinin veya Selda'nın kapısının önünde yatmayacaktım bu sefer, kendimi yılışık ve zavallı gibi göstermeyecektim. Amacım Şahin'in veya ailesinin bana acıması değildi, amacım Şahin'in benim değişimimi görüp bana tekrar güvenmesi ve o da hâlâ âşıksa bana yaşayamadıklarımızı yaşamaktı. Ben ne yapacağımı düşünürken Rabbim bunu tek başıma beceremeyeceğimi bildiğinden bana tam da ihtiyaç duyduğum yardım elini uzattı. Size daha önce de bahsettiğim dünya tatlısı ev sahiplerim İlhan Amca'yla Ayşe Teyze beni bir akrabalarının düğününe davet etti ve ben o düğüne katılma kararımla kendim için çok doğru bir şey yapmıştım.

Ayşe Teyze'nin akrabalarının düğününün yapılacağı yere yaklaştıkça kalbimin atışı hızlanmaya başlamıştı, tanıyordum ben bu yerleri, bu yolları. Bildik, ezberledik sokaklardan geçiyorduk. Ben buraya defalarca gelmiştim. Burası Şahin'in evine çok yakındı. Belki düğüne Şahin ve ailesi de davetliydi. Heyecandan boğazım kupkuru olmuştu, sesim o kadar az çıkıyordu ki Ayşe Teyze sorduğu sorulara cevap vermediğimi zannettiği için oturduğu ön koltuktan dönüp dönüp beni kontrol ediyordu.

"Nasıl, beğendin mi benim köyümü kızım?"

"Çok beğendim," diye geçiştirdim onu, benim Diyarbakır'a yerleşme sebebim burada doğmuş, büyümüş, belki de senin de tanıdığın biri diyemedim. Belki gereksizdi aslında, Ayşe Teyze kesinlikle Şahin'i ve ailesini tanıyordur. İhtiyaç sahiplerine yaptıkları yardımlarla, okuttukları çocuklarla, düzenledikleri toplu sünnet merasimleri ve de düğünlerle onu ve ailesini tanımayan yoktu bulundukları bölgede. Biz Doğu insanlarını kitaplar ve filmlerde çok yanlış tanımışız. Halka zulmeden ağalar, aşiret reisleri falan yok burada ya da en azından Şahin'in çevresinde, ailesinde yok böyle insanlar. Şahin henüz kendi de bir üniversite öğrencisiyken ailesinin gönderdiği paranın birazıyla maddi durumu iyi olmayan iki arkadaşının okul ve yurt masraflarına yardım ediyordu. Evi zaten ihtiyaç duyan herkese açıktı, paraya sıkışan hemen onun yanına koşardı. Çoğu borç diye aldığı parayı geri bile getirmezdi, Şahin dert etmezdi, ben sinir olurdum, iyi niyetinin suistimal edilişine güler geçerdi. "Ben Allah rızası için veriyorum Gülşah, geri gelir gelmez umurumda değil," derdi. Ah! Ben onu saatlerce anlatsam, sayfalarca yazsam anlatamam. O başkaydı. O benim için bir sevgiliden fazlasıydı. Sadece benim için de değil, onu tanıyan herkes için bir arkadaş, bir dost, bir ağabeyden fazlasıydı. O güçlü fikirleri olan, inandığı doğrular için bedel ödeyen ve bundan zerre gocunmayan, merhametli, iyi yürekli, çalışkan ve kesinlikle dürüst biriydi. Yalan söylemeyi, gölgeler ardına gizlenmeyi bilmiyordu. Entrikalarla, gizli dolaplarla işi yoktu. Netti, neyse oydu. Ah, bir de yakışıklıydı ki yürüdüğü sokakta o geçerken ona dönüp bakmayan yoktu! Çok kıskanır, hep kısıtlamaya çalışırdım. Arkadaşlarımın hiçbirini onunla tanıştırmak istemezdim. Kendi arkadaşlarından, lideri olduğu grubun kızlarından, spor salonundaki hatunlardan, kısacası

dişi sinekten bile kıskanırdım. Yanımdayken bile özler, her gece uyumadan önce saatleri harcardım telefonda. İçimde bir yer biliyordu belki de ona doyamayacağımı. Ben Allah'ın yarattığı en şanslı ve aynı zamanda en şanssız kadınım. Rabbim benim karşıma öyle birini çıkardı ki aşkı iliklerime kadar yaşattı, filmlerde izlediğimden, hayal ettiğimden bile daha güzeldi onunla geçen her günüm, fakat acısı da çok büyük. Geçmiyor, geçmeyecek.

Beni kendi içime doğru çıktığım derin yolculuktan Ayşe Teyze'nin sesi döndürdü.

"Geldik yavrum," dedi, bendeki dalgınlığı fark etmiş ama anlamlandıramamış olacak ki birkaç kez hasta mıyım, midem mi bulandı, karnım mı acıktı diye sordu.

"Çok iyiyim Ayşe Teyzeciğim," dedim, aslında sorguladığı tüm durumların hepsini birden bünyemde hissettiğimi gizleyerek.

O her ayrıntısını ezbere bildiğim sokaktaki evlerden birinde durdurdu arabayı İlhan Amca, kapıyı açtım açmasına da yere basamıyordu ki ayaklarım. Resmen titriyordum, güçlendim sanıyordum, yanılmışım. Titrek bacaklarımın bünyemi taşıyacağından duyduğum şüphe yüzünden Ayşe Teyze'nin koluna girdim. İkimiz böyle yan yana yürürken ana-kıza benziyorduk, o an annemi anımsadım, burnumun direği sızladı. Keşke bana ihtiyaç duyduğum desteği verseydi de şimdi onunla kol kola yürüyor olsaydık bu sokakta. O yarı deli olmuş kızına ağlarken ben ondan kilometrelerce uzakta, sevdiğim adamın şehrinde, henüz çok yeni tanıdığım bir kadının kolunda, hiç tanımadığım insanların düğününe gidiyordum, durumumun saçmalığı güldürdü beni. Hayat, sen ne garipsin.

İnanılmaz yüksek sesle çalan müzik ve kendilerini müziğin coşkusuna bırakmış çılgınlar gibi halay çeken

insanların arasından oturacağımız yere geçtik. Gözlerim tek bir noktayı kaçırmadan etrafı taramaya başladı. Şahin'i ya da ailesinden birini görebilmek için köşe bucak her noktaya bakıyordum. Maalesef tanıdık bir yüze rastlayamadım. Ayşe Teyze'nin akrabaları birer birer masamıza geliyor, bizi selamlıyordu. Benle tanışıyor, beni öpüyor, bana sarılıyor ve tüm bunlar olurken ben ruhu gezintiye çıkmış boş bir beden gibi suratıma yapıştırdığım anlamsız gülümsemeyle aslında orada olmadığımı gizlemeye çalışıyordum. Bu öpüş, sarılış faslı benim gibi yıllardır asosyal yaşamış biri için fazla gelmeye başladı. Biraz nefes almaya ihtiyaç duyuyordum. Çünkü burada kişisel alan kavramı gitgide küçülmeye başlamıştı. İnsanların cana yakın tavrı çok hoştu ama ortam benim için zorlayıcı olmaya başlamıştı. Nefes almaya ihtiyacım vardı, Ayşe Teyze'nin kulağına biraz dolaşacağımı fısıldayıp cevap vermesini bile beklemeden uzaklaştım düğünün yapıldığı alandan.

Ayaklarım benden bağımsız hedefe kilitlenmiş yürüyordu. Düğün alanından ayrılalı henüz yirmi dakika olmamıştı ki kendimi o çok tanıdık evin önünde buldum. O eve ilk gelişimi ve sonrasındaki ziyaretlerimi, kapısında gözyaşları içinde bekleyişlerimi hatırladım. Gözyaşlarım ben farkında olmadan usul usul bakmaya başladı. Kapıyı çalmak, Diyarbakır'a temelli gelişimi anlatmak, değişimimi göstermek ve Şahin'den bir haber almak istiyordum. Fakat Şahin'in ailesinin beni istemediklerini biliyordum, haklılardı. Babam onları kovmaktan beter etmişti. Ben de sessizce babamın onları aşağılamasını izlemiştim. Evimize geldikten çok kısa bir süre sonra kovulurcasına ayrılmışlardı. Sonra onlar da tıpkı Şahin gibi sırt çevirmişlerdi bana.

Bilmem kaç dakika o evin önünde durdum ve bilmem ne kadar çok ağladıktan sonra düğün yerine gitmek için geri döndüm. Başım önümde, derin düşünceler içinde usul usul yürürken tanıdık bir sesle irkildim. Sesin geldiği yöne çevirince kafamı, karnı burnunda Selda'yla göz göze geldim. Yanında hiç tanımadığım bir kadınla bana doğru yürüyorlardı, o an şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Selda senelerdir çocuk sahibi olmaya çalıştığını daha ilk görüşmemizde anlatmıştı bana. Doğmamış bebeğine duyduğu özlemi dinlemiştim uzun uzun. Hatta çocuğu olmadığı için eşinin ailesinin saçma sapan tavırlarına muhatap oluşuna üzülmüştüm onunla. Onu böyle karnı burnunda görmek, hayaline kavuşmasına çok az kaldığını görmek beni çok duygulandırdı, koştum sarıldım sanki senelerdir görmediğim ablama sarılıyormuşum gibi. Ben ağladım, hormonların verdiği coşkuyla sanırım o da ağladı. Aslında son görüşmemizde kırmıştı kalbimi, kırgındım ona.

"Gelme Gülşah artık Diyarbakır'a, Şahin istemiyor seni. Şahin'in nerede olduğunu da biz bilmiyoruz. Ne olur kendini daha fazla küçük düşürme," demişti ve beni evlerinden kovmaktan beter etmişlerdi Ahmet'le birlikte.

Aslında o zamanda anlıyordum onu, gerçekten de Şahin benle olmak istemedikten sonra Selda ile Ahmet ne yapabilirlerdi ki? O an kırılan kalbim ve ezilen kadınlık gururum beni onlara düşman etmişti ama şimdi karşımda böyle ete kemiğe bürünmüş iki canlı olarak duruyordu, geçmişti öfkem, kırgınlığım. Gülümsedim Selda'ya ve sarıldım bir kez daha.

Ayaküstü kısaca anlattım ona Diyarbakır'a temelli gelişimi.

"Böyle ayaküstü, hızlı hızlı olmaz. Madem artık buralısın, bize gelsene yarın kahvaltıya. Nasıl olsa hafta

sonu. Okulun yok, hem Ahmet de olmayacak evde. Uzun uzun konuşuruz," dedi. Teklifini sevinerek kabul ettim, ona yaşadıklarımı anlatmak, yaşadıklarını dinlemek ve Şahin'den bir haber almak istiyordum.

Düğün bitti ve biz eve dönüş için arabaya bindik fakat cingöz Ayşe Teyze ya bir şeyler görmüş ya da hissetmiş olacak ki beni kurcalamaya başladı. Selda'yla konuştuğumuzu görse açık açık sorardı, muhtemelen ortadan o kadar uzun süre yok olmamı garipsemişti.

"Hiç sormadık kızım, sen daha önce gelmiş miydin Diyarbakır'a?"

Şimdi hikâyemi anlatmak istemiyordum, Ayşe Teyze çok tatlı bir insandı ama muhtemelen aşkı hiç tatmamış milyonlarca kadından biriydi. On yedi yaşında evlendiği kocasını bile düğünlerinden bir hafta önce görmüş ve kocasıyla gerdekte tanışan annesine göre kendini şanslı hissediyordu.

"Yok, ilk kez geliyorum Ayşe Teyzeciğim," diye yalan uydurdum. Şimdi bir an önce eve gidip uyumak ve gecenin sabaha ulaşışına tanık olmadığım nadir gecelerden birini yaşamak istiyordum.

Eve ulaştığımızda Ayşe Teyze'ye bu gece için çok teşekkür edip çay teklifini kibarca reddettim. Bu gece gerçekten benim için çok önemliydi, yarın her ne olursa olsun, bu geceden sonra Şahin'in artık varlığımdan haberi olacağı kesindi.

Yarın hakkında bir sürü senaryo yazarak uyuyakalmışım ve bilinçaltımın benim için tasarladığı güzel sürprizle gece yine Şahin'i gördüm rüyamda.

Sabahın ilk ışıkları ile uyandım yine hiç uyanmak istemediğim bir uykudan, rüyamda Şahin'i gördüğüm geceler sabah hiç olmasın istiyorum ama güneş varoluşu gereği her sabah tam da zamanında mesaisinin başında

oluyor. Ne benim ne de dünyanın geri kalanının isteklerini umursamadan. Uyanışımın üzerinden birkaç dakika geçtikten sonra sabah ezanının o an uyanık olanlara has hüzünlü sesi ulaştı kulağıma. Bir davet vardı sesinde seccadeye çağıran. Dostumun davetini bu kadar içten hissetmişken reddedemedim. Kalktım buz gibi suyla aldım abdestimi, aylar sonra ilk kez namaz kıldım huşu içinde. İçimde anlam veremediğim bir hüzün ve bastırmadığım bir özlem vardı. Şahin'e duyduğum özleme alışmıştım fakat bu kez onun özlemine annemin, babamın ve kardeşlerimin de özlemi katılmıştı. Bu nereden çıktığını anlayamadığım özlem yüreğimi ağırlaştırdı. Yaşlar gözlerimden akıyor, o tuzlu nehir dudaklarımdaki duayla buluşuyordu. Duamı bitirdim, elime telefonu alıp kardeşimin sosyal medya hesabına baktım, uzun uzun inceledim bensiz eksik hissetmelerini umduğum ailemin mutlu fotoğraflarını. Eksik görünmüyorlardı, aksine mutlu ve tatmin olmuş görünüyorlardı. İçim ezildi, benim yüreğimin en derininde hissettiğim o unutulmuşluk duygusunun onlarda olmayışına. Bir şarkı açtım kendime, Ahmet Kaya'dan Günaydın Anneciğim. Bu yabancısı olduğum özlemle ne yapacağımı bilemedim bir süre, gözyaşlarımın dinmesini fırsat bilip duşa girdim. Sıcak suyun vücuduma değişini hissettim, annesi tarafından her zaman koşulsuza sevilmiş bir yavrunun anne sıcaklığıyla okşanması gibiydi suyun tenimde bıraktığı his. Annem tarafından en son ne zaman okşandığımı hatırlamaya çalıştım, hafızam kuvvetlidir benim ama çok zorlandım böyle bir anı bulabilmek için. Uzaklara, çok uzaklara gitmem gerekti, yine böyle insanın içini ürperten soğuk bir sabah ben yine altımı ıslatmışım, yatak sırılsıklam. Utancımdan ölmek üzereyim, annem yine kızacak, azarlayacak beni. "Koca kız oldun, utanmıyor musun yatağa çiş yapmaya,

bak kardeşin bile yapmıyor," diyecek. Belki bir iki tokat atacak suratıma yine, ben çok utanacağım kardeşlerimin önünde böyle küçük düştüğüme, o zamanlar bilmiyorum tabii bu yatağı ıslatma seremonimin altında annemin ilgisini çekme gayretimin olduğunu. Şimdi yıllar sonra, kocaman bir kız olduktan ve aldığım terapilerden sonra anlıyorum içimdeki ihmal edilmiş küçük kızı. Neyse anıma döneyim, altımı ıslatmışım ve erkenden uyanmışım annemden işiteceğimi düşündüğüm kötü sözlerin ağırlığında bir sağa bir sola dönüyorum ıslak yatağımda. Okul için uyanma saatimiz geliyor, annemin sesini duyuyorum. "Hadi," diyor, "Kalkın servisi kaçıracaksınız." İyice ufaldığım yatağımda dertop olmuşum, sanki böyle bacaklarımı karnıma çekip yatmaya devam edersem yatak kuruyacak ve annem gece çişimi yatağa yaptığımı anlamayacak sanıyorum. Annem yemiyor tabii bu yok olma numaramı. Yorganı açıyor, "Hadi Gülşah kalk," diyor. Yatağa dokunuyor ve ben suratımın orta yerine patlayacağından emin olduğum tokatın gelişini görmemek için gözlerimi yumuyorum sımsıkı. Ben görmezsem tokatın gelişini, annemin yüz ifadesini, kardeşlerimin bakışlarını sanki onlar da beni görmez gibi geliyor o an. Gözlerim sımsıkı kapalı bekliyorum bir süre, tokat gelmiyor. Annemin bağıran sesi de yok. Çaktırmadan azıcık aralıyorum gözümü, annem yanı başımda bana bakıyor. Bakışlarında görmeye alışık olduğum öfkeyi arıyorum, yok gibi bu sefer, ürkek bakışlarım gözlerinden ellerine kayıyor usulca. Dövmeyecek mi acaba bu kez beni? Kızgın da görünmüyor, Allah Allah diye geçiriyorum içimden. Acaba hasta numarası mı yapsam, acaba gece yatağa çişimi yaptığımı anlamadı mı? Ben böyle boyumdan büyük düşüncelerin girdabına kapılmış giderken annem alnıma dokunuyor, sonra eli alnımdan yanağıma kayıyor.

Hiç sert değil elleri, vurmayacak bu sefer hissediyorum. Annemin elleri ne yumuşak diye geçiriyorum içimden, annemin ellerinin yumuşak olduğunu ilk o zaman fark ediyorum. Annemin elleri vurmak yerine ilk o zaman okşuyor yanaklarımı. Sesi de sıcak, azarlar gibi konuşmuyor bu kez. Çok şaşırıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Kaldırıyor beni yumuşakça yattığım yataktan, kucağına oturtuyor, ben hâlâ hırpalanmayı bekliyorum. Kucağına alıp mı vuracak, sarsacak mı? Ne yapacak? Alışık olduğum bir şey değil bu. İlk o sabah hissediyorum annemin aslında beni sevdiğini, açık ve net ilk hatırlayışım annemin beni öptüğünü, okşadığını.

"Ben seni çok seviyorum, Gülşah," diyor. Hem dövmedi hem de seni seviyorum dedi. Rüyam devam ediyor gibi geliyor o an bana. İnanamıyorum yaşadıklarıma, gerçek değilse ya diye korkuyorum hissettiğim şefkat için. Hiç bitmesin istiyorum bu an. Ömrümün sonuna kadar annemin kucağında kalsam keşke diyorum. Keşke annem beni hep böyle sevse, hiç dövmese beni. Kucağında otursam annemin hep böyle.

Küçük Gülşah alışık olmadığı bu sevgi ve şefkat sarmalında tüm şaşkınlığıyla otururken annesi, "Yatağına işediğin için hiç dövmeyeceğim artık seni," diyor ve ekliyor, "Ben seni çok seviyorum."

Öpüyor Gülşah'ı, duşa sokuyor. Sıcacık su ve annesinin yumuşacık dokunuşları rahatlatıyor Gülşah'ı, Gülşah mutlu. Gülşah hayatında ilk kez annesi tarafından sevildiğini hissediyor. Gülşah kendini ilk kez çocuk hissediyor. Gülşah ilk kez eksik ve hatalı yanlarına rağmen seviliyor. Annesi Gülşah'ı seviyor, tıpkı kardeşlerini de sevdiği gibi. O gün bugündür ne zaman sevgiye, şefkate ihtiyaç duysa Gülşah sıcak bir duş alıyor. Sıcak duş onun için anne şefkatine eş değer, o çok muhtaç olduğu ama

çok az alabildiği anne şefkatine. O gün annesi onu okula göndermiyor, kardeşlerini gönderdikten sonra Gülşah'a kahvaltı hazırlıyor. Kahvaltıda patates kızartması, çilek reçeli, kayısı yumurta ve yeşil zeytin var. Annesi Gülşah'ın sevdiği her şeyi pişirmiş. Annesi Gülşah'la karşılıklı çay içiyor ve sohbet ediyor. Anne-kız birlikte çay içerken çok mutlular. Gülşah bardak bardak çay içiyor, Gülşah o günden sonra çayı çok seviyor. Ne zaman mutsuz olsa, ne zaman canı sıkılsa çay demliyor. Çay annesiyle arasında kurulan sevgi bağının köprüsü gibi. Çay onun için anne sevgisi gibi.

O gün kahvaltıdan sonra annesi Gülşah'ı bir teyzenin yanına götürüyor, teyze hem annesiyle hem Gülşah'la konuşuyor. Teyze Gülşah'la oyun da oynuyor, teyze Gülşah'a çok tatlısın diyor, çok akıllısın diyor. Saçını okşuyor. Sonra bir ara annesi dışarı çıkıyor. Teyzeyle Gülşah konuşuyorlar, teyze sorular soruyor Gülşah'a. Annesiyle ilgili sorular da soruyor ama Gülşah cevap vermek istemiyor. Teyzeye annem beni dövüyor demiyor, ya annesi kızıp daha çok döverse diye korkuyor. Gülşah, teyzeye yalan söylüyor, annem beni çok seviyor, hep kucağına alıyor, seni seviyorum diyor bana hep. Küçük Gülşah yıllardır kendi kendine oynadığı bu mutluluk oyununu teyzeye de oynuyor, sonra büyüyüp yetişkin bir kadın olduğunda da oynuyor alışık olduğu bu oyunu, o gün küçük Gülşah ne olup bittiğini anlamıyor ama o günden sonra Gülşah geceleri altına hiç çiş yapmıyor. Annesinden sevgi alma, annesinin dikkatini çekme, annesi için görünür olma mücadelesini başka başka yollardan sürdürüyor.

Dakikalardır dalıp gittiğim çocukluk anılarımdan dönüşüm suyun soğumaya başlamasıyla oluyor. Duştan çıktım, uzun süre suyun altında kaldığımdan parmak

uçlarım buruşmuş. Aynadaki aksime bakıyorum, ağlamaktan gözlerim şişmiş, burnum büyümüş. Ağlamayı hiç sevmiyorum, bana kendimi aciz hissettiriyor ama engel de olamıyorum kendime, çok sık ağlıyorum. Kendimi bildim bileli çok sık ağlıyorum. Üzülüyorum ağlıyorum, kırılıyorum ağlıyorum, kızıyorum ağlıyorum, haksızlığa uğruyorum ağlıyorum, ne çok ağlıyorum ben böyle.

"Ağla Gülşah, bırak aksın gözyaşların göz pınarlarından yanaklarına. Ağlamak nasıl bir şey biliyor musun? Anka kuşunun küllerinden yeniden doğması gibi bir şey. Ağlamak arınmak Gülşah, ağla ve arın. Ağla ve kurtul geçmişin yüklerinden," diyor terapistim.

Ağlamanın utanılacak bir şey olmadığını, aksine beni tazelediğini düşünmeye başlıyorum o an. Gözyaşlarıma izin veriyorum, bir süre daha akıyor yanaklarıma. Onlarla mücadele etmeyi bırakınca ben bu sefer kendiliğinden duruyor, duruluyor. Gözyaşlarım da istemediğim kötü duygular gibi, ben ona direndikçe bana galip geliyor. Ben kendimi kontrol etme isteğimi bırakınca, kendiliğinden gelip geçiyor. Saçlarımı kuruluyorum, yavaşça çekiştirmeden tarıyorum. Kendime böyle anlarda çok yüklenir, hissettiğim duyguların ağırlığında ezilen benliğimi bir de ben ezerdim. Öyle yapmıyorum artık, hırpalamıyorum kendimi. Okşar gibi tarıyorum saçlarımı, çocukken annemden yapmasını beklediğim gibi. Artık o ihmal edilmiş çocuğun ihtiyaçlarını görmezden gelmek yerine, geçmişte yaşayamadıklarına hayıflanmak yerine, ona ihtiyaç duyduğu sevgiyi ben vermeye çalışıyorum. Kendi kendime annelik ediyorum, anneliği öğreniyorum. Bir gün bir kızım olursa onu çok seveceğim. Ona kendini, kusurlarıyla beraber bedenini, zaaflarına rağmen kişiliğini sevmeyi öğreteceğim. Bir erkeğe âşık olmadan önce kendine âşık olacak benim kızım. Arkadaşları tarafından

daha çok sevilmek, onay almak için istemediği şeyleri yapmayacak. Eleştirilmekten korktuğu için boyun eğmeyecek zorbalara, çünkü ben ona kendi kalbine bakmayı öğreteceğim. Ben ona kendi iç kaynaklarına yönelmeyi öğreteceğim, sevgiyi dışarıda aramak yerine kendi kendini sevmeyi, yaralandığında kendi yaralarını saracak güce sahip olduğunu öğreteceğim. Hayatta sıkıntıların olduğunu, hep olacağını ama tünelin ucunda görünen cılız ışığı göstereceğim. Tünel ne kadar karanlık ne kadar soğuk olursa olsun orada yalnız olmadığını hissettireceğim, ben ölsem bile elim kızımın omzunda olacak hep, ben ona kendi kendine destek vermeyi de öğreteceğim. Ayağına taş değmesin yavrum demeyeceğim mesela, bu farazi bir istek ve hiç gerçekleşmeyecek. Ben kızımı gerçekleşmeyecek isteklerin boş hayalleriyle büyütmeyeceğim. Ben kızıma ayağına taş değdiğinde o taşı oradan kaldıracak güce sahip olduğunu, o taş yüzünden takılıp düştüğünde parçalanan diz kapaklarını öpecek kişinin yine kendisi olduğunu öğreteceğim. Ben kızımı öyle bir seveceğim ki o sevgi almak için başkalarından, kendi olmaktan vazgeçmek zorunda kalmayacak. Ben kızımın içine şefkat dolu bir anne ekeceğim. O anne hayat boyu yanında olacak.

Ben böyle derin derin düşünürken Ahmet Kaya hâlâ Günaydın Anneciğim'i söylüyor hüzün veren sesiyle bilmem kaçıncı kez. Kapattım şarkıyı, içinden geçip gitmekte olduğum ana döndüm. Bugünlerde sık sık anneliği düşünür oldum ki ben hiç anne olmak istemeyen, evlensem bile çocuk sahibi olma fikrine hiç sıcak bakmayan biriydim. Zaman bizi nasıl da değiştiriyor. Gerçi şu an anne olabilmem mümkün değil, Şahin'le olmazsa zaten biyolojik olarak anne olabilmem hiç mümkün değil. Bir çocuğum olacaksa âşık olduğum adamdan olmalı, aksini

düşünemiyorum ki bir yavruya annelik etmek için onu doğurmak gerekmediğini en iyi ben biliyorum. Bir kadının içinde olgun bir anne geliştikten sonra o kadın annedir artık, doğursa da doğurmasa da doğuramıyor olsa da. Annelik içgüdüsel, kimi rahminde büyütür kimi kalbinde. Ben size daha sonra detaylarıyla anlatacağım üzere öğrencilerimden birinin annesi oldum bile ama dediğim gibi bu sırası daha sonra gelecek bir konu.

Sakinleşmiştim artık, ağlamam kesilmişti. Saçlarımı kuruladım, üzerimi giyindim. Hafif makyaj yaptım ve aynada gördüğüm kadını alıcı gözüyle süzdüm, güzeldim. Çıkmak için neredeyse hazır olmama rağmen içimdeki sıkıntı nedeniyle oyalanıp duruyordum. Selda ile geçmişte yaşadığımız nahoş anılar ona gitmeme engel oluyordu, aslında dün tüm kötü duygularım eriyip gitmişti ama bu sabah yine hortlamışlardı gömdüğüm mezardan. İnsan karşısında kendini küçük düşmüş hissettiği kişilerden uzaklaşma eğiliminde oluyor bir süre sonra. Selda'yı çok sevmeme rağmen Diyarbakır'a yaptığım seyahatlerde bana hiç destek vermemiş, Şahin'i bulma, ona kendi derdimi anlatma çabama hiç yardımcı olmamıştı. Mücadelemde beni yalnız bıraktığı için kızıyordum ona, tabii o zaman Selda'nın kendi içinde nasıl bir mücadele verdiğini, neler yaşadığını bilmiyordum. İnsan böyle bir canlı, hepimiz dünya kendi etrafımızda dönüyor sanıyoruz ama işin aslı öyle değil.

Bu kadar hazırlanmışken gitmemek olmaz, kız karnı burnunda bana kahvaltı hazırlarken benim son dakika karar değişikliği yapmam çok kabalık olur. İçimdeki boğucu hisse rağmen gitmeye karar verdim ve Selda'nın evinin yolunu tuttum.

Yol boyunca yaşadıklarım, geçmişin hayaletleri beynime üşüşüp durdu. Ben onları kovmaya çalıştıkça daha

kuvvetli saldırıyorlardı bana. Mücadeleyi bıraktım, düşüncelere izin verdim. Bir süre daha tüm kötü anılar gelmeye devam etti. Bu terapide öğrendiğim bir metot, buraya yazıyorum ki ihtiyacı olan alıp kullansın. Mücadeleyi bırakınca yavaş yavaş dağıldı içimdeki karanlık. Kendi içime yaptığım derin yolculuktan yeni dönmüştüm ki Selda'nın evine neredeyse geldim. Minibüsten inip yavaş yavaş yürümeye başladım. Çiçek ya da ufak bir hediye almak aklıma gelmemişti, biraz utandım ve etrafı taramaya başladı gözlerim. Elim boş gitmek istemiyordum. Hiçbir şey bulamadım alacak, en sonunda pastaneye uğrayıp birkaç çeşit poğaça börek alıp çıktım. Garip bir şekilde heyecanlanmaya başladım, bunca zaman hiçbir yardımını görmememe rağmen Selda'nın Şahin'e ulaşmam için bu kez yardımcı olacağını hissediyordum.

Selda neşeyle açtı kapıyı. "Nerede kaldın kız, hamile kadın aç aç bu kadar bekletilir mi?" diyerek takıldı bana.

İçten sarılışı, neşeli tavırları üzerimdeki gerginliği atmama yardımcı oldu. Şimdi kendimi hafiflemiş ve rahatlamış hissediyordum. Dün gece Selda'nın yanında gördüğüm kadın annesiymiş, doğum için kızının yanına gelmiş. Annesine arkadaşım diye tanıttı beni, başka da detay vermedi. Selda ile annesi mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlamışlar benim için, sofrada yok yoktu. Diyarbakır'ın tereyağında kavrulmuş meşhur murtuğu, örgülü otlu peyniri, sahanda pişmiş kavurmalı yumurtası ve Sivas'ın ketesi, mis gibi pastırması bile vardı sofrada. Çok acıktığımız için konuşmaya vakit bulamadan saldırdık yiyeceklere. Selda ile annesinin tatlı tatlı atışmaları, birbirlerine duydukları sevgi içtiğim çay kadar ısıttı içimi. Bu ikisinin mutlu bir anne-kız ilişkisi vardı. Sohbet döndü dolaştı Selda'nın bebeğinin cinsiyetine geldi. Kızı olacaktı Selda'nın. Mutluluktan gözlerinin içi

gülüyordu. Ben de ta içimden katıldım onun hissettiği mutluluğa. Annesi karıştı bir ara sohbete, Ahmet ve ailesi bebeğin cinsiyetinden pek memnun değillermiş ama artık kızına kısır muamelesi yapılmayacağı için yine de mutluymuş, bunu anlattı bana bir çırpıda.

Şaşırdım Müberra Teyze'nin anlattıklarına, bu zamanda hâlâ bebeğin cinsiyetinin kız olmasını sorun eden insanların varlığını duymak dumura uğrattı beni. Yani benim tanıdığım o aydın görünümlü Ahmet gerçekten kızı olacağını duyunca daha mı az sevinç duydu içinde? "Doğru," dedi Selda, "Ama çocuğum olmadığı için artık saldıramayacaklar bana."

Yediklerim boğazıma dizildi, "Nasıl yani?" dedim Selda'ya. "Gerçekten bu aranızda sorun oldu mu?"

"Olmaz mı Gülşahçığım, hem de ne büyük sorunlar yaşadık ne sıkıntılar çektim tahmin edemezsin," dedi derin derin iç çekerek.

Çayımızı tazeleyen Müberra Teyze'ye, "Torununuzun cinsiyeti sizce önemli mi?" diye sordum merakıma yenilerek. "Hayır," dedi. "Benim için önemli olan tek şey Selda'nın mutluluğu, zaten biraz daha olmasaydı çocukları, çekip alacaktım kızımı ellerinden. Ben çocuğumu sokakta bulmadım. Kimseye ezdirmem," dedi.

Söyledikleri ona kendini güçlü hissettiriyordu ama Selda'nın yaşamı hakkında karar mercinin kendisi olmadığını unutuyordu. Müberra Teyze ilgili bir anneydi ama kızını kendi bildiği yöntemlerle koruyordu. Bu yöntem doğru ya da yanlış sorgulamıyordu. O an, "Acaba benim ailem de beni kendi bildikleri yöntemle mi korumaya çalışıyor?" diye geçirdim içimden. Belki de öyleydi.

Müberra Teyze kahvelerimizi yaptıktan sonra, "Rahat rahat konuşun siz, ben namazımı kılayım," diyerek bizi yalnız bıraktı. İşte o zaman Selda içini tüm çıplaklığıyla

açtı bana, yaşadıklarını, yaşayamadıklarını anlattı tüm detaylarıyla. Ben mücadelemde beni yalnız bıraktığı için kızarken ona, o geçen bu zamana olumsuz sonuçlanan pek çok tüp bebek tedavisi, iki tane düşük ve bir ölü doğum sığdırmıştı. Tüylerim ürperdi anlattıklarını dinlerken.

Ölü olarak dünyaya getirdiği bebeğinin fotoğrafını gösterdi bana, mosmor küçücük bir insan yavrusu. Benim için ürkütücü olan bu görüntü, ona dünyanın en güzel fotoğrafı gibi görünüyordu. "Güzel oğlum, pamuğum," diyerek öpücüklere boğuyordu fotoğraftaki mor bebeği. Ara sıra karnını okşuyor, "Seni de en az abin kadar çok seviyorum prensesim," diyordu karnındaki meleğe.

Anlattıkları ve gördüklerim duygulandırmıştı beni, gözlerim buğulandı ve yine kendi anılarıma gittim. Annesi tarafından dört gözle beklenen ve daha doğmadan sevgiye boğulan bebekleri kıskandım Selda'nın bebekleri vasıtasıyla. Selda iyi bir anne olacaktı anladığım kadarıyla. Ben de iyi bir anne olacaktım ama önce Şahin'i bulmalıydım.

Konuyu Şahin'e getirmek ve burada oluşumun asıl sebebini söylemek istiyordum ama Selda özenle farklı bir yöne çevirmeye çalışıyordu konuşmanın seyrini. Onun tüm gayretine rağmen ipleri elime almaya ve konuyu açmaya niyet ettim, derin bir nefes alıp kahvemin son damlasını içtim.

"Selda, ben buraya Şahin için geldim, ona kendimi anlatmak için Diyarbakır'a yerleştim. Onu bulmama, onunla konuşmama yardım edecek misin bu kez?" dedim.

Sesimdeki öfkeli tona ben bile şaşırdım ama o anlamazlıktan geldi. Yine karnını okşayarak devam etti konuşmasına.

"İnan ki Gülşah, benim Şahin üzerinde hiçbir yaptırım gücüm yok, Şahin'i bırak kendi kocam üzerinde bile

yok. Tedavi sürecinde yaşadıklarımız bizi birbirimize çok uzaklaştırdı, daha yeni yeni düzeliyor aramız," dedi.

Sesi yumuşacık ama hüzünlüydü, inandım ona ve üzüldüm anlattıklarına, o an kendimi Selda'yla eşitlenmiş hissettim, ben onun karşısında istenmeyen bir sevgili durumunda kaldığım için kendimi ezik hissediyordum ama o bana rahatça kocasıyla olan sorunlarını anlatabiliyordu. "Aslında hepimiz zaman zaman ezik, zaman zaman güçlü hissediyoruz," dedim içimden tıpkı terapistimin bana sık sık söylediği gibi.

"Peki Şahin nerede Selda, gerçekten Fransa'da mı?"

Selda konunun Şahin'e gelmiş olmasından son derece rahatsızdı, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Bilmiyorum," dedi yalan söylediği yüzünden ve tavrından apaçık belli iken.

İpleri elime almıştım bir kere, konuşmak zor gelmiyordu artık. "Yalan söyleme bana lütfen, ne biliyorsan anlat," dedim.

"Bak Gülşah, ben çok zor zamanlardan geçtim, Ahmet ve ailesi tarafından çok dışlandım, çok yalnız kalıp ağladım. Seninle iletişim hâlinde olduğum duyulursa yine tüm aile cephe alır bana," dedi.

Dürüst tavrı hoşuma gitmişti, sonuçta hepimiz özünde en çok kendimizi korur, kendimizi düşünürüz ama yine de öfkemi dindirmekte zorlanıyordum.

"Madem benimle iletişim hâlinde olman seni zor duruma sokacak, neden çağırdın beni kahvaltıya Selda?"

Aslında Selda'yı kırmak ya da kaybetmek istemiyordum ama yaptığı şeyin anlamsızlığıyla da yüzleştirmek istiyordum onu. Ses tonum beni bile rahatsız etmişti, öfkem alev alev dağılıyordu bedenime, yanaklarımın yandığını hissediyordum. İçten içe hamile bir kadına yüklenmemem gerektiğini de biliyordum ama o vakitler

beni Şahin'e ulaştıracak yolun sadece Selda'dan geçtiğini sanıyordum. Kaderin bana hazırladığı planlardan habersizdim. Evet, Selda'nın yardımları dokunacaktı ama beni Şahin'e ulaştıracak kişi, kişiler ve olaylar bambaşkaydı.

Selda'nın bana yardımcı olmayacağını zannederek ayrıldım evinden, buralarda geç saatlerde bir kadının tek başına yolculuk etmesi hoş görülmüyormuş ve bazen tehlikeli olabiliyormuş, öyle demişti Ayşe Teyze.

"Kızım, nereye gidersen git, muhakkak vakitlice dön gel evine."

Vakitlice döndüm, geldim gitgide bir evden çok benim için bir yuvaya benzeyen evime. Akşam yemeği için dolaptan birkaç parça sebze ve donmuş parça et çıkardım. Kendime güveçte lezzetli bir türlü yapmaya karar verdim, kendime iyi bakmaya başladığımdan beri kendimi daha mutlu hissediyorum. Enkaz gibi yatakta yatarak geçirdiğim onca aydan ve mideme giren sağlıksız yiyeceklerden sonra çok zayıflamıştım ve olduğumdan daha büyük görünmeye başlamıştım. Bu aşk, ruhumda bıraktığı izlerin yanında bedenimde de gözler görülür izler bırakmıştı. Beni değiştirmiş, küçük bir kızdan olgun bir kadına çevirmişti. Terapiyle ruhumu didik didik ederken, bir diyetisyenle de görüşerek bedenime aylarca kaybettiği vitamin, mineral takviyesini verdim. Çok uzun süre kan hapları kullandım. Kan değerlerim bile yerlerdeydi, ben kendime ne büyük kötülükler yapmışım. Şimdi onca zamanın acısını çıkarmak istiyorum, Şahin'i bulmak ve ona gidişinin bana neler yaptığını avaz avaz anlatmak istiyorum. Bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok, hiçbir şeyi kontrol edemiyorum ve olaylar tamamen benim kontrolümün, isteğimin dışında gerçekleşiyor. En iyisi kontrolü bırakmak, en iyisi son zamanların meşhur söylemine uyup akışa teslim olmak.

Öyle yaptım ben de, biraz oluruna bıraktım hayatı. Günler bazen hızla bazen de kaplumbağa adımlarıyla geçti gitti ve o gün, yani Şahin'den ilk kez haber aldığım o beklenen gün geldi.

Ben Selda'ya bana yardımcı olmadığını ve olmayacağını zannettiğim için içten içe kızarken Selda bana hayatımın iyiliğini yaptı. Hiç ummuyordum ama yapmış işte.

Birbirine benzeyen akşamlardan biriydi, ben tıpkı bizim gibi âşık iki insanın hikâyesini anlatan bir kitap okuyor, bir yandan da sıcak çayımı yudumluyordum. Telefonum çaldı, bilmediğim bir numaraydı arayan. Açıp açmamak konusunda tereddüt ettim bir süre ancak uzun uzun çaldıktan sonra açtım telefonu.

"Efendim," dedim.

Bir süre cevap vermedi hattın ucundaki ses. Sonra, "Gülşah," dedi adımı en güzel söyleyen kişi.

Bazı anlar vardır ya hani milyonlarca kez hayalini kurarsın ve bir gün hayalin hiç beklemediğin bir zamanda gerçek olur. İşte bu öyle bir andı. Aradan geçen onca zamanda uyurken, uyumadan önce ya da ayakta sayamayacağım kadar çok kez bu konuşmanın provasını yapmıştım zihnimde, kalbimde. Şimdi o hasretinden öldüğüm ses adımı söylüyordu ve ben cevap bile veremiyordum. Dondum, sesim sanki içime kaçtı. Konuşamıyordum, birkaç kez daha adımı tekrarladı ve sanırım artık kapatacaktı ki sesimi duydum.

"Efendim." İşte bu kadardı tüm diyebildiğim. Şimdi o sessizleşti, sanırım heyecanlanmıştı. Karşılıklı sustuk bir süre, bu konuşacak, paylaşacak şeyi olmayan insanların susması değildi. Bu hasreti büyük, sevdası sonsuz insanların susmasıydı. Bu özlemin kavurduğu iki âşığın vuslatıydı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyorum, hatırlamıyorum, Şahin bozdu sessizliği. Sesi, o huzur veren, hitap ettiği kitlelere coşku veren sesi sert çıkıyordu bu sefer.

"Diyarbakır'daymışsın."

"Evet."

"Ne işin var Diyarbakır'da?"

Soru sormuyor, azarlıyordu sanki. Cevap vermedim, ne diyebilirdim ki?

"Gülşah, Allah aşkına söyler misin ne işin var senin Diyarbakır'da?"

O da biliyordu ne işim olduğunu, neden burada olduğumu. Biliyordu da neden soruyordu? Şansımız yok mu demek istiyordu? Niye benimle öğrencisini azarlayan öğretmen gibi konuşuyordu? Yıllar sonra yaptığımız bu ilk konuşmanın böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. Sessiz kalışım onu çileden çıkarıyor olmalıydı ki, "Gülşah, memleketine dön. Burada varoluş nedenin her neyse bil ki gerçek olmayacak, memleketine dön. Hayatını yaşa. Hiçbir şey geçmişi değiştiremez. Yaşanılanları unutturamaz kimseye," dedi.

Sesi o kadar öfkeliydi ki, çok şaşırmıştım. Aradan geçen onca zaman öfkesinden hiçbir şey eksiltmemişti. Bu durum beni çok üzse de içten içe sevindiren bir tarafı da yok değildi. Bir insan ancak sevdiği birine bu kadar uzun süre öfke duyabilir diye düşünüyordum ve yanılmıyormuşum...

Derin bir nefes aldım, birkaç kez yutkunduktan sonra konuşmaya başladım.

"Sana yalan söyleyecek değilim, senden hislerimi en başından beri hiç gizlemedim. Evet, Diyarbakır'a geliş nedenim sensin. Sen o akşam o kapıdan hiddetle çıkıp giderken geriye hiç dönmeyeceğini bilemedim. Biz vedayı hak edecek bir aşk yaşadık ve hiç vedalaşamadık.

Ben buraya seninle tekrar bir ihtimalimiz var mı diye sormaya değil, ben buraya sana veda etmeye geldim," dedim söylediğim yalana ben bile şaşırarak. Amma da atıyordum şimdi, ben buraya barışmaya değil de vedaya mı gelmiştim? Bunu o an o kadar hızlı nasıl uydurabildiğimi inanın hiç hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey Şahin'in o istemez tavrının altında hissettiğim öfke ve o öfkeyi ilişkilendirdiğim sevgi. Eski Gülşah olsa ağlar, zırlar Şahin'e kendini affettirmek için uğraşır dururdu. Fakat yeni Gülşah farklı bir yol seçmişti. Fark ettiği kapı aralığından içeri sızmayı, o kapının şiddetle yüzüne çarpmasına tercih etmişti. Anlık söylediğim yalan hoşuma gitti ve devam etmeye karar verdim. Söylediklerimin tesirini ölçmek için bir süre sustuktan sonra konuşmaya devam ettim.

"Sence de biz bir vedayı hak etmiyor muyuz?" dedim ve sustum. Şimdi söz hakkı ondaydı ve konuşmuyor oluşu bile içime umut tohumları ekmeme yetiyordu.

"Ediyoruz," dedi sesini sevdiğim. Beklediğim cevabı almanın mutluluğuyla neredeyse kahkaha atacaktım ki hâkim oldum kendime. Şimdi uyuyan devi uyandırmaya gerek yoktu. Şimdi güçsüzlüğümle kaybettiğim sevdiğimi, içimde yeni yeni hissettiğim güçle tekrar kazanma zamanıydı.

Ben böyle kendi kendime konuşurken, "Görüşelim, vedalaşalım fakat sonrasında söz ver döneceksin memleketine," dedi.

"Söz veremem Şahin, çünkü burada oluşum sadece seninle alakalı değil artık."

"Öyle mi? Başka sebebi de mi var?" dedi.

Aslında başka hiçbir sebebi yoktu, çalıştığım okul zengin ailelerin çocuklarının eğitim aldığı, öğretmenlerin çalışmak için sıraya girdikleri bir yerdi. Maaşı ve konumu

iyi olduğu için Diyarbakırlı meslektaşlarım burada çalışmak için can atıyordu. Şahin de bunu gayet iyi biliyordu. O an öyle bir yalan söyledim ki ben bile benim bu kadar cin fikirli olabileceğimi bilmiyordum.

"Ben kimsenin gitmek istemediği bir köy okulunda çalışmak için ücretli öğretmenliğe başvurdum," dedim. Aslında bu yalanı söylerken bir hafta önce kendi doğduğu köye ücretli öğretmenlik yapmak için giden Ceylan Öğretmen'den etkilenmiştim. Bana da teklifte bulunmuştu Ceylan ve ben hayır demiştim. Şimdi Şahin'e sırf onun için kalmadığımı ispatlamak için bu yalana başvurmuştum. Hem burada kalmaya devam edecek hem de gerçekten öğretmene ihtiyacı olan çocuklara yardım edecektim. Beni bundan sonrasında yepyeni bir macera bekliyordu ve o an söylediğim yalanın bizi birbirimize yakınlaştıracağını bilmiyordum.

Şahin söylediğim şeyden etkilenmiş olmalı ki sesi şimdi yumuşacık çıkıyordu.

"Çok iyi düşünmüşsün, Diyarbakır'da gerçekten öğretmene çok ihtiyacı olan köyler var. Tebrik ederim seni," dedi.

Sesinden aldığım şefkat beni çok mutlu etti. Teşekkür ettim ve ekledim, "Seninle son kez konuşmak ve vedalaşmak için ne zaman görüşebiliriz?"

Aslında o saatten sonra ikimiz de son kez görüşmeyeceğimizi biliyorduk. Hatta ne yalan söyleyeyim ben, Şahin'in beni görür görmez bağışlayacağını zannediyordum ve yine yanılıyordum.

"Ben yurt dışındayım. Döndüğümde seni ararım."

"Ne zaman döneceksin peki?" dedim, bunca yıl beklemiştim ama şimdi bir dakika daha beklemek istemiyordum.

Derin derin iç çekti, "Belli değil Gülşah, ben de bilmiyorum," dedi.

"Peki," dedim durumu kabullenmekten başka çaresi olmayan insanlara mahsus teslimiyet içeren sesimle.

"Tamam, ben sana haber vereceğim," dedi ve kapattı telefonu.

Telefonun kapandığını haber veren o iğrenç sinyal sesiyle uyandım ayakta gördüğüm rüyadan. Elimde telefon bir süre öylece kalakaldım. En başından beri konuştuğumuz her şeyi tek tek düşündüm. Şahin'in önce soğuk, sonra öfkeli, en son da şefkatli sesini kulağıma kazıdım. Yıllar sonra ilk kez o gece gerçekten uyuduğumu sanıyorum.

Sabah uyanır uyanmaz ilk iş kendime çok güzel ve sağlıklı bir kahvaltı hazırladım. Onsuz geçen yıllarda kaybettiğim güzelliğimi kazanmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Sahin ülkeye ne zaman döneceğini söylememişti, belki bir hafta belki de bir ay sonra görüşecektik. Görüşmemizin ne zaman olacağını bilmiyordum, bildiğim o görüşmenin son görüşmemiz olmayacağıydı. Şahin beni gördüğünde bana tekrar âşık olsun istiyordum. Sefil ve yorgun hâlimi görüp bana acımasını değil. Ayrıca yine terapi seanslarımdan öğrendiğime göre hiç kimse hayatından çıktığında sefil olan birine tekrar dönmek istemez, kimse kimsenin hayatının kurtarıcısı olmak istemez. Sağlıklı her birey yine kendisi gibi sağlıklı ruh hâline sahip biriyle olmak ister. Yalan yok, ben Şahin'siz geçirdiğim yıllarda sersefil olmuştum ve ona bunları yeri geldiğinde anlatacaktım ama ona yeni beni de gösterecektim.

Kahvaltıdan sonra ilk iş bölgedeki tek spor salonuna yazılmak oldu, burası sadece kadınlara hizmet veren bir yerdi ve bu benim için çok daha iyiydi. Hocayla tanışıp ona spordan beklentimi anlattım. Zaten yeterince zayıftım, hedefim zayıflamak değil sıkılaşmak ve daha sağlıklı bir postüre sahip olmaktı sadece. Hocayla oturup bana

uygun bir program yaptık ve ben daha ilk günden programımı uygulamaya koyuldum. Spor yaparken nasıl beslenmem gerektiği konusunda da hocamdan bilgiler alıp kendimi markete attım. Elim kolum sağlıklı yiyeceklerle dolu hâlde evime döndüm ve o akşam kendime sağlıklı bir sofra kurdum. Tüm akşamım internette spor, sağlıklı beslenme, güzellik, bakım, makyaj ve kozmetik vs. konularını araştırarak geçti. Bölgede hizmet veren ve kullanıcı yorumlarının pozitif olduğu bir güzellik merkezi buldum, pazartesi de ilk iş oraya kayıt yaptıracak, kendimi tepeden tırnağa güzelleştirecektim ama öncesinde gerçekten ücretli öğretmenliğe başvurmam gerekiyordu.

Pazartesi sabahı ilk iş derse bile girmeden Ceylan hocayı aradım ve ona teklifini kabul ettiğimi söyledim, o da bana ücretli öğretmenliğe nasıl başvuracağımı anlattı ve kesinlikle bana yardım edeceğini söyledi. Dediklerinin tümünü hiçbir basamağı atlamadan yaptım ve kabul ediliş cevabımı beklemeye başladım. Aslında kesinlikle biliyordum kabul edileceğimi. Çünkü kimse dağ köylerine gitmek istemiyordu ama yine de bu prosedürler uzun sürüyordu. Ben üzerime düşen her şeyi yapmanın rahatlığıyla beklemeye koyuldum. Günler derslere girerek, spora giderek ve düzenli bakımlar yaptırarak geçiyordu. Güzellik merkezinden pek çok hizmet almaya karar vermiştim ve karşılığında her ay çok ciddi bir ücret ödeyecektim. Maaşımın çoğu buraya gidecek olsa da kendime yatırım yapıyor olma fikri bile hoşuma gidiyor, bana kendimi iyi hissettiriyordu. Cilt bakımı, selülit masajı, epilasyon için sık sık merkeze gidiyordum. Yine bölgede isim yapmış bir kuaförün kapısını çalmaya başlayışım da aynı günlere denk gelir. Düzenli aralıklarla saç bakımı yaptırmaya başlamıştım. Şahin'siz günlerde tamamen hayatımdan çıkardığım makyaj ve bakım malzemeleri bir bir

hayatıma geri dönmeye başladılar. Günlük bakımlarımı yapıyor, kremlerimi kullanıyor, akşamın belli bir zaman dilimini kendime ayırıyordum. Aynada gördüğüm kadın günden güne hoşuma gitmeye başlamıştı, kendime baktıkça güzelleşiyor, güzelleştikçe kendime daha çok zaman ayırmaya başlıyordum. Bu hem bana kendimi çok iyi hissettiriyor hem de Şahin'in beni arayacağı güne kadar zamanın bir şekilde geçmesini sağlıyordu. Günler hızlıca geçmese de geçiyordu bir şekilde ve Şahin'le görüştüğümüz o ilk akşamın üzerinden neredeyse 35 gün geçmişti. Şahin'den ne haber ne ses geliyordu. Ben Şahin'den haber beklerken haber Ceylan'dan geldi, araya tanıdıklarını sokarak benim ücretli öğretmenlik başvurumun sonucunu hızlandıracağını söyledi. "Tamam," dedim. Ceylan gerçekten de dediğini yaptı. Onunla konuşmamızdan çok kısa bir süre sonra başvurum olumlu şekilde sonuçlandı ve benim için yeni bir hayat başladı.

Merkeze uzak bir dağ köyündeydi öğretmenlik yapacağım yeni okul. Başvurum olumlu sonuçlanınca okul müdürümle konuşup istifamı verdim, normalde dönem ortasında asla böyle bir istifayı kabul etmeyeceğini ama benim gibi idealist bir öğretmenin de işini zorlaştırmak istemediğini söyleyerek bana yardım etti müdür bey. Ceylan'ın yanına taşınacaktım, iki öğretmen birlikte ders vereceğimiz okulun bahçesindeki derme çatma lojmanda kalacaktık. Taşınma işlerimde sağ olsun Ayşe Teyze ve İlhan Amca yardımlarını hiç esirgemediler benden. Hazırlıkları hızlandırdık, bir an önce Ceylan'la paylaşacağım eve üç beş parça eşyamı taşıdım ve köye doğru daha yola yeni çıkmışken bile bundan sonraki hayatımın bundan önceki hayatımdan çok ama çok farklı olacağını kestirebilmiştim. Ben Diyarbakır'ın varlıklı kesimini tanımıştım ve şimdi önümde bambaşka bir Diyarbakır uzanıyordu.

Kurak, çok ama çok kurak topraklara geldik. Çok fazla ev vardı ve sonradan öğrendiğime göre haneler kalabalıktı. Bir hanede birkaç aile yaşıyordu ve soğuk, yokluk bu toprakların kaderiydi. Beni bekleyen bambaşka sıkıntılar, ortak olacağım dertler, yardım edeceğim çocuklar, el uzatacağım kadınlar vardı. Burası bambaşka bir dünyaydı. Yeni ve hiç bilmediğim Diyarbakır'a hoş gelmiştim.

İkinci dönem benim için hiç de kolay başlamadı. Eğitimini üstlendiğim çocuklarla aynı dili bile konuşmuyordum, ben az çok Kürtçe öğrenmiştim ama bu asla yeterli değildi. Bu çocuklara Türkçe öğretmeliydim, Ceylan da elinden geleni yapıyordu ama işimiz çok çok zordu. Ben ve Ceylan'dan başka Türkçe konuşan tek kişi köyün Çanakkaleli ebesi Elif'ti. Bu kızı da inanılmaz çok sevdim, o köydeki iki dostumdu Elif ve Ceylan. Elif'le kendimi hemşehri gibi hissediyordum bu gurbet ellerde. İkimiz de doğuda görev yapan batılılardık. Nişanlıydı Elif ve evlenir evlenmez tayin isteyecekti ama batıda öğretmenlik yapan nişanlısının yanına Elif'i göndermek yerine nişanlısının tayinini Diyarbakır'a çıkaracaktı bakanlık, bundan şimdilik hiçbirimizin haberi yoktu. Biz üç kadın bu köyün insanlarına faydalı olabilmek için var gücümüzle çalışıyor, bir yandan da soğuğa direnmeye çalışıyorduk. Ben merkeze giden araç bulduğumda sık sık merkeze iniyor, bakımlarımı yaptırıp geceyi Ayşe Teyzelerde geçiriyordum ama araç bulmak bazen zor olabiliyordu. Köye haftada bir gün aile hekimi ve hemşiresi gelip hastaları tedavi ediyor, çocukları aşılıyorlardı. Bu günlerde dersim yoksa onlara katılıyor, yardımcı olmaya çalışıyordum Elif'le birlikte. Böyle küçük köylerde çalışan insanların tuhaf bir bağ oluyor arasında, sanki burada birbirimizin küçük ailesi olmuştuk. Aşılar ve hastaların bakımları bittikten sonra çay demleyip, kurabiye yiyerek

sohbet ediyor, birbirimize kitaplar hediye ediyorduk. İnternet olmadığı için eski usul VCD'lerle film izliyor, mısır patlatıyor, birlikte o yokluğun ve zorluğun içinde eğleniyorduk. Günler gecelere yavaş bağlanıyordu burada, zaman akmıyor, adeta kaplumbağa adımlarıyla ilerliyordu. Ceylan'la kadınlara okuma yazma öğretme kampanyası başlattık ve okuldan arta kalan zamanımızı bu şekilde değerlendirmeye başladık, Ceylan köyün erkeklerinin normal şartlar altında buna izin vermeyeceğini ama kendi de buralı olduğundan bize güvendiklerini ve tabii kadın oluşumuzun da etkili olduğunu söylüyordu. Köyün erkekleri demişken burada beni gözleriyle ve tavırlarıyla rahatsız eden birkaç kişi var, bakışları hiç hoşuma gitmiyor. Tam olarak beni rahatsız eden şeye bir isim bulamıyorum ama onlar bana bakarken ben kendimi kurdun önündeki kuzu gibi hissediyorum. Kılık kıyafetim açık ya da teşhirci değil, dar pantolon bile giymiyorum burada ama yine de aç bakışlara hedef olmaktan kurtulamıyorum nedense. Bu konuda içimi huzursuz eden bir şeyler var ama ne yapacağımı bilemiyorum. Bu konuyu birkaç kez Ceylan'la konuştuk, beni rahatlatıyor, burada hiç kimsenin bana zarar vermeyeceğini söylüyor, köylünün beni misafirleri gibi gördüklerini anlatıyor ama yine de köyde tek başıma dolaşmamam gerektiğini de tembihlemeden duramıyor. Elif'le konuştuk birkaç kez bu durumu, o da benimle aynı hisleri paylaşıyor. Hatta Ceylan köye taşınıncaya kadar babası ve annesi Elif'le kalmış, kızlarını burada tek bırakmak istemedikleri için. Elif'in lojmanı da bize çok yakın olduğundan Ceylan gelince Elif'in anne babası dönmüşler memleketlerine. Bana çok garip gelen bir şey daha var, Elif'in nişanlısı ki Elif bu adamla çok yakında evlenecek, geldiğinde Elif'le lojmanda kalamıyor, ikisi birlikte merkeze gidiyorlar ve

merkezde bir otelde kalıyorlar. Bunu Elif'e sorduğumda köylünün hoş karşılamayacağını ve onların tepkilerinden korktukları için böyle yaptıklarını söylüyor, bu durum bana inanılmaz ikiyüzlü bir tutum gibi gelse de sessiz kalmayı tercih ediyorum. Bu arada Elif'le nişanlısının aynı evde kalmasını hoş karşılamayan köylüler arasında imam nikâhı çok yaygın, insanlar resmî nikâha hiç gerek duymaksızın karı koca olup çoluk çocuğa karışıyorlar. Ülkemizde hâlâ böyle şeylerin varlığıyla ilk kez yine o köyde karşılaşıyorum. Her gün beni şaşırtan bir olayla karşılaşıyorum, mesela burada aile planlaması da yok. Bunu günah sayıyorlar ve kadınlar sürekli çocuk doğuruyorlar. Bir kadının en az yedi çocuğu var. Evlendikten sonra menopoza girinceye kadar sürekli hamilelikler yaşıyorlar, bunların bir kısmı sağlıkla dünyaya gelirken bir kısmı da gebelik süresince kaybediliyor ama bunu da önemseyen yok. Kadınlar doğum öncesi bakım almak konusunda hevessiz, Elif ve aile hekiminin hemşiresi var güçleriyle uğraşsalar da insanların üzerinde pek tesirleri yok gibi. Akraba evliliği çok yaygın ve bu konuda da eğitime son derece kapalılar. Açıkçası ben Şahin ve çevresinde Diyarbakır'ın eğitimli kısmıyla karşılaşmışım ama burada halk eğitimsiz ve kapalı bir kutu gibi yeniliğe. Elif bize oranla çok daha fazla zorlukla karşılaşıyor, evde doğumlar yasak olmasına rağmen pek çok kişi Elif'e bu istekle geliyor, kız prosedürü Ceylan vasıtasıyla ne kadar anlatmaya çalışsa da insanlar anlamamakta direniyor, Elif'i yasak olana zorluyor. Doğum başladığında hastaneye gitmek yerine birbirlerinin doğumuna girip birbirlerine ebelik yapıyor, son dakika da işin içinden çıkamayınca Elif'i çağırıyorlar ve kabak Elif'in başına patlıyor. Laf anlamayana anlatmaya çalışmak zor, çok zor. Elif'ten önceki ebe de aynı nedenlerle ilk fırsatta tayin

isteyip gitmiş. Maalesef burada fark ettiğim şeylerden biri, halkın hizmet gelmeyişinden sürekli yakınışı ve hizmet geldiğinde ise elinin tersiyle itişi. Bu durum bana çok garip geliyor, anlamaya çalışıyorum ama anlayamıyorum.

Bulduğum her fırsatta şehir merkezine iniyor, Ayşe Teyzeleri ziyaret ediyor, alışveriş ve bakımlarımı yapıp dönüyorum. Her saniye telefon elimde, Şahin'in aramasını bekliyorum ama köyde çoğunlukla çekmiyor telefon, arayıp ulaşamazsa diye içim içimi yiyor. Şehir merkezine ne sık sık gidişlerim biraz da bu yüzden, her seferinde arayan numaraları kontrol ediyorum ve bir tek Şahin'in numarasını göremiyorum onlarca numara arasında.

Şahin'le telefonla ilk kez görüştüğümüz o gecenin üstünden tam dört ay geçiyor, neredeyse dönem bitecek ama Şahin'den hâlâ haber yok. Israrcı olmak, onu sıkmak istemiyorum. Şehir merkezine indiğim günlerde birkaç kez aradım ama ulaşamıyorum, telefonu hep kapalı. Böyle bekleye bekleye dönem bitti, okullar tatil oldu, dağların karı eridi, güneş köye yüzünü gösterdi ama hâlâ Şahin'den beklediğim telefon gelmedi. Ceylan zaten Diyarbakırlı olduğu için onun yaz dönemi herhangi bir programı yoktu, çoğunlukla merkezde ailesinin yanında kalıyordu artık. Tek başıma kalmaktan korktuğum için Ceylan'ın olmadığı günlerde Elif'le kalmaya başladım. Ben ailesi olan ama yok gibi yaşayan bir kızdım, teyzemin yanına da gitmek istemiyordum. Tanıdık simaları görmek, onların meraklı sorularına bulaşmış alaycı gözleriyle karşılaşmak istemiyordum. Herkes, bütün akrabalarım Şahin'le olanları üç aşağı beş yukarı biliyorlardı ve benim yarı deli bir vaziyette yatakta geçirdiğim aylara şahit olmuşlardı. İçlerinden biri bana kurşun dökmeyi, başka biri benim nefesi kuvvetli bir hoca tarafından okunmam gerektiğini söylemişti. Çoğu bana akıl veriyor,

kendi gençlik aşk hikâyelerini anlatıp nasıl da gururlu kızlar olduklarına dem vuruyorlardı. Yalnız gençliğinde sırf kendisine kısa boylu dediği için ilk aşkından ayrıldığını söyleyen Selma Teyze, şimdi kocasından üç öğün dayak yiyor ve buna çocukları için katlandığını böbürlenerek anlatıyor, bana da sık sık gururlu bir genç kız olmamı salık veriyordu. Eve dönmek istemiyordum hiç ama Elif de yıllık iznini kullanmak üzere memleketine dönmeye karar verdiği için burada tek başıma kalmayı da gözüm kesmiyordu. Ben ne yapsam diye kendi kendime düşünürken Elif'ten beklediğim teklif geldi. Beni Çanakkale'ye, ailesinin evine davet etti. Pek seçeneğim olmadığı ve hava değişiminin iyi geleceğini düşündüğüm için teklifini kabul ettim. Elif'le birlikte köyden merkeze, oradan da uçakla önce İzmir'e sonra da Çanakkale'ye geçtik. Uzun ve bol aktarmalı yolculuğumuz boyunca Elif'in ailemle ilgili sorularını geçiştirerek cevapladım, haklı olarak ailemle hiç görüşmüyor oluşum ilgisini çekiyor, verdiğim kaçamak cevapları yeterli bulmuyor, altında yatan gerçeği sorguluyor, ben gizlemeye çalıştıkça aklı hepten karışıyordu. Ağzımdan girip burnumdan çıksa da Elif'e ser verdim, sır vermedim. Aslında ona yaptığım büyük bir haksızlıktı, bana kendisiyle ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatırken ben ona hep uydurduk yanıtlar veriyordum. Sonunda Elif'in ailesinin evine vardığımızda o sormaktan, ben yalan uydurmaktan ve bunaltıcı sıcaktan ikimiz de yorgun düşmüştük. Annesi, babası ve iki kardeşiyle bana kendi ailemi hatırlattı Elif'in ailesi. Bizimkilerden farkı bunlar çok sıcak insanlardı, çocuklarına düşkün, onları önemseyen ebeveynleri vardı Elif'in. Muhteşem bir akşam yemeğinden sonra ikimiz de kendimizi zor attık yataklarımıza. Bilmem kaç

milyonuncu kez telefonumu kontrol ettikten sonra uykuya daldım. Sabah kendiliğimden erkenden uyandım, temiz Ege havası uykumu almış ve dinlenmiş uyanmama sebepmiş Elif'in annesinin dediğine göre. Köy yumurtası, Çanakkale domates ve biberi, Ezine peyniri ve adını bile bilmediğim envaiçeşit otla harika bir kahvaltı yaptıktan sonra yüzmek ve biraz güneşlenmek için denizin yolunu tuttuk, yürüdüğüm yollar beni çocukluğumun mutlu olduğum nadir anlarına götürdü. Annemin köyünde teyzemle denize gittiğimiz ışıltılı yaz günleri geldi aklıma. Bir Balıkesirli olarak Çanakkale'ye bu zamana kadar neden gelmediğime hayıflandım. Bizden başka hiç kimsenin olmadığı bir koyda, bembeyaz kumsalın masmavi sularla bittiği cennet parçasında uzun uzun yüzdük, suda birbirimize şakalar yaptık, omuzlarımız ve suratımız yanıncaya kadar güneşlendik. Yedik, içtik ve lezzetli bir akşam yemeği sonrasında ikinci günümüzü de bitirdik. Akşam erkenden uykum geldiği ve aileyi biraz baş başa bırakmayı istediğim için odama çekildim ve aylardır beklediğim telefon o an geldi. Ekranda Şahin'in numarasını görünce kalbim yerinden çıkacaktı. Derin derin nefes aldım ve sesimdeki heyecanı bastırmaya çalışarak, "Efendim," dedim.

"Merhaba Gülşah, nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?" Sesim acemi âşıklar, liseli kızlar gibi çıkıyordu.

"Ben de iyiyim. Diyarbakır'a geldim, yarın müsaitsen görüşelim."

Tam bir sene boyunca bu anı beklemiştim ve şu an ben Diyarbakır'da değildim.

"Müsaitim, müsaitim ama ben şu an Diyarbakır'da değilim. Yarın ilk uçağa atlar gelirim," dedim.

"Anladım, tamam, olur ama dur sen neredesin, olmadı ben gelirim," dedi ve ben neredeyse şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

"Ben Çanakkale'deyim ama sen zahmet etme Şahin, ben gelirim," dedim.

"Yaz günü tek başına ne yapacaksın burada, kal sen, ben gelirim," dedi.

Hâlâ beni düşünüyor, hâlâ beni önemsiyor ve bence beni hâlâ çok seviyor diye geçirdim içimden.

"Çanakkale'ye uçuş az ve genelde akşam saatlerinde. Sen yarın sabah ilk uçağa atla İzmir'e gel. Ben seni orada karşılarım," dedim bir heyecanla.

Güldü gülüşünü sevdiğim ve bu gülüş içimde azaldı sandığım tüm duyguları alevlendirdi. Ben bu çocuğa deli oluyorum.

"Olur, ben ilk uçağa atlar İzmir'e gelirim o zaman senin de emrettiğin gibi," dedi hâlâ gülerken.

Ben de güldüm, birlikte böyle gülmeyeli ne çok zaman olmuştu.

İzmir'de, aşkımızın doğduğu yerde buluşacaktık. Seneler sonra onu görecek olma fikri bile beni sevinçten havalara uçuruyordu. Gece boyunca gözümü hiç kırpmadım, heyecandan uyuyamıyordum. Uyuyamadıkça yorgun görüneceğimden korkup uyumaya çalışıyor ama uyuyamıyor, üzerine bir de stres oluyordum. Sabahın ilk ışıkları pencereme vurunca kalktım yataktan, doğruca Elif'in odasına daldım. Ona bir arkadaşımla görüşmeye İzmir'e gideceğimi anlattım ve zahmet olmazsa beni şehir merkezine, otobüs terminaline bırakmasını rica ettim. Elif uyku mahmuru heyecanımı ve acelemi anlayamasa da beni kırmayıp doğruldu yattığı yerden.

"Tamam da acelen ne? Kahvaltıdan sonra bırakırız babamla biz seni," dedi gözlerini ovuşturarak.

"Elif, kurbanın olayım soru sorma, benim bir an önce İzmir'e gitmem gerek. Ben sana anlatacağım her şeyi. Söz veriyorum anlatacağım. Şimdi ne olur beni otogara bırak," dedim bir solukta.

Elif bir yandan kalkmış, üzerini giyinmeye başlamış, bir taraftan da göz ucuyla beni süzüyordu.

"Sen ne zaman uyandın da hazırlandın bu kadar, makyaj yapmışsın, saçına fön çekmişsin, jilet gibi giyinmişsin. Kızım hayırdır, kim bu arkadaş? O kadar da sıkıştırdım, yok hayatımda kimse diyordun. Gökten zembille mi indi bu arkadaşın ya da rüya yoluyla vahiy mi oldu sana?"

Elif uyku mahmurluğunu attıkça çenesi düşmüş, merakla beni sıkıştırmaya başlamıştı. Takılmalarına gülerek cevap verdim.

"Sana söz, sana yemin, vallahi anlatacağım her şeyi ama şimdi oyalanma da giyin, beni otogara uçur."

"Tamam, ama yemin ettin bak, anlatacaksın," dedi gülerek.

Otogara varıp otobüse bininceye kadar susmadı Elif, resmen sorularıyla canıma okudu ama canı sağ olsun arkadaşımın bana yaptığı iyiliklerin yanında azıcık sıkıştırmış lafı mı olur?

Çanakkale-İzmir otobüsüne bindiğim an aklım başıma geldi. Ne ben Şahin'i aramıştım ne o beni. Acaba binmiş miydi uçağa ya da kaçta binecekti? Kafamda milyon tane soruyla Şahin'in numarasını tuşladım. Sadece iki kez çaldı ama benim ömrümden ömür gitti o açana kadar, ya gelmekten vazgeçtiyse ya uçak bulamadıysa ya öyle olursa ya böyle olursa diye geceden beri kendi kendimi yiyorum. Neyse ki açtı telefonu.

"Günaydın," dedim sesimdeki neşeyle karışık endişeyi gizlemeye çalışarak.

"Günaydın."

"Geliyorsun değil mi?" dedim tüm evhamımı kusarcasına endişeli bir sesle.

Beni çok iyi tanıdığı ve bu gibi durumlarda kafamda ne kadar çok senaryo yazabileceğimi bildiğinden sanırım bir kahkaha attı soruma cevap vermek yerine.

"Geliyorsun değil mi?" diye yineledim sorumu, sesimdeki tını hatırladıkça bana bile komik geliyor.

"Geliyorum, geliyorum ama en erken uçak beş saat sonra, o yüzden aramadım seni," dedi.

O an geç geleceği için ne kadar üzüldüğümü anlatamam ama içimden kendi nankörlüğüme de kızdım. Ya hiç gelmeseydi ya gelmekten vazgeçseydi?

"Tamam, ben seni havaalanında bekleyeceğim."

"Ne gerek var, sen Bornova'ya geç bir yerlerde otur, ben gelirim senin yanına."

"Yok, öyle çok geç olur, ben direkt otogardan havaalanına geçerim."

Bir kahkaha daha attı ve ben yine çikolata gibi eridim gitti.

"Çok mu geç olur?" derken hâlâ gülüyordu.

Onun gülmesi benim için bu dünyadaki en güzel, en sevindirici hadiseydi. Beni hâlâ çok sevdiğini düşündüren bu gülmeler inşallah yüz yüze geldiğimizde de devam eder diye geçirdim içimden.

"Evet, evet, ben seni havaalanında bekleyeceğim," dedim.

Yol boyunca biraz dinlenmek için uyumaya çalıştım, tüm geceyi uykusuz geçirmeme rağmen kendimi hiç yorgun hissetmiyordum, aksine çok enerjiktim. Fakat yine de İzmir'e gelinceye kadar birkaç saat uyumayı başardım.

İzmir'e vardığımızı bildiren kaptanın sesiyle uyandım daldığım uykudan. Otobüsten iner inmez ilk iş havaalanına giden başka bir dolmuşa bindim. Şahin'in gelmesine

daha çok vardı ama ben bir saniye bile gecikmek istemiyordum havaalanına. Havaalanına varınca hemen ilk iş görevliye gidip Diyarbakır uçağının durumu hakkında bilgi aldım, rötar falan olup olmadığını sorguladım. Yoktu çok şükür. Neredeyse kalkacaktı uçak Diyarbakır'dan. Görevli en geç iki saat sonra uçağın burada olacağını söylese de ben her yirmi dakikada bir kızın yanına gidip ona sorular sormak suretiyle canından bezdirmiştim. Uçağın inmesine son yarım saat kala ben artık bayılma noktasına gelmiştim, hemen ayaküstü bir şeyler atıştırdım. Elimi yüzümü yıkayıp bozulan makyajımı düzelttim, dişlerimi fırçaladım, parfüm sıktım, ayakkabılarımı sildim. Neredeyse havaalanı tuvaletinde ayaküstü duş alacaktım ki görevli kız lavaboya yanıma geldi gülerek.

"Ya çok heyecanla beklediğiniz için kıyamadım, buraya kadar gelip söylemek istedim, beklediğiniz uçak şimdi iniş yaptı piste."

Kıza sarıldım sıkıca, öptüm yanaklarını, mıncırdım küçük çocuk gibi.

"Bana dünyanın en güzel haberini verdin, Allah da ne istiyorsan sana versin," dedim. Yalnız titriyor olacağım ki kız koluma girdi ve "Sen iyi görünmüyorsun ama yüzün de bembeyaz," dedi.

"Yok yok çok iyiyim, yüzyıl sonra ilk kez bu kadar iyiyim hatta, yalnız benim heyecandan nevrim döndü. Bu uçağın yolcuları hangi kapıdan inecekse ne olur beni oraya götür. Ben şu an tarif etsen bile bulamayabilirim," dedim koluma girmiş yüzüme bakıp bakıp gülen görevli kıza.

Kızla kol kola çıkış kapısına gittik ama kız o kadar yavaş yürüyordu ki anlatamam.

"Canım biraz hızlanalım mı?" dedim, gülerek, "Olur," dedi.

Beni kapıya kadar götüren kıza teşekkür edip sarıldım tekrardan, artık gidebilirsin der gibi el salladım ama o gitmedi, az öteye geçip bekleyeceğini ve bu kadar heyecanla beklediğim her kimse onu çok merak ettiğini söyledi. Az önce tüm iyi niyetimle sarıldığım kıza çok gıcık olmuştum, Şahin'i görecekti, onu gören her dişiye olduğum gibi gıcık olmuştum.

Yolcular birer ikişer kapıda görünmeye başladı, ayaklarım titriyor, avuç içlerim terliyor, başım dönüyor, boğazım kuruyordu. Bayılmaktan çok korkuyordum. Hayatım boyunca bu kadar heyecanlandığım başka bir an olmamıştı. Şahin'i göremedim bir süre, endişeyle etrafı taramaya başladı gözlerim ve o an birinin beni izlediğini fark ettim. Kafamı yıldırım hızıyla o tarafa çevirdim ve âşık olduğum, dünyanın en yakışıklı adamıyla göz göze geldim. O an zaman durdu, gerçekten adım atamadım ben dondum. Böyle şeyler filmlerde olur zannediyordum ama gerçekten dondum, bacaklarım bana itaat etmiyor, adım atmıyorlardı. Ben kaskatı kesilmiş Şahin'e bakarken o yürümeye başladı bana doğru, Allahım bu ne müthiş bir andı. Sırf o anı yaşamak, sırf o mutluluğu tatmak için bin kere Şahin'e âşık olur, gerekirse bin kere daha acı çekerdim. Dünyadan aşkı tatmadan göçüp giden fanilere acıdım ve bana bu duyguyu tattıran Rabbime sonsuz şükürler ettim. Ben hâlâ ona bakmayı sürdürürken o gelmişti yanıma, şimdi tam karşımda dikiliyordu. Yüz yüze geldik, gözlerimiz buluştu birbiriyle. Kokusu, o cennet kokusu buram buram burnuma geldi. Aşk hormonum ölçülebilseydi eğer yeryüzündeki hiçbir ölçü birimi yeterli gelmezdi. Hissettiğim duygunun haddi hesabı, boyutu sınırı yoktu ve o an anlıyordum ki geçen zaman aşkımı azaltmak yerine arttırmıştı. Ben dünyanın en âşık kadınıydım ve yaratılmış en mükemmel adama âşıktım.

Bilmem kaç dakika öylece durduk yüz yüze, ben donmuştum, hareket edemiyordum ama Şahin de bir hoştu. Bana mı öyle geliyordu yoksa o da mı titriyordu bilmiyorum. Neden sonra elini uzattı gülümseyerek, "Hoş bulduk," dedi.

Hoş geldin dedim içimden, hoş geldin benim ömrümün sahibi.

Tokalaştık ve ben elimi onun güzel esmer elinden hiç çekmek istemedim. O an gerçekten de gözlerim kararmasına rağmen bayılmadım ama küçük bir bayılma numarası yaptım. O da inandı ve beni en yakın banka oturttu. Yüzüne baktım, gülümsüyordu. Umarım numara yaptığımı anlamamıştır diye geçirdim içimden. Anlamamış olacak ki bana hemen su ve yiyecek bir şeyler alıp gelmişti.

"Hadi azıcık ye, sonra düzgün bir şeyler yeriz," dedi.

Sadece su içtim, o an bizi izleyen görevli kızla göz göze geldim, şefkatle gülümsüyordu ve bana uzaktan öpücük attı. Ben de gülümseyerek cevapladım onu.

Kendimi toparlayınca havaalanının çıkışına doğru yürümeye başladık, yan yana, yana yana.

Çıkış kapısına gelince bir taksi çevirdi Şahin. O öne şoförün yanına oturdu, ben arka koltuğa oturdum. Keşke yanıma otursaydı diye geçirdim içimden, söz konusu Şahin'se hiçbir şekilde yetinemediğimi fark ettim o an. Ben ona doyamayacağımı hep biliyordum, onunla geçen zaman bana hiç yetmiyordu, bu benim alışık olduğum, aşinası olduğum bir duyguydu. Söz konusu Şahin olunca ben her zaman gözü aç bir çocuktum.

Taksiciye, "Çeşme'ye gideceğiz abi," dedi, şaşırdım. O kadar uzağa gideceğimizi düşünmemiştim. Şimdi mutluluğum katlanarak artmıştı, Çeşme bizim için çok özel bir yerdi. Bana orada evlenme teklif etmişti ve şansa bak

ki ben o gece giydiğim beyaz elbiseyi de yanımda getirmiştim. Yol boyunca hiç konuşmadık, o yola baktı, ben pürdikkat ona. Özenle kesilmiş saçlarına, sadece bir kısmını görebildiğim yüzünün sol yanağına, mütemadiyen kirli sakalları arasında gezinen ellerine, taksiye dolan kokusuna, taksiciyle konuşurken kullandığı kelimelere, sesine, gülüşüne, soluğuna baktım. Ben hayatım boyunca yalnızca ona baktım.

Yol bitti, Çeşme'ye geldik. Taksici bizi merkezde bıraktı, minik bavullarımızı verdi ve gitti. Kaldık baş başa, ne yapacağını bilemez iki insanın şaşkınlığıyla ve suratlarımızda kocaman şapşal bir sırıtışla bakıştık bir süre. Ben kendimi kontrol etme yetimi kaybetmiş gibiydim, yol iz bilmeyen, annesinin elinde sağa sola bakarak giden minik bir çocuk gibi bakıyordum, sadece Şahin'e bakıyordum. O da bana bakıyordu, o da gülümsüyordu, o da ne yapacağını bilmiyor gibi duruyordu.

"Gel yolun ortasında durmayalım," derken koluma dokunup hafifçe çekti beni. Dokunuşu ne güzeldi, ilaç gibi.

Sahile indik, deniz kıyısında bir kafede oturduk. Kendimize güzel bir kahvaltı söyledik, yanına semaverde çay da istedik. İştahla yedi Şahin, ben yiyemedim. Onu izlemekten, gülümsemekten başka hiçbir şey yapamadım. Yemiyorum diye uyardı beni, "Ye," dedi, "Yine kuş kadar kalmışsın. Çok zayıflamışsın."

Bunları söylerken şefkat akıyordu âşığı olduğum gözlerinden. O kadar heyecanlı, o kadar mutluydum ki dakikaları durdurabilme gücüm olsun da Şahin'le orada bir ömür kalayım istedim. O kadar tatlı, o kadar kibar bir insandı ki garsonlar masamızın etrafında cirit atıyor, sürekli bir isteğimiz var mı diye yokluyorlardı, Şahin'le sohbet ediyor, yanımıza gelen gitmiyordu. Ben gitsinler istiyordum, ben sadece benimle konuşsun istiyordum.

İstiyordum istemesine de hiç konuşamıyordum ki, dut yemiş bülbül gibi suspus oturuyordum. Yıllardır merak ederim bu çocuktaki şeytan tüyünün sırrını, yıllar oldu çözemedim. Karşılaştığı, tanıştığı insanları nasıl bu kadar etkileyebildiğini düşünürüm, o sempatik gülümseyişinin tesiri altında kalmayan var mıdır ki? Ben ona âşık olduğum için mi böyle mükemmel, yoksa o böyle mükemmel olduğu için mi ben ona âşığım? Şimdi Mardinli bir garsonla konuşuyor, çocuk yaşadığı zorlukları anlatıyor, benimki şefkatle onu dinliyor, telefonunu veriyor, istediği zaman arayabileceğini, elinden ne yardım gelirse esirgemeyeceğini söylüyor. Sen niye bu kadar güzel kalplisin çocuk? Mardinli garson uzaklaşıyor sonunda masadan, kalıyoruz baş başa. Konuşamıyorum ben, o da kollarını dayamış masaya bana bakıyor. Tıpkı ilk kez konuştuğumuz E Kafe'deki gün gibi.

Beni izliyor, gözlerine bakıyorum, ta içine. Hüzün görüyorum orada, o da üzgün bence yaşayamadıklarımıza. Uzansın elimi tutsun, gelsin yanıma otursun, sarılsın bana, başını göğsüme gömsün istiyorum. Hiçbirini yapmıyor, sadece hayranı olduğum gözlerini yüzümde gezdiriyor. Göz göze geliyoruz ara sıra, heyecanlanıyorum, yüzüm yanıyor, kulaklarım yanıyor, saç diplerim avuç içlerim terliyor, nefesim kesinleşiyor, hızlanıyor. Sadece gülümseyebiliyorum, sadece izliyorum tıpkı onu gördüğüm ilk gece de yaptığım gibi.

Sağ kolunu masaya dayamış, sağ eliyle sağ yanağını tutuyor, gülümseyerek başını sallıyor.

"Eeee," diyor, "Eee Gülşah," diyor.

Hiçbir şey söyleyemiyorum, aslında bir gün ona söyleyebilmek için biriktirdiğim ne çok söz var içimde. Bakışlarına hüzün karışıyor arada, küskün mü bakıyor bana? Kafamda bir Ahmet Kaya şarkısı çalmaya başlıyor.

Adı Yılmaz, Kendi Yılmaz'ı söylüyor Ahmet Usta.

Dalyan gibi bir çocuktu
Benim gözümde küçüktü
Küstü de dağlara çıktı
İner mi inmez mi bilmem
Şimdi dağların tozudur
Belki isyanın sazıdır
Hâlen kalbimde sızıdır
Diner mi dinmez mi bilmem
Adı Yılmaz kendi yılmaz
Makamı yok dem tutulmaz
Dağlara soru sorulmaz
Döner mi dönmez mi bilmem
Mavi gözleri boncuktur
Ölüm korkusu şuncuktur
Azrail atı kancıktır
Biner mi binmez mi bilmem
Parkasına kar yağmıştır
Bir kenarda ağlamıştır
Belki elleri yanmıştır
Söner mi sönmez mi bilmem
Adı Yılmaz kendi yılmaz
Makamı yok dem tutulmaz
Dağlara soru sorulmaz
Döner mi dönmez mi bilmem

İstemsiz yaşlar akıyor gözümden, Ahmet Usta dertli sesiyle söyledikçe içim kanıyor, Şahin küskün küskün baktıkça kalbim kanıyor. Gözyaşlarıma bakıyor, eliyle silsin istiyorum. Silmiyor.

"Ağlama," diyor yalnızca.

Daha çok ağlayasım geliyor o böyle baktıkça, ağlama dedikçe. Sessizce akan gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşüyor, şimdi katıla katıla ağlıyorum. Af dilemek, kendimi

anlatmak, kurban olduğum ne olur bana öyle küskün bakma demek geliyor içimden. Diyemiyorum, konuşamıyorum ki. Sadece ağlıyorum, ben kocaman bir göz oluyorum ve bedenim sarsıla sarsıla ağlıyor. Ben ağladıkça, gözleri doluyor onun da. Küskün gözleri hüzünleniyor, bulutlanıyor, kızarıyor ama yaş akmıyor. Biliyorum içine akıtıyor. Çocukken öğrenmiş içine ağlamayı, içinden ağlamayı. En son çocukken ölen arkadaşı için ağlamış, öyle demişti bir seferinde.

O gün o masada ne kadar ağladım bilmiyorum, bir süre sonra kalktım masadan, elimi yüzümü yıkamak için lavaboya gittim. Biraz da orada ağladım, yüzümü yıkadım. Sakinleştim.

Masaya döndüğümde, Şahin'i orada bulamadım. Etrafa bakındım, beni orada yalnız başıma bırakıp gitmeyeceğini bildiğim hâlde panik duygusuna kapıldım. Telefonla konuşuyordu kafenin uzağında. Kimle konuşuyor acaba? İçim bir tuhaf oldu, kadın hisseder mi?

Yerime oturdum, onu izlemeye koyuldum. Vücut dilini inceleme başladım. Hiçbir şey çıkaramadım, kimle konuşuyordu acaba?

Başını benim oturduğum tarafa çevirdi, çok kısa bir süre daha konuşup yanıma geldi.

"İyi misin?" dedi.

"İyiyim," dedim, yalan söyledim. Hiç iyi değildim, o beni affettiğini, beni sevdiğini, hâlâ hayatında istediğini söylemezse nasıl iyi olabilirdim?

İkimiz de konuşmak istiyor, nereden ve nasıl başlayacağımızı bilmiyorduk, çay da bitmişti zaten. Garsonlar da gelip gitmiyorlardı, ne zordu konuşmak ki konuşması gereken, anlatması gereken bendim.

"Çay da bitmiş," dedim, gülümsedi.

"Bir semaver daha içer miyiz?" dedi.

"İçeriz," dedim, gülümsemesi içimi eritti.

Hiç konuşmadan, hatta birbirimize bile bakmadan durduk bir süre daha, çayımız geldi. Koca bir semaver çay vardı önümüzde.

Ahmet Usta da hiç susmuyor bugün, yine bir şarkı tutturmuş içimde yanık yanık söylüyor. Cam kırığı sesi, içime işliyor. Söyleyecek tek sözüm buymuş gibi

"Ahmet Kaya'nın Ben Gönlümü Sana Verdim şarkısını biliyor musun?" diyorum pat diye.

Gülümsüyor, "Biliyorum," diyor.

Ben gönlümü sana verdim
Pare pare yola serdim
Vakitsiz bir nara düştüm
Gelmedin yâr, gelmedin yâr.
Dağlar dağlar sözüm var sana
Duy sesimi, sitemim sana
Yol bekler, gözüm yollarda
Gelmez oldun, gelmez oldun.
Anla beni, gidecek yolum yok
Sevdamı diyecek yerim yok
Yüreğimin dayanacak gücü yok
Gelmedin yâr, gelmedin yâr.
Dağlar dağlar sözüm var sana
Duy sesimi, sitemim sana
Yol bekler, gözüm yollarda
Gelmez oldun, gelmez oldun.

"Söyler misin?" diyorum.

"Hayır," diyor.

"Hiç şarkı söylemedim sana, ben söyleyeyim," diyorum.

Gülümsüyor, "Söyle," diyor. Söylüyorum, söylerken ağlıyorum.

Sakinleşiyorum, kendimi konuşmak için zorluyorum. Hiç yardımcı olmuyor bana. Derin derin nefes alıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. Gülümsüyor.

"Ne için?" diyor.

"Her şey için," diyorum.

"Geçti, bitti, boş ver," diyor.

Boş veremiyorum.

"Beni affettin mi?" diyorum.

"Affetmek Allah'a mahsus," diyor. Sonra susuyor, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Susuyorum onunla ben de.

Söyleyeceklerimin, daha doğrusu söyleyemediklerimin ağırlığı çöküyor omuzlarıma.

Sessizliği bozuyorum.

"Tekrar şansım var mı?" diyorum, söylediğime şaşırıyorum. Duyacağım cevaptan korkuyorum, hem ümit ediyorum hem bozguna uğramaktan korkuyorum.

"Yok," diyor. "Bizim artık birbirimizde hiç şansımız yok," diye devam ediyor.

"Senin bendeki yerini kimse alamaz," diyorum.

"Bunları konuşmak yersiz, gereksiz. Boş ver," diyor.

Boş veremiyorum.

"Neden?" diyorum.

"Benim hayatımda biri var," diyor ve dünya o an başıma yıkılıyor.

Üzülüyorum, şaşırıyorum, öfkeleniyorum. Aynı anda pek çok duyguyu misafir ediyorum.

"Beni gerçekten sevmiyor musun?" diyorum arsız arsız. İnanamıyorum onun hayatında başkasının varlığına.

"Bunları konuşmak ne katacak bize? Sen vedalaşmak için çağırdın ve ben seninle vedalaşmak için buradayım."

Haklı, onu veda etmek için çağırmıştım ama geleceğini söyleyince barışacağız sanmıştım, bana bakışlarını görünce beni hâlâ sevdiğini sanmıştım. Şahin'in benden sonra hayatına birini alacağına hiç ihtimal vermemiştim. Çünkü bu benim için nasıl mümkün değilse onun için de

değil sanmıştım. O an üzüntüm mü daha büyüktü öfkem mi bilemiyorum. Kalkıp gitmekle kalıp yalvarmak arasında gidip gidip geldim. Şimdi kalkıp gidersem onu bir daha hiç görememe ihtimali canımı yakıyordu. Kalıp yalvarmak da artık yeni bana uymuyordu ki başkasını seven adama yalvarıp da ne yapacaktım? Sahi seviyor muydu onu?

"Seviyor musun onu?"

"Çok güveniyorum ona," dedi. Bu cevap parça pinçik olan kalbimi daha da dağıttı.

Ben güven vermiştim ona, söz vermiştim. Tutamamıştım sözümü.

Yaşlar ben her ne kadar tutmaya çalışsam da akıyor gözlerimden. Hiç bakamıyorum artık Şahin'e. Konuşmak, soru sormak istemiyorum. Duyacaklarımdan korkuyorum. Tükeniyorum, tükeniyoruz.

Denize bakıyorum, bana evlilik teklif ettiği akşamı hatırlıyorum. "Çay," diyorum, "Çay içelim."

Gülüyorum, bardağımdaki soğumuş çayı tek yudumda kafama dikiyorum. Gülüyorum, anlamsızca gülüyorum. Her şeyin anlamsızlığına gülüyorum. İşte ben bugün tükeniyorum.

Şefkatle bakıyor bana, sanki biraz da acı gibi. Bir tek intikam yok bakışlarında. Yalan söylemiyor, benden intikam almak için hayatımda biri var demiyor. Doğru söylüyor, o an anlıyorum. Hayatında gerçekten biri var.

Merak ediyorum kızı, aslında beni hiç ilgilendirmemesi gerekir ama çok merak ediyorum kızı.

"Fotoğrafına bakabilir miyim?" diyorum.

"Gülşah, Allah aşkına bunu kendine yapma."

Bize yapma demiyor, kendine yapma diyor. Üzülenin bir tek ben olduğumun o da farkında. Üzülüyorum, çok üzülüyorum.

"Yooo, tahmin ediyordum hayatında biri olduğunu. Bunca yıldan sonra seni hâlâ bıraktığım gibi bulamayacağımı biliyordum," diye okkalı bir yalan savuruyorum suratına. İnanıyor, söylediğim ona iyi geliyor, rahatlıyor. Sanırım beni teselli etme yükümlülüğünden kurtardığım için onu mutlu oluyor.

"Hadi," diyor, "Kalkalım artık."

"Fotoğrafına bakabilir miyim?" diye yineliyorum sorumu.

İç çekiyor, "Neden görmek istiyorsun?" diyor.

"Merak ediyorum," diyorum. "Senin gönlünü, güvenini kazanmış kızı."

İsteksizce eli telefonuna gidiyor, biraz kurcalıyor. Telefonu bana uzatıyor. Ekranı çevirmeye korkuyorum, bir yandan da meraktan ölüyorum. Merakıma yeniliyorum, ekranı çeviriyorum. Kızın fotoğrafına bakıyorum.

Sarışın, beyaz tenli, çok güzel bir kız gülümsüyor ekrandan bana. Şaşırıyorum, kızı kendime benzetiyorum. Demek ki Şahin aynı tarz kadınlardan hoşlanıyor diye düşünüyorum. Artık kalkıp gitmek istiyorum. Aniden ayağa kalkıyorum, bu sefer gerçekten bayılmaktan korkuyorum. Şükür ki bayılmıyorum, zoraki gülümsüyorum. Şahin'in elini sıkıyorum.

"Hoşça kal," diyorum ve masadan uzaklaşıyorum.

Şahin koşmuyor arkamdan, dur gitme demiyor, yalan söyledim, seni üzmek için yaptım demiyor. O zaten öyle çocukluklar yapmaz ki.

Yürüyorum, yorgun hissediyorum. Ayaklarım bedenimi taşımakta zorlanıyor. Sanki yürümüyorum da sürükleniyorum gibi geliyor. Şahin'in sesini duyuyorum, ayak sesini işitiyorum. Dönüp bakıyorum, "Dur," diyor, duruyorum. Koşup yetişiyor, sarılacak sanıyorum. Sarılmıyor. Bakıyor, sadece bakıyor.

"Seni İzmir'e götüreyim, oradan dönersin Çanakkale'ye," diyor. Beni bunun için durdurmuş, yalnız dönmeyeyim diyeymiş arkamdan koşup yetişmesi.

"Gerek yok," deyip kestirip atıyorum.

"Yalnız dönme, benimle geldin, benimle dön," diyor.

Sinirleniyorum, dişlerimi sıkıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum.

"Sen git sevgiline hamilik yap, ben bir senedir Diyarbakır'da yalnız yaşıyorum. Çekil şuradan," diyorum.

Sesimin öfkeli tınısına hayret ediyorum, sanırım Şahin'le ilk kez böyle konuşuyorum.

Şaşırıyor o da, dikkatle beni süzüyor. Alışık olmadığı, bende daha önce hiç görmediği bir tavır bu.

"Tamam, İzmir'e bırakayım, daha sonra hamilik yapmam söz sana," diyor.

İçimdeki edepsiz açığa çıktı bir kere, geri adım atmaya niyeti yok belli ki.

"Ya bas git," diyorum avaz avaz.

Koca sesimle etraftakilerin meraklı bakışlarını üzerimize çekiyorum.

Şahin kaşlarını çatıyor. "Giderim ama önce seni otobüsüne bindireyim," diyor.

"Ya bas git be, niye laftan anlamıyorsun?" diyorum. Tırnaklarımla suratını, o bakmaya kıyamadığım güzel suratını çizmemek için zor duruyorum.

Şahin şaşkın, birlikte olduğumuz süre boyunca beni hiç böyle görmedi. Ben de kendimi hiç böyle görmedim. Biz neredeyse hiç tartışmayan bir çifttik. Sesimin yükseldiği olmamıştır yanında. Gerçi ben sesi hep az çıkan bir kızdım hayatta. Şahin'den sonra fark etmiştim, içime akıttığım öfkemi. Şahin'den sonra fark etmiştim karşımdakini üzmemek için hep sessiz kalmayı tercih ettiğimi

ve yine ondan sonra fark etmiştim biriktirilen öfkenin bekledikçe ne kadar yıkıcı olduğunu.

"Bırak beni be, defol git," diye bağırıyorum, sonra avaz avaz ağlamaya başlıyorum. Sonrasını hatırlamıyorum.

Bu kez gerçekten bayılmışım, gözlerimi Çeşme Devlet Hastanesinde açıyorum. Kolumda bir serum, yanı başımda Şahin. Endişeli gözlerle bana bakıyor. Onu görünce hatırlıyorum, sokak ortasındaki bağırış çağırışlarımı.

"Sinir krizi geçirdin ama şu an iyisin," diyor hemşire. Gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum.

"Sen git, bekleme," diyorum Şahin'e.

Hiç cevap vermiyor, "Ne zaman çıkabiliriz?" diyor hemşireye.

"Biz diye bir şey yok, ben çıkacağım hastaneden. Sonra çekip gideceğim ve seni bir daha hiç görmeyeceğim," diyorum.

Hemşire gülüyor, bunu basit bir âşık atışması zannediyor belki de.

"Çok yakışıyorsunuz çocuklar," diyor işgüzar işgüzar, cevap vermiyoruz ikimiz de.

Hastaneden çıkıyoruz, Şahin koluma giriyor. Beni kiraladığı arabaya yönlendiriyor. Kolumu çekiyorum, arabaya binmek istemiyorum. Zorla bindiriyor. Binince kapıları kilitliyor.

"Ne yapıyorsun?" diyorum.

"Seni Çanakkale'ye bırakacağım," diyor.

"İstemez, istemez. İneceğim," diyorum.

"Gülşah, yapma Allah aşkına ya," diyor, sesi bezmiş çıkıyor.

Konuşmuyorum, gözlerimi yumuyorum. Akşam olmak üzere, uyuyor taklidi yapıyorum ve bir süre gerçekten içim geçiyor.

Uyanıyorum, bir an nerede olduğumu, neler olduğunu anımsayamıyorum. Sol tarafa bakıyorum, Şahin'i görüyorum. Uyandığımı fark etmiyor. Yaşananlar bir bir aklıma geliyor, sinirlerim geriliyor.

"Durdur arabayı, ineceğim ben."

"Çanakkale'ye gelince, ineceksin zaten."

"Bilmiş bilmiş konuşma. Durdur şu arabayı. Kırk kere mi söyleyeyim? İneceğim ben."

Umursamıyor, sürmeye devam ediyor. Cevap bile vermiyor. Sessiz ve umursamaz duruşu sinirlerimi altüst ediyor. İnmek istiyorum. "Durdur şu arabayı," diye avaz avaz bağırıyorum, duymazlıktan geliyor. Umursamazlığı beni çileden çıkarıyor. Bir taraftan, "Durdur!" diye bağırıyor, bir taraftan o dokunmaya kıyamadığım bedenine vurmaya başlıyorum. Hiç bakmıyor bile benden tarafa. O bakmadıkça ben deliriyorum, beni duymadıkça daha çok bağırıyorum. Durmadıkça daha şiddetli vuruyorum. Göğsüne vuruyorum, kollarına vuruyorum, yüzüne vurunca aniden duruyor. Sağa, boş tarlaya doğru sürüyor arabayı. Bana dönüyor, öfkeyle bakıyor gözleri.

Dişlerinin arasından soruyor. "Ya ne yapıyorsun sen? Derdin ne?"

Sonunda tepki alabildiğim için mutlu hissediyorum, artık yok sayılmaya tahammül edemem. Kimse yok sayamaz beni. Şahin bile.

"Derdim arabadan inmek, derdim seninle aynı ortamda kalmamak."

"Çanakkale'ye bırakayım seni, sonra zaten yüzüne bakmam bir daha."

"Asıl ben senin yüzüne bakmam, siktir git," diyorum, bir yandan da itiyorum.

"Terbiyeni takın, canımı sıkma artık yeter. Sen ne biçim bir insan olmuşsun?" diyor ve bende kayış tamamen kopuyor.

"Ben mi ne biçim insan olmuşum?" diyorum öfkeyle.

Hızımı alamıyorum, içimde onca yılda biriktirdiğim tüm öfke dışarı çıkıyor bir an.

"Sen pipinin derdine düşmüş karı kız kovalarken, ben aylarca yataktan çıkamadım. 40 kiloya kadar düştüm, geceler boyunca baş ucumda seni gördüm, seninle konuştum. Hayata küstüm, okulumu yarım bıraktım. Antidepresanlarla uyudum. Uyudum, uyandım seni sayıkladım. Ölmeyi bile düşündüm. İnsanlıktan çıktım. Allah senin belanı versin."

Hem ağlıyor hem bağırıyordum. Gözyaşım salyama, salyam sümüğüme karışmıştı.

"Sakinleştirici etkisini yitirdi herhâlde," dedi.

"Ne hakla bana sakinleştirici yaparlar?" diye bağırmaya başladım.

Kapıyı açtı, dışarı çıktı. Arkasından da ben çıktım.

"Ne o, ağır mı geldi duydukların? Daha bitmedi ama daha anlatacaklarım var sana. Sen uçkurunun derdindeyken ben senin derdinle gerçekten hasta oldum. Ruh sağlığımı önce kaybettim, sonra terapi sayesinde tekrar buldum. Yıllarca terapi aldım, o yataktan kalktım. Okulumu bitirdim, Kürtçe öğrendim. Diyarbakır'a geldim. Bir senedir tek başımayım, ailem yok yanımda."

Sustum, söylediklerimin tesirini ölçmek için Şahin'e baktım. Allak bullak olmuş görünüyordu.

"Ben de çok üzüldüm, bu ayrılığı sen tek başına yaşamadın," dedi, sesi sakindi.

"Sen üzüntünü yok etmek için birini buldun kendine, bense tek başıma sırtladım acımı, senin gibi kolay olanı tercih etmedim. Ben senden daha mertim."

Şahin sinirlenmeye başlıyordu, öfkeden yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Sen kendini dürüst mü sanıyorsun? Sen dürüst müydün Gülşah? Ailenin beni istemediğini benden gizlerken, beni Balıkesir'e davet ederken dürüst müydün sen? Baban bizi ailecek evden kovarken cesaretli miydin benimle gelecek kadar?"

En az benim kadar öfkeliydi, her ne kadar kontrol etmeye çalışsa da gizleyemiyordu öfkesini.

İzmir-Çeşme yolunda, saçma sapan boş bir arsada karşılıklı bağırıyorduk birbirimize. Herkes eteğindeki taşı döküyordu. Ben arada hırsıma yenilip vuruyordum ona. Sadece kendini koruyordu, o bir kez bile şiddet uygulamadı, kötü söz kullanmadı bana. Öfkeliyken bile beyefendi.

"Ne dersin, babam haklı mı çıktı Şahin? Batılı bir sevgili yapmışsın belli ki yine. Bu sefer kurtuldun mu Doğulu egondan?"

Canım çok yanıyordu, canı çok yansın istiyordum. Onun da en az benim hissettiğim kadar ezik hissetmesini sağlamaya çalışıyordum.

Hiç cevap vermedi, kızmadı da öfkelenmedi de. Yüzünde hiçbir duygu emaresi yoktu.

Ahmet Usta yine dadandı beynime, bu kez de Yaşamadın Sen'i söylüyordu.

Sensiz geçmiyor bu günler, biliyor musun?
Yüreğine beni, beni soruyor musun?
Öyle yalnız, yalnız kaldım, biliyor musun?
Türküler söyledim sana, duyuyor musun?
Türküler söyledim sana, duyuyor musun?
Yıllar oldu oralardan çıkamıyorsun
Bağlanmış elin ayağın, kaçamıyorsun
Bir kuş oldun gökyüzünde, uçamadın sen

Ben başka biriyle birlikteyim demesinin üzerinden ne kadar geçmişti? Yaz bitti, sonbahar, kış ve ilkbahar da. Mevsim yaz şimdi. Ondan bihaber tam dört mevsim bitirdim. Yemek yemeyi unuttuğum, geceleri uykusuz bitirdiğim, bastığım yeri göremeyecek kadar çok ağladığım, hastalandığım ve tek başıma iyileşmek zorunda kaldığım tam dört mevsim bitirdim onsuz. Hiç aramadım o günden sonra, hiç aramadı o da. İnsanına, iklimine, örfüne, âdetine, diline yabancı olduğum bu şehirde tam dört mevsim bitirdim. Çok zayıfladım, çok hayıflandım, çok yalnız kaldım, içime kapandım. Kimseyi aramadım ve kimse tarafından merak edilip aranmadım. Yaşamak için para kazanmak zorunda olduğumdan okula gittim, geldim. Biliyor musunuz? Ben yaşamak için motivasyonumu yitirdim. Uğruna ölümü bile göze alabileceğim adam tarafından bir çöp kadar değerimin olmadığını fark ettim. Tek başıma yaşama tutunmaya çalıştığım bir dağ köyünde türlü türlü sorunla cebelleşirken beni bir kez bile merak etmedi, aslında sonradan öğrendiğime göre öyle zannetmemi istedi. Gelin size hikâyemi kaldığı yerden

anlatmaya devam edeyim. Edeyim ki görün bazı hataların geri dönüşünün olmadığını ya da nelere mal olduğunu. Görün ve siz benim yaşadıklarımı yaşamayın. Her kadın âşık olmak ve âşık olduğu adamın aşkı olmak ister. Ben bunu doyasıya yaşadım, öyle bir aşktı ki bizimkisi duyanı ağlatır, yaşayanına dünyada hem cenneti hem cehennemi tattırır. Şahin, tüm hücrelerimle sevdiğim ve sevgisini her zerremde hissettiğim, asla vazgeçemediğim ve vazgeçmeyenim.

Bana başkasına âşık olduğunu söylediği o günün üzerinden geçen dört koca mevsimden sonra bir sabah üzerimdeki yorganı tekmeleyerek kalktım yatağımdan. Ben bu hayata yatakla okul arasında gidip gelmek için doğmadım, aldığım nefesin hakkını vermeyeceksem ne anlamı var yaşamanın? Evet, içim yanıyor ve yaşamak inanılmaz zor geliyor ama hâlâ vaktim varken neden yasayan ölü olayım? Artık Şahin'in peşinde koşmayacak, onun için ağlamayacağım. Evet, belki tekrar onunla olamayacağım ama hayallerime kim karışabilir ki? Her gece yatağıma uzandığımda hayalimde onunla değil miyim? Ne tuhaf bir matematiği varsa bu hayatın ne zaman vazgeçsem o zaman çıkarttı Şahin'i tekrar karşıma. Karşılaşmak için binlerce plan yaptığım günler benden fersah fersah uzak olan Şahin yorganı tekmeleyerek uyandığım o günün ilerleyen saatlerinde apansız çıktı karşıma. Neyse, en başından anlatayım ben size.

Aylardır kötü beslenmem, uykusuzluk, güneş görmeden günü bitirmem beni bedenen çok güçsüzleştirmişti. Bir de Şahin'siz geçirdiğim yıllarda adını dahi anmak istemediğim bir hastalık kısa bir süre bedenimi işgal etmişti, o yüzden hâlsiz hissetmek her zamankinden daha fazla korkutuyordu artık beni. Yürümekte zorlanıyordum, hatta bir gün derste bayıldım ve bu durum beni iyiden

iyiye endişelendirdi, ya hastalık geri geldiyse diye içim içimi yiyordu. Doktora gitmeye karar verdim, buralarda memurlar birbirlerine yardımcı oluyor, o yüzden randevu bile almadan indim şehir merkezine. Belki doktor kan vermemi ister diye yemek yemedim, biraz dolaştıktan sonra saçlarımı kestirmek ve biraz insana benzemek için kuaföre gittim. Belime kadar gelen saçlarımı göğüs hizasında kestirdim, bakım yaptırıp fön çektirdim, manikür pedikür bile yaptırdım aç karnıma. Hafif makyaj yaptım, birkaç parça kıyafet aldım ve üzerimdekileri çıkartıp yeni aldıklarımın arasından kombin yaptım. Tam dört mevsim sonra kendimi yeniden kadın gibi görmek hoşuma gitti. Ne tuhaf sürprizleri var şu hayatın, normal şartlarda önce hastaneye gider sonra bu saydıklarımı yapardım ama o gün sıralamayı değiştirmek gelmişti içimden. Ben hep hislerimi dinlerim zaten. Doktorun önünde deli gibi bir sıra vardı, sessizce sıraya girdim ben de. Randevumun olmaması sorun olur belki diye içten içe endişeleniyordum ama sekreter kız Elif'in arkadaşıydı ve yanıma gelip beni aradan aldı. Aslında sevmem böyle ayrıcalıklı hareketleri ama burada ufak tefek jestlerimiz oluyordu birbirimize. Bir avuç insan aile olmuştuk sanki. Doktor, fizik muayenem bittikten sonra tam da tahmin ettiğim gibi kan vermemi istedi ve ben daha odadan çıkmadan birini arayıp Kürtçe bir şeyler söyledi. Doktoru Türk sanıyordum, ne dediğini anlamadım ama hislerim konuştuğu kişiye benim hakkımda bir şeyler söylediğini fısıldıyordu kulağıma. Odadan çıkarken doktora teşekkür ettim ve kan vermek için laboratuvara gittim. Diğer testleri daha sonra yaptıracaktım, sekreter kızdan diğer testler için randevu aldıktan sonra laboratuvara gidip kanımı verdim ve her seferinde olduğu gibi başım dönmeye başladı, yine bayılacağım diye endişelenirken

hemşire sedyeye uzanabileceğimi söyledi. Uzanmadım ama oturup o bulantı ve baş dönmesi hâlinin geçmesini bekledim. Yanımda getirdiğim sudan birkaç yudum alıp oturduğum yerden ayağa kalktım ve olmasından korktuğum şey oldu, bayılmışım. Ne kadar süre baygın kaldım bilmiyorum, uyandığımda baş ucumda kim vardı biliyor musunuz?

Ah be hayat, sen benimle oyun mu oynuyorsun? Ne işi var onun baş ucumda? Niye öyle şefkatle, özlemle bakıyor yüzüme? Nereden öğrendi hastanede olduğumu? Neden bu kadar endişelendi ki? Alt tarafı bayıldım. Peki, bana neler oluyor böyle? Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, ellerim titriyor, dudaklarım titriyor, ayaklarımı hissetmiyorum. Bir insan diğerine hiç mi alışmaz? Her seferinde ilk kez görüyormuş gibi neden çarpar bir kalp? Bu nasıl bir aşk? Bu ne bitip tükenmek bilmeyen bir heyecan? Ben onun karşısında hiç mi sakin kalamayacak, hiç mi uzak duramayacağım? Ben onu görünce hep mi on beşlik yeni yetme bir kız gibi sapır sapır salaklaşacak, elimi kolumu koyacak yer bulamayacağım?

"Sen gerçekten sen misin? Yoksa ben öldüm mü?" gibi son derece salakça bir laf ediyorum, heyecandan titreyen ellerimle gözlerimi ovuşturup tekrar tekrar ona bakıyorum.

Gülüyor ama o nasıl bir gülmek. Kirli sakallarının çevrelediği bembeyaz inci gibi dişleri, kusursuz yüz hatları, kokusu, boyu posu odadaki diğer dişileri de heyecanlandırıyor. Hemşireler tebessüm ediyorlar, kaçamak bakışlar atıyorlar ona ve ben hepsinin saçlarını yolmak istiyorum. O büyülenmişçesine kendisine bakanlardan habersiz beni izliyor. Ben şaşkın, ben mutlu, ben heyecanlı, ben ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmez bir hâldeyim. Kıpırdamadan öylece yatıyorum sedyede ve gözlerimi çekmeden

hasret kaldığım yüzüne bakıyorum. Yanlışlıkla kapatsam gözlerimi yok olacak diye korkuyordum. Şahin nasıl haberdar oldu burada olduğumdan? Acaba denk mi geldi, yoksa doktor arkadaşı falan da o mu söyledi? İçimden bunlar geçiyor ama dudaklarımdan tek bir kelime dökülmüyor.

"Hadi iyi hissediyorsan kalkalım," diyor. Elini uzatıyor, ellerim öyle bir titriyor ki denk getirip tutamıyorum elinden. Gülüyor, o gülünce benim yeni yeni hissetmeye başladığım ayaklarımın bağı tekrar çözülüyor. Elini denk getirip tutamadığım için bir elini omzuma atıp diğer eliyle kaldırıyor beni sedyeden. Su istiyorum ama sesim o kadar kısık çıkıyor ki duymakta zorlanıyorlar. "Efendim," diyor bir hemşire gülümseyerek. "Su," diyorum. Hemşireler şimdi Şahin'den çok bana bakıyorlar. Çünkü koskoca kızın hayranı olduğu ünlüyle karşılaşan ergenler gibi davranması komik geliyor onlara ama kendi gözlerindeki hayranlığı gizlemekte de zorluk çekiyorlardı. Kendimi hem şanslı hem şansız hissediyorum. Yeryüzünde kaç kadın hayranı olduğu adamla aşk yaşamıştır ya da kaç kişi âşık olduğu adama aynı zamanda hayrandır ki? Günümüz aşklarına hiç benzemiyor benimki. Yıllardır eksilmiyor, azalmıyor, eskimiyor. Hep o ilk gördüğüm andaki heyecan, hep aynı bitmeyen özlem. Ben bunları düşünürken odadan çıkıyoruz.

"İyi misin?" diyor, "Evet," cevabını alınca yavaşça bırakıyor kolumu.

"Kahvaltı yapalım," diyor ve ekliyor, "Sen burada bekle, ben arabayı alıp geleceğim."

Beni bir banka oturtup gidiyor, o an rüyada olduğumu ve uyanmak üzere olduğumu hissediyorum, içimi bir huzursuzluk kaplıyor uyanmak istemiyorum ama rüya

değil bu. Şahin geliyor, duruyor önümde, "Hadi gel," diyor.

Hareket edemiyorum, gerçekten ayaklarım tutmuyor gibi. Benim kıpırdayamadığımı fark edince iniyor arabadan, yanıma geliyor. Elimden tutup arabaya kadar götürüyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum, nereye gittiğimizi bile bilmiyorum. Hâlâ rüyada mıyım yoksa bu gündüz vakti gördüğüm bir hayal mi ayırt edemiyorum. Asla gerçek olduğuna inanamıyorum. Aylardır arayıp sormayan Şahin şimdi yanımda, birlikte kahvaltıya gidiyoruz. Arabaya dolan kokusu, başımı sola çevirdiğimde gördüğüm kusursuz yüzü, iyi olup olmadığımı sorgulayan sesi o kadar gerçek gibi ki. Aniden uzanıp dokunuyorum yüzüne, irkiliyor. İrkiliyorum. Gerçek, bu yaşadığım an hayal de değil rüya da değil, gerçek. Yavaş yavaş kendime geliyorum, arabada uzun bir sessizlik. Konuşmaya, bir şeyler sormaya korkuyorum. Sessizliğe teslim oluyorum, başımı hızlıca çevirip bakıyorum, o bana baktığında hemen önüme bakıyorum. Sanki vereceğim en ufacık tepki, gösterdiğim tek bir yaşam belirtisi bozacak büyüyü. Ne oluyor anlamıyorum, gidiyoruz upuzun bir yolda. Şehir merkezinden uzaklaşıyoruz, evler uzaklaşıyor, sesler uzaklaşıyor. Yol incecik uzanıyor önümüzde. Bir şarkı çalıyor başımın içinde. "Bu benimki sevda değil," diyor Zülfü Livaneli. Sessizce mırıldanıyorum, ona bakıyorum. Tebessüm etmiyor, hemen susuyorum. Yaşadığımın gerçek olduğunu fark edince şaşkınlığım artıyor. Etrafıma bakıyorum dikkatlice, tahminimce köy yolundayız.

"Nereye gidiyoruz?" diyorum.

"Kahvaltı yapalım," diyor. Bir süre daha gidiyoruz. Eski bir binanın önünde duruyoruz, kocaman bahçesi olan eski bir köy evi. Etraf ağaçlık, masalar boş. İçlerinden birine oturuyoruz, yaşlı bir adam yaklaşıyor yanımı-

za. Şahin sipariş veriyor. İkimizin arasında uzayıp giden kocaman bir sessizlik. Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya korkuyorum. Son görüşmemiz geliyor aklıma, ona söylediklerim ve bana söylediği...

O da çok sessiz, bu öyle insanı geren türden bir sessizlik değil. Bu konuşmak için kelimelere ihtiyaç duymayan insanların sessizliği, bu içinde huzur, özlem, aşk, tutku ve vazgeçememe barındıran bir sessizlik. Biz öylece birbirimizden başka her yere bakarken yaşlı adam donatıyor masamızı. Koca bir semaver getiriyor.

"Hadi başlayalım," diyor Şahin ve ekliyor, "Kuş kadar kalmışsın yine, niye dikkat etmiyorsun sen kendine?"

Başımı kaldırıp bakıyorum yüzüne, yüzümün ve kulaklarımın yandığını hissediyorum. Gülümsüyorum, avuç içlerim terliyor. Bir şeyler söylemek istiyorum, sesim kısık kısık çıkıyor. Susuyorum. İlişkimiz boyunca geveze olan bendim, o dinleyendi. "Bıcır bıcır konuşmanı çok seviyorum, terapi gibisin sen bana," derdi. Kendimi zorlayıp bir şeyler söylemek istiyorum. İnanır mısınız kelimeleri bir araya getiremiyorum, cümle kuramıyorum. Konuşmayı yeni öğrenen çocuklar gibi kesik kesik, anlamsız söz öbekleri dökülüyor dudaklarımdan. Gözlerini hiç kaçırmadan bakıyor yüzüme. Ben de ona bakmaya başlıyorum, çok korkuyorum bir şeyler olacak ve içinden geçtiğim an bitecek diye. Kaçamak bakışlarım onunkilerle karşılaşıyor, hızlıca çeviriyorum bakışlarımı. Gözlerim doluyor, ne tuhaf şey şu aşk dedikleri. Kulun kula duyduğu aşk bu kadar büyükse Allah'a duyulan aşk nasıldır diye düşünüyorum, evliyaların, peygamberlerin Allah aşkını düşünüyorum. Ona duyduğum aşkın beni bir gün o merak ettiğim Allah aşkına götüreceğini bilmiyorum o vakit.

Bir şarkı çalınıyor kulağıma. Ferdi Özbeğen, İşte Bu Bizim Hikâyemiz'i söylüyor ya da bana öyle geliyor.

Hiçbir şey yiyemiyorum, çayımdan bir yudum alıyorum. Etrafa bakıyorum, ağzımı açmaya, soru sormaya korkuyorum. Üzerine yağ ve bal sürdüğü bir dilim ekmek uzatıyor bana, alıyorum ama yiyemiyorum.

"Lütfen ye, sapsarı oldun," diyor. Bir ısırık alıp onaylıyor mu diye annesinin yüzüne bakan minik bir çocuk gibi yüzüne bakıyorum. Tebessüm ediyor, ben de gülümsüyorum. Ekmeğimi bitiriyorum, yeni bir dilim uzatıyor.

Ben yerken, "Namazımı kılıp geliyorum," diyor. O kalkınca masadan biraz daha farkına varıyorum yaşadığım anın. Arkasından bakıyorum, aniden başını çeviriyor ve göz göze geliyoruz. Hızlıca çeviriyoruz ikimiz de bakışlarımızı. O Allah'la buluşmaya giderken içten içe yalvarıyorum kaderin sahibine.

"Ne olur bizi birbirimize yaz, ne olur bitir artık şu hasreti."

Bana bir asır gibi uzun gelen bir sürenin sonunda geliyor, yüzü aydınlanmış, yükünü seccadede bırakmış.

"Allah kabul etsin," diyorum. Gülümsüyor.

"Eee hiçbir şey yememişsin, sen hep böyle küçük çocuklar gibiydin, önüne koymadan yemezdin," diyor.

Gülümsüyorum, yavaş yavaş kendime geliyorum. Bir şeyler yedikçe, çayımı içtikçe canlanıyorum sanki. Şaşkınlığım yerini sonsuz bir mutluluğa bırakıyor ama hasretim o kadar büyük ki karşımdayken özlüyorum. Sarılmak istiyorum, elini tutmak istiyorum. Neden burada olduğumuzu sorgulamadan, sanki hiç ayrılmamışız, araya aylar yıllar girmemiş gibi kalkıp sarılmak, elinden tutmak, öpmek istiyorum. Hiçbirini yapmıyorum, sadece içimden yaşadığım an bitmesin diye dualar ediyor, zamanın sonsuz, sınırsız bir döngüye girmesini ve hayatım boyunca yaşadığım şu anın içinde hapsolmak istiyorum. Yaşadığım anın tadını çıkarabilmek için biraz

daha atıştırıyorum. Çünkü hâlsizleşip bayılmaktan ve beraber olduğumuz andan çalmaktan korkuyorum. Beni anlayabiliyor musunuz? Gerçekten âşık olmamış birinin anlayabileceğini hiç sanmıyorum, âşık olduğu adama doyan birinin de anlayabileceğini sanmıyorum. Benimki bir modern zaman efsanesi, benimki zamanın hızla aktığı, her şeyin zamanla bayağılaştığı, anlamsızlaştığı bir dünyada her gün artan bir aşk. Eskiden Şahin'in aşkını sorgulardım, birlikte olduğumuz yıllarda yani. Şimdi ne onun ne de var olan hiçbir insanın aşkının benimkiyle kıyaslanamayacağını biliyorum. Evet, herkes yaşadığını bilir ama benim gibi yıllarca umutsuzca kim bekleyebilir? Diyorum ya ona duyduğum aşk beni Yaradan'a duyulan aşka götürecekmiş, bilmiyordum.

Şaşkınlığım, utangaçlığım, hâlsizliğim geçtikçe kendime geliyorum. Hiç çekinmeden, kaçırmadan bakışlarımı kitleniyorum güzel yüzüne. Çay bardağımı sıkıca tutuyorum elimde, çayın sıcaklığı güven veriyor bana. Artık hipnotize olmuşçasına bakıyorum yüzüne, kaçırıyor bakışlarını. Roller değişti sanki. Bakışlarımız çarpışıyor bazen, öyle bir şey oluyor ki o an dünya duruyor sanki. Gülümsüyoruz karşılıklı, bir ara bu döngü o kadar sık yaşanıyor ki gülümseyişizlerimiz kahkahalara dönüşüyor. Ne ben soruyorum neden burada ve bir arada olduğumuzu ne o anlatıyor. Hâlinden memnun, yaşadığı ana şükreden iki âşık, kafası karışık iki insanız işte. Yıllar sonra içimde ilk kez eski Gülşah'ı hissediyorum, sanki Şahin'in deli gibi âşık olduğu kadınım ben yine. Sanki bir cümlemle dünyayı yerinden oynatan adam o yine. Ne tuhaf hisler bunlar, bir daha hiç yaşamayacağımı düşündüğüm duyguları yaşıyorum. Şahin'in karşısında heyecandan elleri titreyen o küçük kızdan uğruna ölünecek kadar çok sevilen bir kadına dönüyorum. Bunlar benim

hislerim mi yoksa gerçek mi emin değilim. Bildiğim tek şey Şahin'in gözlerinde gördüğüm özlem, aşk, hayranlık, tutku ve kendini kontrol etme isteği. Sanki bir şey oldu, onu bir de İzmir'de evinde kaldığım gecelerde böyle görürdüm. Duyguları ve inancı arasında sıkışıp kalmış gibi. Sarılsam reddetmeyecek, öpsem öpecek gibi.

Yerimden kalkıp sarılmak istiyorum ama yapamıyorum, tuvalete gidiyorum. Aynada kendimi görüyorum. Aylardır sapsarı bir iskelet gibi yatan ben değilim sanki aynada gördüğüm kadın, gözlerimin içi gülüyor. Bir güven geliyor özüme, çığlık çığlığa şarkılar söylemek, dans etmek istiyorum. Bir kadın bir adama kaç kere âşık olabilir Allah aşkına? Niye her seferinde yeniden, yeniden âşık oluyorum. Cengiz Kurtoğlu çalıyor şimdi de kulaklarımda, "Duyanlara, duymayanlara, soranlara, sormayanlara beni onu seviyorum," diyor. Saçlarımı düzeltiyorum, makyajımı tazeliyorum. Aynada gördüğüm kadını beğeniyorum, yürüyerek değil adeta uçarak gidiyorum masaya. Bir yerlere bakıyor, dalmış. Geldiğimi fark etmiyor, ben de sessizce oturup onu izliyorum. Neden sonra fark ediyor varlığımı, gözlerimiz buluşunca gülümsüyoruz yine. Saatlerdir neredeyse hiçbir şey konuşmadan, sadece bakışarak, gülümseyerek oturuyoruz. İçimizde tarifi mümkün olmayan bir aşk, yere göğe sığamıyoruz. İştahım açılıyor, ben hızlı hızlı atıştırırken o benim yemek yiyor oluşumdan hoşnut gülümseyerek izliyor beni. Ben oldum olası az yemek yiyen biri olduğum için hep bir şeyler yemem için zorlardı beni birlikteyken de. Nedense çok korkardı bir gün sırf bu yüzden hastalanacağımdan. Adını nefretle andığım bir hastalığa yakalanmıştım zaten o bilmese de ama az yemem değil, çok sevmemdi. Neyse ki doğurganlığımın bir kısmını almak dışında çok büyük bir hasar bırakmamıştı bende

ve detaylarını vererek bahsetmek istemiyorum o illetten hikâyemde.

"Semaverdeki çay bitmiş, yenisini isteyelim mi?" diyor, şeker uzatılmış küçük bir çocuk gibi büyük bir memnuniyetle kabul ediyorum.

"Gel masadan kalkalım, çayımızı şu ağacın altında içelim," diyorum.

Ağacın altına kalın bir hasır seriyor yaşlı adam, semaverimizi ve yeni bardaklarımızı bırakıp gidiyor. Biz ağacın altında yan yana oturuyoruz, sırtımızı dayadığımız koca çınar memnuniyetle hışırdıyor. Omuzlarımız birbirine değiyor. O kadar yakın oturuyoruz ki vücutlarımızdan yayılan titreşim göğü yerinden oynatacak güce sahip. Bana baktığını hissediyorum ve aniden çeviriyorum başımı. Göz göze geliyoruz, çok yakın yüzlerimiz birbirine. Her şey o kadar güzel ve gerçek olamayacak kadar büyülü ki. Öpmemek için zor tutuyorum kendimi, aynı anda hızla çeviriyoruz başlarımızı. Kıpırdanıyor, bir şeyler söyleyecek bana belli. Huzursuz oluyorum çünkü söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyecek bir şey olduğunu hissediyorum. Yutkunuyor, boğazını temizliyor. Hislerim hiç yanıltmadı bu zamana kadar beni, o yüzden izin vermiyorum konuşmasına.

"Her ne söyleyeceksen lütfen söyleme," diyorum.

Gülümsüyor.

"Nereden anladın bir şey söyleyeceğimi?" diyor.

"Hissediyorum," diyorum, söyleyeceklerinden korkuyorum diyemediğim için.

"Peki, sen bir şey söylemek ister misin?" diyor.

O an aklımdan geçmeyen sözler dudaklarımdan dökülüyor.

"Evet," diyorum, "Senden bir isteğim var."

"Nedir?" diyor merakla.

"Bana benim hoşuma gitmeyecek bir şeyler söyleyeceksin, biliyorum. Eninde sonunda söyleyeceksin, o yüzden söylemeden önce lütfen isteğimi kabul et," diyorum.

"Peki, ben senin isteğini yerine getirirsem, sen de benim senden istediğim şeyi yapacak mısın?" diyor.

Ne isteyeceğini bile bile, içim yana yana, "Evet," diyorum. "Eğer sen benim istediğimi yaparsan söz ben de ikiletmeden senin istediğini yapacağım."

Şimdi ikimiz de nefesimizi tutmuş birbirimize bakıyoruz.

Söz hakkı bende, söz verdi bir kere. Her ne istiyorsam yapacak.

"Yakında okullar tatil olacak, senden otuz gün istiyorum, otuz gün boyunca birlikte vakit geçireceğiz. Sonra her ne istiyorsan yapacağım."

Şaşkınlıkla bakıyor bana. İkiletmiyor ama. "Olur," diyor ve bu cevap karşısında bu kez ben şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyorum.

Şahin'i tanıyorum, hayatında bir başka kadın olsa asla bu teklifime olur vermezdi, hiçbir kadın da sevdiği adamın eski sevgilisiyle bir ay geçirmesine izin vermez. İçimi bir umut kaplıyor ama sonra o umut gidiyor. Çünkü Şahin'in benden isteyeceği şeyi tahmin ediyorum. Yarına çıkacağımızın şaibeli olduğu şu üç günlük dünyada artık yarınları düşünerek yaşamak istemiyorum. Ben onunla geçireceğim otuz günü düşünüyorum. Yirmi altı gün sonra okullar kapanıyor ve sonrasındaki otuz gün ikimizin.

"Planı sen yap, nereye gitmek istersin?" diyor.

"Kabul edeceğini hiç düşünmemiştim, o yüzden çok şaşkınım," diyorum bütün samimiyetimle ve ekliyorum, "Ben bir plan yapıp söyleyeceğim sana."

Sonra kalkıyoruz, köye, evimin önüne kadar bırakıyor beni. Köyde hemen hemen her gün birbirinin aynı geçtiği

için köye gelen lüks bir araba dikkatini çekiyor köylülerin. Meraklı gözler eşliğinde iniyorum araçtan. Tokalaşıyoruz. Yaşlı bir kadın bir şeyler söylüyor Şahin'e, gülümsüyor, gidip elini öpüyor. Sonra başkaları da geliyor. Ayaküstü zerresini anlamadığım bir muhabbete koyuluyorlar. Teyzeler bana bakıp muzip muzip gülüyorlar. Amcalar daha bir saygılı bakıyorlar artık. Acaba bizi sevgili falan mı zannettiler? Bilmiyorum, sormuyorum da. Şahin herkesle tek tek vedalaşıp, elimi de son kez sıkıp ayrılıyor köyden.

Tam yirmi altı gün var önümde, sonra otuz gün birlikteyiz. Kendimi toparlamam, güçlenmem lazım. Sıcak bir duş alıp yatıyorum erkenden ama yatakta dönüp durmaktan uyuyamıyorum. Sabah erkenden internetten hastanenin laboratuvar bölümüne girip sonuçlara bakıyorum, anladığım kadarıyla herhangi bir problem görünmüyor. Sonsuz, sınırsız şükürler olsun ki hastalık geri dönmemiş.

Sonuçları doktora göstermek için şehir merkezine iniyorum, doktor da beni onaylıyor, sonuçlarım temizmiş ama kan değerlerim, B12 ve D vitaminim düşükmüş. Beni toparlayacak birkaç vitamin ve kan değerlerimi düzenleyecek takviyeler yazıyor doktor. Şimdilik her şey yolunda görünüyor, şimdilik.

Günler resmen kaplumbağa adımları hızında geçiyor, henüz dört gün oldu ama Şahin bir kez bile aramadı, ben de aramıyorum onu sıkmaktan, fikrini değiştirmesinden korkuyorum ama birlikte geçirdiğimiz o birkaç saat bana o kadar iyi geldi ki anlatamam. Resmen hayata döndüm, yaşama sevincim geri geldi, vücuduma can kan geldi. Buluşmamızın üzerinden on iki gün geçiyor ve köylülerden biri gelip iki gün sonra cuma akşamı köyde toplu sünnet merasimi olacağını söylüyor, köyün öğretmeni olarak katılmasam olmaz. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını

soruyorum, sadece katılmamı istediklerini söylüyorlar. Sünnetin olacağı gün erkenden şehir merkezine inip kuaföre gidiyorum, akşama uygun birkaç kıyafet alıyorum, makyaj yapıyorum. Aslında biraz görünür, fazla kalmaz kalkarım diye düşünüyorum ama ben planlar yaparken kaderin bambaşka planları işliyor her zamanki gibi.

Köy muhtarı, yeni ebe ve bana protokol masası kuruluyor. Buralarda âdet böyle. Üç kişi olmamıza rağmen dört sandalye var, herhâlde aile hekimi de gelecek diye geçiriyorum içimden. Kürtçe şarkılar, türküler çalıyor. Köy halkı halay çekiyor, onlar hoplayıp zıpladıkça ortalık toz duman oluyor. İki gün önce sünnet olan çocuklar çoktan ayaklanmış ortalıkta koşturuyor. Ben kafamın içinde birinci kez Şahin'le geçireceğimiz gelecek otuz günü düşünürken, "İyi akşamlar," diyor sesini sevdiğim.

Büyük bir şaşkınlık ve mutlulukla başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde bilmem kaçıncı kez yine âşık oluyorum. Bembeyaz bir gömlek altına kot giymiş, saçlarını kestirmiş ama kirli sakallarına dokunmamış yine. Kokusu doluyor içime, sırayla hepimizle tokalaşıyor. Köyün yeni ebesi hayranlıkla gülümsüyor, daha doğrusu şapşal şapşal sırıtıyor, ben kızın gözünü oyacak gibi bakarken onlar tokalaşmayı bitiriyorlar. Boş sandalye ebenin yanında, Şahin mecbur oraya oturuyor. Hem sevinci hem öfkeyi aynı anda hissediyorum. Yan gözle onları izliyorum, yeni ebe daha iki dakika önce tanıdığı adama durmaksızın bir şeyler anlatıyor. Şahin sessizce dinliyor, muhtar amca da hiç susmadan bana bir şeyler anlatıyor, dinliyormuş gibi yapıp kafa sallıyorum ama ne dediğiyle zerre kadar ilgilenmiyorum. Muhtar amcanın iri kafası Şahin'i ve ebeyi görmemi engelliyor. Ebe hem konuşuyor hem gülüyor ama Şahin'in ne dediğini duymuyorum. Yere atıyorum çantamı yanlışlıkla düşürmüş

süsü vererek, eğilip çantayı alırken çaktırmadan onlara bakıyorum, o sıra Şahin bana bakıp gülümsüyor, hemen çeviriyorum kafamı. İçim içimi yiyor, müziğin sesi o kadar yüksek ki ne konuştuklarını duymak imkânsız. Şahin'e de sinir oluyorum, hayır insan yarım saat önce tanıştığı insanla niye muhabbet eder ki? Ebenin niyeti belli de Şahin niye sessiz sessiz, kibar kibar dinliyor onu? Neden sus kızım ben Gülşah'ın yanına gideceğim demiyor? Kafamın içinden geçenlere gülüyorum, nasıl da saçmalıyorum yine, ben bu çocuk hayatıma girdiğinden beri küçük, kıskanç bir kız çocuğuyum. Hiç mantıklı düşünemiyor, davranamıyorum ama suç Şahin'de. İzmir'de de böyle olurdu hep, Küçük Park'ta, kafeler sokağında el ele yürürken dönüp dönüp bakardı kızlar ona ya da Kordon'da yürürken, bir kafede oturup sohbet ederken, yurdun önünde beklerken, sinemada film izlerken. Hiç fark etmezdi ama girdiği her ortamda kadınların dikkatini üzerinde toplardı. Birlikteliğimiz boyunca ve sonrasında hep çok kıskandım onu. Şimdi bunca zaman ve bu kadar olaydan sonra bir ebeden kıskanmadığım kalmıştı. Muhtar amca da hiç susmadan ardı arkasına bir şeyler anlatıyordu, neyse ki köylülerden biri gelip halaya kaldırdı onu. Şahin'i de kaldırmak istedi adam ama o kalkmadı. Ebe hâlinden memnun hâlâ vır vır bir şeyler anlatıyor. Muhtar amcanın iri kafası ortadan çekilince Şahin ve ebeyi çok net görebiliyorum. Çaktırmadan izliyorum, başımı onlara çevirmemle birlikte Şahin de bana bakıp gülümsüyor. Beni o kadar iyi tanıyor ki kıskançlıktan ortadan ikiye çat diye ayrılacağımı o kadar iyi biliyor ki. Muhabbetlerinin ortasında ebeye, "Hadi kalk zeybek çaldırıp oynayalım da görsünler," falan diyorum ama kız hiç oralı olmuyor avına kilitlenmiş bir dişi aslan gibi pürdikkat Şahin'i izleyerek boş boş konuşmaya ve

yılışık yılışık gülmeye devam ediyor. Siyah gür saçlarından tutup kafasını yere sürtmek istiyorum. Allah'tan Şahin pek oralı değil, dinliyor ama nezaketen. Ne soru soruyor ne lafına laf katıyor. Dayanamıyorum, kız nefes almadan konuşurken cümlesini bile bitirmesine izin vermeden lafa karışıyorum. "Hadi," diyorum Şahin'e, "Gel halay çekelim."

Ebe, "Aaa sohbet ediyoruz," falan derken kolundan tuttuğum gibi çekiyorum Şahin'i. Gülümseyerek kalkıyor ayağa.

Ortamda Kürtçe bir halay müziği çalarken kafamın içindeyse yine Cengiz Kurtoğlu Duyanlara Duymayanlara'yı söylüyor. Yan yana halaya giriyoruz. Ben yetişkinlerin halayının sonuna kaynak yapan küçük çocuklar gibi yine asla ritmi tutturamayarak garip figürler sergiliyorum ama yıllar sonra el ele olmanın hazzı içerisinde kendimden geçiyorum. İçimden bir ses halayı malayı boş ver sarıl sevdiğine diyor, yapmıyorum tabii. Ben yıllardır âşık olduğum adama içimden sarılmak gelmesine rağmen utanıp sarılamazken ebe gelip yılışık yılışık aramıza giriyor, güya halay çekecek haspam. Ben bu gece bu kızı öldürmezsem bir daha kimseyi öldürmem. Sinirimden dayanamayıp çıkıyorum halaydan. Masaya geçip oturuyorum, kızın kopasıca kafası Şahin'e dönmüş sırıtarak halay çekişini izliyorum. Allah için Şahin hiç yüz vermiyor ama anlayan kim? Kız o kadar yılışık ki.

Birkaç şarkı daha çalıyor ve halay bitiyor. Herkes masasına oturuyor. Şahin, muhtar amcadan önce gelip onun yerine yani benim yanıma oturuyor. Mutluluktan kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyor, bu arada ebe de hemen Şahin'in yanına oturuyor. Neyse muhtar amca günün anlam ve önemini anlatan bir konuşma yapıyor yarı Türkçe yarı Kürtçe. Sonra Şahin'e teşekkür ediyor böyle bir hayır

yaptığı için. Sonra teşekkür etmek için çağırıyor, Şahin de Kürtçe bir konuşma yapıyor, köylü alkışlıyor. Muhtar amca Şahin'den bir şarkı söylemesini istiyor.

Bilin bakalım Şahin hangi şarkıyı söylüyor?

Sözün şiirlerin mükemmelidir, senden başkasını seven delidir.

Evet, onu ilk gördüğüm gece çalan şarkıyı söylüyor. Mustafa Kaya, Çocuklar Gibi.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor ama içimde adını koyamadığım bir sevinç var. Bu öyle bir duygu ki kendimi bazen gökdelenlerin tepesinde bazen de yerin yedi kat dibinde hissediyorum. O an orada sadece ikimiz varız. Pürdikkat ona bakıyorum ortamdaki tüm genç kadınlar gibi. Şahin'se hiçbirimize bakmıyor. Sadece şarkının "Senden başkasını seven delidir" kısmında bana kaçamak bir bakış atıyor, aklım yerinden çıkıyor o an, kalbim ellerinde, küçük savunmasız bir kuş gibi çırpınıyor. Tabii ebe de o bakışı kaçırmıyor. Hırsla bana bakıyor, dönüp nanik yapasım geliyor ama yapmıyorum tabii. Neden Şahin'e bakma fırsatım varken o yılışık kadına bakayım ki? Şarkı bitiyor, köylü Şahin'i alkışlıyor, muhtar amca Şahin'den önce gelip yanıma oturuyor ve Şahin mecburen yılışık ebenin yanına oturuyor. Kız aralıksız konuşmaya devam ederken Şahin duyduğum kadarıyla müsaade istiyor. Sünnet olan çocukların babası gelip Şahin'e binlerce kez teşekkür ediyor, hepsi sarılıyor, Allah razı olsun deyip deyip dualar ediyorlar, muhtar amca Şahin'i yakalamışken köy için biraz daha para koparma ve muhtarlık binasını restore ettirme derdinde. Arada bana dönüp, "Okulun ihtiyaçları da var değil mi hoca hanım?" diyor. Şahin'le göz göze geliyoruz, ne diyeceğimi bilmiyorum. Zaten muhtar amca cevabımı beklemeden, "Çok eksik var çok, hoca hanım utangaç biraz, hiçbir şey

istemez kimseden, çok hanımdır çok," falan diyor. Şahin gülümsüyor.

"Tamam, hem okulu hem muhtarlık binasını tamir ettirelim," diyor. Tabii yılışık ebe hiç boş durur mu? "Sağlık evi ve lojman da çok kötü durumda Şahin Bey," diyor cilveli cilveli memeleri kopasıca.

Kıza o kadar gıcık oluyorum ki anlatmaya kelimeler yetmez.

"Tamam," diyor Şahin, "Hallederiz." O zamana kadar hiç sesi çıkmayan köylüler hazır Şahin'i bulmuşken köy camisinin de çok kötü durumda olduğunu söylüyorlar.

Şahin ona da tamam diyor. Herkes hep bir ağızdan Allah razı olsun deyip teşekkür ediyor ama işgüzar ebe fırsatı bulmuşken Şahin'e teşekkür edip koluna dokunuyor cilveli cilveli. Ama Şahin kolunu nazikçe çekerek kadının dokunma isteğini reddediyor. O sırada köyün erkekleri sarılıyor Şahin'e, elini öpmeye falan çalışıyorlar ki Şahin hepsinden genç olmasına rağmen. İzin vermiyor tabii. Herkesle tokalaşıp öpüşüyor. Yılışık ebe de tokalaşmakla yetinmeyip kafasını uzatıyor ki Şahin sağ elini kalbinin üzerine koyup eğiliyor ve sadece tokalaşmakla yetiniyor. En son benimle tokalaşıyor. Sonra arabasına binip karanlığa karışıyor. Ondan hemen sonra ebe de lojmanına gidiyor, ben de ayrılıyorum köy meydanından. Evime doğru yürürken bu geceyi, özellikle şarkı söylerken bana baktığı anı hayalimde milyonlarca kez canlandırıyorum.

Gece boyunca Şahin'i düşündüm, sabaha karşı ancak uyumuşum. Öğlene kadar uyumayı planlarken sabahın erken saatlerinde büyük bir gürültüyle uyandım. İstemsizce doğruldum yataktan ve koca koca iş makinaları görünce bu adamı neden bu kadar çok sevdiğimi bir kez daha anladım. Şahin sözünün eridir, laf olsun diye ko-

nuşmaz, yardımseverdir, mütevazıdır, cömerttir, naziktir, yoksulun, garibanın yanındadır. Başkası olsa işgüzar muhtara he he hoş der geçiştirir, o kadar masraflı işlere girmez ama işte Şahin başka, laf ağzından çıktıktan sonra yemin gibidir. Nettir Şahin, tutamayacağı sözler vermez, insanlara umut verip hainlik etmez. İşte yine tam da ondan beklediğim gibi gece bir söz verdi ve sabahında uygulamaya geçti. Heyecanla kalktım yataktan, elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştirdiğim gibi doğruca köy meydanına koştum ama orada yoktu. Adamları göndermiş ama kendi gelmemiş. Biraz üzüldüm ama sonra birlikte geçireceğimiz otuz günü düşünüp neşelendim. Eve geçip kendime güzel bir kahvaltı hazırladım, çayımı da koyup televizyon karşısında keyif yaparken kapı çaldı aniden. Gelen her kimse çok sabırsızdı, alacaklı gibi vuruyordu kapıya. Kapıyı açtım, karşımda gebertmeyi en çok istediğim insan duruyordu. Elinde tuttuğu poğaça tabağını bana uzatıp davet etmemi beklemeden içeri girdi yılışık ebe. Bir bardak da ona koyup davet ettim isteksizce sofraya, bir on dakika boş muhabbet ettikten sonra çıkardı ağzındaki baklayı. Çok beğenmişmiş Şahin'i, ilk görüşte âşık olmuşmuş, daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemişmiş, ay çok *cool* bir adammış, çok karizmaymış, ay hayatında böyle bir erkek görmemişmiş, offf tam bir alfaymış, dün gece onu düşünmekten hiç uyuyamamışmış. O böyle ballandıra ballandıra anlattıkça ben öfkeden kuduruyordum resmen, kızı saçından tutup evden kovmamak için zor tutuyorum kendimi. Neyse bu bir ara benim tepkimi ölçmek için sustu ama hiçbir şey söylemedim. Bu kıza oturup Şahin'le geçmişimi anlatacak değildim zaten anlatsam da ne anlayacak ki?

Biraz daha dinleyip kibarca evine yolladım kızı, hiç kimseyi, özellikle bu yılışık ebeyi çekecek sabrım yoktu.

Hazırlanıp tüm günü ya Şahin gelirse diye pencere önünde bekleyerek, iş makinelerini izleyerek geçiriyorum ama gelmiyor o gün Şahin, sonraki gün ve takip eden günler de gelmiyor. İnşaat tüm köyde hız kesmeden devam ediyor, bense okul dışında kalan tüm zamanımda pencere önünde onu bekliyorum. Okul demişken okulların kapanmasına yalnızca beş gün kaldı ama gelmediği gibi hiç aramıyor da Şahin. Sıkmamak için ben de aramıyorum, onu tanıdığım günden beri ilk kez taktik yapıyorum, içimden geldiği gibi değil de doğru olan neyse onu yapmaya çalışıyorum ama vazgeçecek diye içim içimi de yiyor. Bu arada caminin ve muhtarın odasının tadilatı bitiyor, sağlık evi ve ebenin lojmanı da bitmek üzere. Ufacık köyde o kadar çok iş makinası ve insan çalışıyor ki sanırsınız koca bir şehir baştan inşa ediliyor. Okullar kapanmadığı için okulun tadilatı en sona bırakılmış ama ben hiç böyle bir talepte bulunmamama rağmen Şahin'in özel isteği üzerine benim lojmanım da tadilata sokulacakmış. İstemediğimi söylüyorum görevlilere. "Şahin Abi istedi ablam, onu kıramayız," diyor sıska, esmer bir çocuk. 15-16 yaşlarında tahminimce, sağlıksız görünüyor, benzi sapsarı, dişlerinin çoğu eksik. Çocuğa bakıyorum, içim merhametle doluyor, küçücük ama yaşam sert davranmış ona.

"Peki, ama ortalığı toparlayacak zamana ihtiyacım var," diyorum.

"Yok ablam, sen özel eşyalarını al çık, iki gün bir yerde kal, biz halledeceğiz," diyor.

Son günler olduğu için ders yok okulda, köyde kalamayacağım için şehir merkezine iniyorum. Gözüme kestirdiğim bir otelde iki günlük yer ayırtıyorum. Resepsiyon görevlisini gözüm tutmuyor ama mecburum, tanıdığım hiç kimseye çat kapı gidip rahatsızlık vermek

istemiyorum. Yanıma aldığım birkaç parça eşyamı dolaba yerleştirip bir şeyler yemek için dışarı çıkıyorum. Bir yandan beni düşünüp lojmanımı yenilettiği için Şahin'e minnet duyuyor, bir yandan da bana ister misin diye sormadığı ve beni bir kez bile aramadığı için Şahin'e için için kızıyorum. Bir milyonuncu kez kontrol ettiğim telefonumda ne bir cevapsız çağrı var ne herhangi bir mesaj. Alelacele bir şeyler atıştırıp odama dönüyorum, Diyarbakır sıcağına aldırmadan sıcak bir duş alıyorum, şu hayatta en zevk aldığım şeylerden biri sıcak duş, diğeri sıcak çay. Saat daha 8 olmadan bir uyku bastırıyor beni, yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için uyuyorum. Ne kadar süre uyudum bilmiyorum ama kapım kırılacak gibi çalınıyor, o an uykumdan o kadar korkarak uyanıyorum ki bir an için deprem oluyor zannediyorum.

Bir süre sonra korka korka kapıya gidiyorum. Titrek bir sesle soruyorum. "Kim o?"

"Benim Gülşah, aç kapıyı," diyor sesini sevdiğim. O an uyku sersemliği falan kalmıyor, bir anda cin gibi oluyorum.

Kapıyı açtığımda Şahin'i karşımda barut gibi buluyorum, resmen burnundan soluyor. Ben daha ne olduğunu, niye bu kadar sinirli olduğunu hiç anlamadan, "Çabuk hazırlan, toparla eşyalarını çıkıyoruz hemen buradan," diyor.

Gözlerim doluyor, o kadar gün sonra onu ilk görüşüm böyle oluyor. O kadar sinirli görünüyor ki. Bir şeyler söylemek istiyorum, neden bu kadar sinirlisin diye sormak istiyorum. Boğazım düğüm düğüm oluyor, ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor. Şahin hep çok müşfikti bana karşı, narin bir çiçeğe bakar gibi bakardı hep, şimdi bu agresyon da neyin nesi? Bir şeyler oluyor ama benim haberim yok. İçimdeki hüzün öfkeye dönüşüyor yavaş yavaş.

Bu ne şimdi böyle? Günlerce arayıp sorma, bana fikrimi sormadan lojmanımı tadilata sok, aramadan, müsait misin diye sormadan adeta kapımı kırarcasına yumrukla ve "Hazırlan çabuk çıkıyoruz buradan," de. Ne şimdi bu? Yüzüne bakıyorum, bakar bakmaz eriyor içimin yağları ama indirmiyorum yelkenleri. "Nereye gidiyormuşuz? Hiçbir yere gitmiyorum ben, sen git," diyorum. Diyorum demesine de aklım çıkıyor ya gider ve bir daha gelmezse diye ama boşuna korkuyorum.

"Ben seni burada bırakıp hiçbir yere gitmem, hadi lütfen hazırlan," diyor bu kez son derece şefkatle. "Nedenini arabada anlatacağım ben sana ama lütfen önce buradan hemen çıkalım," diyor.

"Tamam," diyorum ve giyinmek için kapıyı kapatmak istiyorum ama "Hayır, hayır hiç vakit kaybetme. Araba otelin önünde zaten, değiştirmene gerek yok üzerini. Burada üç saniye daha kalmayalım Gülşah, lütfen acele et," diyor.

"Tamam," derken eşyalarımı el valizime tıkıştırıp yanına gidiyorum hazır bir şekilde.

Elimi tutuyor sıkıca ve adeta uçarcasına çıkıyoruz otelden. Arabaya biner binmez meraklı gözlerle ona bakıyorum.

"Ne oldu, niye böyle apar topar çıktık ki?"

"Gülşah senin burada ne işin var? Burası Diyarbakır'ın en berbat oteli, tüm illegal işler burada döner," diyor.

Bir soru yükseliyor içimden ama sormuyorum. "İllegal işlerin nerede döndüğünü sen nereden biliyorsun?" diyemiyorum.

"Bilmem, rasgele seçtim. Kalacak başka bir yerim olmadığı için ve sen bana sormadan lojmanımı tadilata soktuğun için!" diyorum.

Sesim o kadar cılız çıkıyor ki ben bile kendi sesimi garipsiyorum. Şahin sağa çekip durduruyor arabayı. Yü-

züme bakıyor, gözlerimin içine, bakışlarında eriyorum. Şahin bunca yıldır bana ne zaman böyle baksa ben o an, oracıkta ölecek gibi oluyorum. Heyecanlanıyorum, utanıyorum, yüzümün kızardığını, kulaklarımın yandığını hissediyorum. Bunca yıldır tanıdığım bu adamın bana her bakışında ben ona yine, yeniden âşık oluyor ve her seferinde bunun nasıl mümkün olabildiğine hayret ediyorum. Yahu hani aşk kimyasal bir olaydı? Hani insan insana alışırdı? Hani her aşk zamana yenilirdi? O ilk ayların heyecanı hani zamanla yerini başka duygulara bırakırdı? Niye alışamıyorum ben Şahin'in bakışlarına? Niye hâlâ o ilk göz göze geldiğimiz andaki heyecanı hissediyorum her seferinde? Çektiklerimi düşündükçe bazen çok acıyorum kendime ama bir yandan da dünyadan aşkı yaşayamadan geçip giden onca insanı düşündükçe çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Kaç kişi tatmıştır ki bu duyguyu bu denli yoğun? Ben içine düştüğüm yoğun duyguların eşlik ettiği düşüncelerime dalmışken Şahin yanağıma dokunuyor.

"Özür dilerim, çok çok özür dilerim. Gülşah sana anlatamayacağım kadar büyük sıkıntılar var. Ben sen daha iyi bir yerde yaşa istediğim için sana sormadan karar verdim tadilata ve o arkadaşınla kalırsın zannettiğim için kafam çok rahattı," diyor.

"Hangi arkadaşımla?" diyorum sanki sormam gereken soru buymuş gibi. Büyük sıkıntılar ne diyemiyorum alacağım cevaptan korktuğum için ama içime o büyük sıkıntıların verdiği ağırlık çöküyor. "Şahin neye bulaştın sen?" diyemiyorum, sadece tahmin ediyorum ve tahminlerin çoğu gibi tahminimde haksız çıkartıyor zaman beni.

Şahin ise gülümseyerek, "O ebe arkadaşınla kalırsın diye düşünmüştüm ben," diyor.

O an sinirden zıplayasım geliyor. Sesim o kadar tiz çıkıyor ki benim bile kulaklarımı tırmalıyor.

"Niye kalayım ben o kızla ya?" diyorum ters ters.

Gülümsüyor ama ne gülümseme, resmen aklımı alıyor bilmem kaçıncı kere.

Çok kıskanıyorum, bu adamı hâlâ çok kıskanıyorum. Araya giren onca zaman ya da yaşanmışlık bu duygumdan hiç eksiltmiyor, tıpkı aşkımdan eksiltemediği gibi.

Hiç konuşmadan arabayı çalıştırıyor, gecenin karanlığına sürüyoruz. Onur Akın çalıyor, Geceyi Sana Yazdım. Aklıma Çeşme'ye mezuniyetine gittiğimiz gün geliyor. Orada yaşadıklarımız, sonrasında yaşananlar, onsuz yaşadığım yıllar... İçim burkuluyor. Bir tarafım umut dolu, bir tarafım yaşayacaklarımı, ayrılığı hissediyor.

"Sensizim, sana koştum iklimler boyu
Uykular, yanan liman uykular haram
Bir vapur geçer, dalgasında savrulan ben
Dön yürek yurduma, gurbet tenime dön, yanarım sana,"

diyor Onur Akın hislerime tercüman olurcasına...

Sessizlik aramızda, yol önümüzde uzuyor. Nereye, neden gittiğimizi bilmiyor, dahası umursamıyorum. Arada sola çeviriyorum başımı, gözleri yolda. Bakışlarımı fark edip gülümsüyor bana bakmadan. Yanağına dokunmak, öpmek, sarılmak istiyorum. Ben ondan hep çekindim, hâlâ çekiniyorum.

"Nereye gittiğimizi merak etmiyor musun?" diyor gülümseyerek.

"Etmiyorum," diyebiliyorum. Seninle olduktan sonra nerede olduğumun bir önemi yok diyemediğim için.

"Sana söylemem gereken önemli bir şey var," diyor, meraklanıyorum.

"Nedir?"

"Birazdan mola vereceğiz, o zaman anlatırım," diyor.

Bir sıkıntı doluyor yüreğime, pencereyi açıyorum, süratle giden arabaya dolan rüzgâr tokat gibi çarpıyor

yüzüme. Söyleyeceği şeyden korkuyorum, birlikte geçireceğimiz o bir aydan vazgeçtiğini söyleyeceğinden endişeleniyorum.

Mola vereceğimiz yere varıyoruz, hiç konuşmadan iniyoruz arabadan.

"Gerçekten hiç mi merak etmiyorsun nereye gittiğimizi, nerede olduğumuzu?" diyor gülümseyerek.

İçimi yokluyorum, bir insanın bir insana nasıl bu kadar sorgusuz, sualsiz teslim olabildiğine şaşırıyorum, ona yeryüzündeki hiçbir insana güvenmediğim kadar güvendiğimi hissettikçe şaşırıyor ve merak duygumun kaybetme korkumun gölgesinde kaldığını fark ediyorum. Boğazımı temizliyorum, içimden geçirdiklerimi dürüstçe söylemeye niyet ediyorum. Ağzımı açmamla birlikte cılız çıkan sesime gülümsüyorum.

İkinci bir boğaz temizleme girişimimden sonra, "Ben senin yanında olduktan sonra nerede olduğumu hiç önemsemiyorum, ben sen yanındayken yerde miyim gökte miyim ayırt edemiyorum, bir insan bir insanı yıllar boyu hiç bıkmadan nasıl bu kadar sever bilmiyorum," diyorum. Cesaretim beni şaşırtıyor, söylediklerimse utandırıyor.

Başım önümde, bakışlarım yerdeki taşları inceliyor. Yüzümün alev alev yandığını hissediyorum. Şahin'den ne bir cevap bekliyorum ne bir reaksiyon. İnşallah hiç duymamış gibi yapar, yürüyüp gideriz diyorum ama öyle yapmıyor. Her seferinde olduğu gibi şaşırtıyor beni. Alev alev yanan yanağımda elini hissediyorum, bu sefer yangın yanağımdan tüm vücuduma yayılıyor, ben sokak ortasında bir elin dokunuşuyla cayır cayır yanıyorum.

"Neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" diyor, hiçbir şey anlamıyorum. Neyi zorlaştırıyorum diye bile soramıyorum anın içinde yüzlerce yıl kalmak, yok olmak istiyorum.

Bakışlarım yerde, gerçekten çok utanıyorum. Bir zamanlar sevgilim olan bu adamdan şimdi hayranı olduğu şarkıcıyı gören on beş yaşındaki genç bir kız gibi utanıyorum.

Hissediyor utandığımı, eli hâlâ yanağımda. Kaldırıyor başımı.

"Sen hiç eğme o güzel başını, utanılacak hiçbir şey yapmadın sen," diyor.

Hâlâ arabanın yanında dikiliyoruz, gecenin bir vakti Türkiye'nin hiç bilmediğim bir yerinde, karşımda Şahin, dikiliyorum öylece. İçim umutlu, içim dönme dolaba ilk kez binen bir çocuk gibi heyecanlı ve mutlu, içim süt gibi bembeyaz, içim baldan tatlı. Yıllardır çektiğim hasret bitiyor, uğruna yataklara düştüğüm adamın eli yanağımda, dili duymayı yılardır hayal ettiğim sözcükleri sıralıyor bir bir bana. Hiçbir şey umurumda değil o an, isterse yer yarılsın içine girelim, isterse göklere uçup gidelim, ne olursa olsun yeter ki biz yan yana olalım. Ben bu aşkta hep beş yaşındaki çocuk masumiyetiyleyim, gelecek günler nelere gebe bilmiyorum ama mutluluğuma bulanan kötü bir şey olacak hissinden de tam manasıyla kurtulamıyorum.

Bilmem kaç dakika orada öyle karşılıklı durduktan sonra, "Hadi," diyor Şahin, "Gel içeri girip bir şeyler yiyelim."

Bakın abarttığımı düşünebilirsiniz ama tek kelime abartıyorsam Allah belamı versin. Biz yürürken kadın erkek fark etmeksizin herkes Şahin'e bakıyor, öyle heybetli, öyle gösterişli... Kucağındaki çocuğuna yemek yedirmeye çalışan bir anne bile pürdikkat inceliyor onu. Önünden geçtiğimiz masalardaki tüm başlar bir bir dönüyor ona, gözler süzüm süzüm süzüyor, yemek siparişi vermeden önce lavaboya gideyim diyorum, kadınlar tuvale-

tinin önünde bekliyor beni. Ben aynadaki mutlu yüzümü incelerken iki kız giriyor içeri.

"Oha çocuğu gördün mü?" diyor biri diğerine.

"Görmem mi, aklımı aldı aklımı," diyor diğeri de.

Saçlarından tutup kafalarını birbirine sürterek kıvılcım çıkartasım geliyor sinirden. İnanır mısınız bu hissi bile özlemişim. Şahin'le olduğum yıllarda her gün yaşardım böyle olaylar. Onlara baktığımı fark ediyor kızlardan biri.

"Sevgilim," diyorum hışımla.

"Allah ayırmasın," diyor biri.

"Biriniz sarışın biriniz esmer, ne çok yakışmışsınız yavrum," diyor varlığından haberdar olmadığım bir teyze. Yolunu zar zor yürüyen teyze bile fark etmiş Şahin'i.

Aynada yüzümü inceliyorum ve yıllar sonra ilk kez gerçekten çok güzel göründüğümü fark ediyorum. Evet, yeryüzünde Şahin'e yakışacak tek kadın benim. O çok sevdiği sarı saçlarımı elimle düzeltiyor, dudağıma hafif bir ruj sürüyor, parfümümü tazeliyorum ama hâlâ pijamalarımla olduğumu fark edince hafiften utanıyorum.

Gelip geçenin beğeni dolu bakışlarından bunalmış olacak ki başı önünde buluyorum onu. Beni görünce gülümsüyor, elini uzatıyor. Eline elim yerine kalbimi bırakmak istiyorum. Gecenin bir vaktinde, ülkenin bilmem neresinde, elim elinde yürüyoruz...

El ele sipariş veriyoruz, ne sipariş ettiğimin farkında değilim bile, işten dönen annesine kavuştuğu için etrafa mutlu gülücükler saçan küçük bir çocuk gibi ağzım kulaklarımda sırıtıyorum. Şahin fark ediyor, hep fark etmiştir çocuksu hayranlığımı.

"Bununla doyacak mısın, emin misin?" diyor. O an sadece sütlaç aldığımı fark ediyorum.

Benim yerime de seçiyor bir şeyler, tepsideki seçimlerine bakıyorum. En sevdiğim yemekler, onları bile unutmamış.

Sakin bir yer bulup oturuyoruz. Yemek yiyor, ben onu izliyorum. Salatanın suyuna ekmek bandırıp bana uzatıyor. Duygulanıyorum, sevdiğim şeyleri hatırlıyor oluşuyla mutlu oluyor, yarınlara dair umutlanıyorum. Uzattığı ekmeği alıp yemeden, ekmeği uzatan parmaklarını öpüyorum. Gözlerim doluyor, öyle bir an ki belki binlerce kez hayalimde yaşamışım ve şimdi bilmediğim bu yerde gerçek oluyor. Yanağımı okşuyor, gülümsüyor ve hayatı boyunca bir daha asla böyle sevilmeyeceğini o da biliyor. Bir filmin en romantik sahnesi gibi, kafamın içinde Fikret Kızılok'tan Gönül çalıyor. Plansız, programsız, yarınlar ne getirir diye düşünmeden yaşadığımız saf aşk dolu bir an.

İnsan mutluyken iştahı hiç olmuyor, gerçi benim mutsuzken de olmuyor iştahım, yaşadığım her değişim iştahıma vuruyor. Elleriyle çocuk besler gibi besliyor, ben Şahin'in en çok şefkatini seviyorum. Çünkü hayatım boyunca eksikliğini en fazla hissettiğim şey şefkat. Neyse şimdi bu konulara hiç girmek istemiyorum. Yemeklerimiz bittikten sonra çay ve tatlı almaya gidiyor Şahin, ben de kalkıyorum masadan, o minicik ayrılığı bile yaşamak istemiyorum. Annesini tuvalet kapısının önünde sabırsızca bekleyen bir çocuk gibi bekliyorum arkasında tatlıyı seçmesini. Gülümsüyor hâlime. İzleyen herkesin yüzünde tatlı bir gülümseme. Bir film karesinden çıkmış gibiyiz. Gecenin bilmem kaçında, ülkenin bilmem neresinde pijamalı sarışın bir kızla esmer yakışıklı bir adam yürüyor yan yana, yana yana.

"Yolumuz uzun, uykumuz açılsın," diyor gülümseyerek.

"Sen sormuyorsun ama ben söyleyeyim, iki günlüğüne İzmir'e gidiyoruz."

Şaşırıyorum, "Neden iki gün, otuz gün demiştik?" diyorum.

"Gülşah onu biraz erteleyeceğiz," diyor.

Mutluluğuma gölge düşüyor, içimdeki kötü bir şey olacak hissi haklı çıkıyor bilmem kaçıncı kez.

"Boynunu bükme öyle, gerçekten büyük bir sorun var, bunu halletmem gerek," diyor. Gülümseyişi soluyor, benimkisi çoktan uçup gidiyor yüzümden.

"Ne kadar sürecek işin?" diyorum.

"Bilmiyorum, tahminim en az bir ay sürer."

"Peki," diyorum çaresizce. Ben ki hiçbir umudum yokken yıllarca bekledim onu, bir ay daha beklerim, hem bir ay dediğin nedir ki?

"Gülşah sana söz, eğer ki başımdaki bu sıkıntıdan kurtulabilirsem bir daha hiç ayrılmayacağız," diyor.

Umutlanıyorum, içimin hüzün kuşları uçuyor bir bir. Kovuyorum kalbimdeki tüm vesveseleri. O söz verdiyse tutar diyorum, tutacak biliyorum diyorum, ne çok şeyi biliyorum sanıyormuşum.

Yediğim şeyin tadını almayarak yiyeli o kadar uzun zaman olmuş ki tatlı bir hoşuma gidiyor, bir hoşuma gidiyor anlatamam. Hızlı hızlı yiyorum, çayımı da aynı hızla içiyorum ki uykum dağılsın bir an önce. Onunlayken hiç uykum gelmese, tuvalete gitmeye ihtiyaç duymasam da hiç ayrılmak zorunda kalmasam yanından. Kaç yaşına geldim? Kaç yıl geçirdim onunla ve sonrasında onsuz? Nasıl hâlâ yeni yetme bir genç kız heyecanına sahibim? Ben Gülşah, modern zamanların Mecnun'u, Ferhat'ı, Aslı'sı, Kerem'iyim. İzlediğiniz her aşk filminin favori repliği, dinlediğiniz şarkıların dile dolanan dizesiyim. Ben hayatı boyunca gerçek anlamda hiç sevilmemişliğinin hüznünü Şahin'le yok etmeye çalışan küçük bir çocuk kalbiyim.

İçtiğim bilmem kaçıncı bardak çaydan sonra uykum tamamen dağılıyor ve o an aklım başıma gelip soruyorum.

"Şahin bu iki güne yolculuk dâhil değil mi?" diyorum.

Kahkahayı basıyor, o kadar yüksek sesle gülüyor ki yan masalardaki insanlar bize bakıyor.

"Ben de bunu acaba ne zaman soracaksın diye bekliyordum."

Ben de gülüyorum, beni çok iyi tanıyor. İçimin çocuk yanını görüyor, böyle yetişkinlere göre ufak benim gibi çocuk kalmışlara göre çok önemli olan detaylara takılacağımı biliyor.

"Eee gülme de cevap ver," diyorum bir yandan gülerken.

"Yok yok, yolculuk dâhil değil," diyor ve ekliyor, "Şimdi seni masadan kaldırmak iyice zorlaşacak."

Şimdi ikimiz de kahkahalarla gülüyoruz, o kadar çok gülüyoruz, sesimiz o kadar yüksek çıkıyor ki insanların bakışlarıyla fark ediyoruz durumumuzu.

Ona hiç doyamadığımı, onunla geçirdiğim her saniyeyi ömrüme kâr saydığımı biliyor. Bilsin.

O gece o masada birbirine hiç dokunmadan sadece gözleriyle seven iki insanız. Gecenin karanlığı yavaş yavaş dağılırken sabah ezanının kalbimi ısıtan o huzurlu sesi doluyor kulaklarımıza.

"Namazımı kılıp geliyorum," diyor.

"Dua et," diyorum, "Bizim için."

"Ben seni gördüğüm ilk akşamdan beri Rabbimden yalnızca seni istedim," diyor ve hızla uzaklaşıyor masadan.

Arkasından bakakalıyorum, şaşırıyorum, seviniyorum, sevinçten havalara uçuyorum, donuklaşıyorum, ateşleniyorum, sinirleniyorum. Yine Şahin'le olduğum pek çok anda olduğu gibi aynı anda birbirinin zıttı pek çok duyguyu arka arkaya yaşıyorum ama sanırım en çok sinirleniyorum Şahin'e. Madem yalnızca beni istedin neden bu kadar acı çektirdin bana? Onsuz geçirdiğim onca

zamanı düşünüyorum, gözlerim doluyor, o kalbi paramparça Gülşah'ı saplanıp kaldığı yatağından çıkarıp sabahın bu vaktine getirmek istiyorum, "Üzülme Gülşah, ağladığın kadar güleceksin," demek istiyorum gelecek yılların beni daha fazla ağlatacağından habersiz.

Şahin'in dönmesini beklerken lavaboya gidiyorum, elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum. Bozulan makyajımı tazeliyorum, yıllarca makyaj malzemesi değdirmediğim cildime bir günde ne kadar çok kez makyaj yaptığımı fark edip gülümsüyorum.

Sabah namazı kısa olur ama Şahin tüm vakitleri o kadar uzun uzadıya eda eder ki lavabodan çıktığımda henüz dönmemiş olacağını bildiğim için hava almak için dışarıya çıkıyorum.

Sabahın tertemiz rüzgârları okşuyor yüzümü, gözlerimi kapatıp şükrediyorum yaşadığım ana.

Şahin'in sesiyle ayrılıyorum içinde huzur bulduğum anın kucağından. Sesinin geldiği yöne çeviriyorum başımı.

"Gülşah neden çıkıyorsun dışarı?" diye paylıyor beni. "Lütfen yanında ben yokken kalabalık neredeyse orada dur," diyor.

Buz kesiyor içim ve öfke yükseliyor damarlarımda.

Benim için endişelenmesine sevinirken benim için hiç endişelenmediği yılları düşünüp öfke duyuyorum ona.

İçimden bir ses hesap sormak istiyor, beni bu zamana kadar hiç merak etmeyen bu adama ama diğer yanım dindiriyor öfkemi. Kaybetme korkum hesap sorma isteğimden büyük her zamanki gibi.

Sessizce yüzüne bakarken ben, o okuyor içimden geçenleri.

"Merak ediyorsun değil mi bunca yıl seni hiç arayıp sormayan adam şimdi senin için neden bu kadar endişeli?"

"Evet," diyorum.

O evet nasıl çıktı ağzımdan bilmiyorum ama Şahin'in bakışlarındaki adlandıramadığım bu şeyi çok iyi tanıyorum, bana bir de ilk kavgamızı yaşamamıza neden olan öğrenci grubundaki faaliyetleri sorguladığımda böyle bakmıştı. İşte bu bakış ayrı düşürüyor bizi, bu bakış bana Türklüğümü, ona Kürtlüğünü hatırlatıyor ve bu bakışta yaşanıyor tüm ideolojik tartışmalar.

Alacağım cevaptan ölesiye korkuyorum ki soramıyorum Şahin'e söylemeye hazırlandığı şeyden fazlasını.

Belli ki o da söyleyeceklerinin ne kadarını söylemesi gerektiğini tartıyor içinden.

Korkuyor ama kendi için değil benim için ama neden?

Kafamda birbirinin sözünü bitirmesine izin vermeyen saygısız sesler yükseldikçe yükseliyor, başım resmen uğulduyor. Derin bir nefes alıyorum, bir ah çıkıyor dudaklarımdan.

Bakışlarım yerde, yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Yüzüm alev alev yanıyor, merakım gidiyor, sinirim geçiyor, kafamdaki sesler susuyor. Ben yine sevdiğinin dokunuşuyla eriyen bir kar tanesi oluyorum.

"Sana her şeyi en başından anlatacağım, aramızda hiçbir sır, hiçbir giz kalmayacak ama lütfen şimdilik bana zaman ver. Çözmem gerekenleri çözünceye dek ben sana ne diyorsam onu yap, ben yanında yokken sakın yalnız kalma, gücüm seni korumaya yetmeyebilir artık."

Artık diyordu, yani bu zamana kadar ben fark etmeden beni korumuştu. Bunu düşünüp sevinmem sevginin kaçıncı boyutu? Düşünüp endişelenmem gereken bir şey söylemişken geçmişte korunduğumu fark edip sevinmem çocuk kalbimin saçmalaması.

O günü, o konuşmalarımızı düşündükçe neyi anımsıyorum biliyor musunuz?

Hani küçük bir çocuk sonsuz, sınırsız bir şekilde güvenir ya annesine, ben de öyle güveniyordum Şahin'e, kafamdan ne geçerse geçsin sormuyordum ona, verdiği bilgiden fazlasını almak için yormuyordum onu, bir dokunuşuyla sakinleşiyor ve her daim ona yakın olmak istiyordum.

Bence Şahin de bende en çok bu çocuksu saflığı, teslimiyeti seviyordu.

Avuçları arasında tuttuğu yanaklarımdan öptü beni, o an o kadar şaşırdım ki ve ekledi:

"Seni yaratılmış her şeyden çok seviyorum."

"Ben de," dedim, bir damla yaş süzüldü öptüğü yanağımdan, sonra gözyaşımdan bir kez daha öptü. Sarıldım sımsıkı, kenetlenircesine. Kokusunu yüreğime zapt edercesine, ömrüm boyunca onu özlediğim her saniye içime çekebileyim diye, onsuz gecelerde aklımı yitirecek gibi olmayayım diye.

Orada ne kadar süre öylece birbirimize kenetlenmiş bir hâlde durduk bilmiyorum, zamanın akmadığı yıllara inat saatler saniyeler gibi hızla akıyordu. Yolculuğun birlikte geçireceğimiz o iki güne dâhil olmadığını öğrendiğim için orada günlerce ayakta durabilirdim.

Ara sıra başımı gömdüğüm göğsünden kaldırıp gözlerine bakıyorum, gülümseyip öpüyor o da burnumu. Şahin beni şaşırtıyor. Birlikte olduğumuz onca yıl hep kontrol ederdi kendini, duygularını. Şimdi ya kontrol edemiyor ya da etmek istemiyor ya da o da bunun son kavuşma olduğunu hissediyor.

Kıkır kıkır gülüyorum her öpüşünde, ben güldükçe o öpüyor burnumu, yanaklarımı. Soğuk bir kış sabahında yağmurun ıslattığı minik bir kedi gibi sokuldukça sokuluyorum ona, o da sıkıca sarılıyor, saçlarımı koklaya koklaya öpüyor.

"Hadi, binelim arabamıza," dedi gülümseyerek. Hiç istemeyerek ayrılıyorum göğsündeki sarayımdan ve bebek adımlarıyla yürüyorum arabaya. O kadar kıymetliydi ki onunla geçen her dakika, yavaşlatıyorum zamanı.

Tehlikeli olduğunu bilsem de durduramadım kendimi, o araba kullanırken omzuna koydum başımı. Sol eliyle direksiyonu tutarken sağ koluyla sarıldı o da bana. O yola, ben başımı kaldırıp kaldırıp ona, baka baka gidiyoruz upuzun bir yolda. Göz kapaklarım üzerlerine kilolarca patates çuvalı koyulmuşçasına kapanıyor, korktuğum oluyor, uyuyakalıyorum.

Kuş tüyü yataklarda uyuyamadığım uykular birleşip gelmişler sanki gözlerime, kesintisiz uykumdan Şahin'in sesiyle uyanıyorum.

"Günaydın dünya güzelim."

"Günaydın," diyorum ağzım kulaklarımda.

Şahin'in omzunda uyumanın mutluluğuna onunla konuşarak, ona bakarak geçireceğim saatleri uykuda geçirmenin vicdan azabı ekleniyor. Sevdiğine doymuş insanların bu doyumsuzluğumu anlamasını beklemiyorum. Doyamıyorum onunla geçen zamana, doyamıyorum ona dokunmaya, doyamıyorum bakışlarındaki tutkuya, aşka, özleme, tutkuyla, aşkla, özlemle bakmaya.

Arabadan iniyoruz, biri alıyor bavullarımızı. Elimi tutuyor, küçük bir otele giriyoruz. Tam da tahmin ettiğim gibi iki oda tutuyor ikimiz için, beraber kalmıyoruz. Birlikte geçireceğimiz iki günü düşünüp bunu çok da dert etmiyorum ama iki gün dediğin nedir ki, su gibi akıp geçiyor zaman. Ayrılık vakti geliyor. Onsuz yıllarda kaplumbağa adımları hızında geçen zaman, onun yanında kayıp gidiyor avuçlarımdan, tutamıyorum. İşte ne oluyorsa o günden sonra oluyor. Şahin benden Diyarbakır'ı terk etmemi istiyor, benim için artık güvenli olmadığını

söylüyor ve Fransa'ya gitmesi gerektiğini söylüyor. Bir ay içinde geri döneceğini söylüyor, sonrası bizim için güneş gibi aydınlık diyor. O Fransa'ya gidiyor, ben İzmir'e dönüyorum. İzmir'de sıkıntı yaşamamam için bana küçük bir ev tutmuş, eşyalarımı bile almış. Benim adıma, bana sormadan kararlar alıp vereceğim cevaptan emin bir şekilde adımlar atması canımı sıkıyor ama itiraz etmiyorum. Çünkü yarınlar bizim, gelecek aydınlık, yani o vakitler ben öyle sanıyorum.

Bana bir kredi kartı vermişti giderken ama bir kez bile kullanmıyorum, hesabıma yatırdığı paraya dokunmuyorum. Birlikte olduğu erkeğin parasını yiyen biri hiç olmadım ben ama ücretli öğretmenliğin maaşı çok düşük olduğu için birikmiş param çok az ve giderek suyunu çekiyor. Şahin'le her gün konuşuyoruz, geleceği günün hayaliyle yaşıyoruz, gelecek güzel günler hakkında planlar yapıyoruz. Bir ay dediğin nedir ki? Hemen geçer gider diyoruz. Öyle de oluyor, günler hızlı olmasa da bir şekilde geçiyor, Şahin'in dönüş günü yaklaşıyor, her sabah güne başlarken duvara bir çizik atıyorum, tıpkı hapishanedeki bir mahkûmun tahliye gününü beklediği gibi bekliyorum gelişini. Her gece uyumadan önce sonsuz, sınırsız şükürler ediyorum Rabbime bir gün daha bitti diye. Ben böyle hislerle günleri bitiredurayım, Şahin Fransa'da ne yapıyor? Hiçbir fikrim yok, söylemiyor. Yalnız bir şey dikkatimi çekiyor, dönüş günü yaklaştıkça telefonlar azalıyor, sesine yansıyan sıkıntı artıyor, hissediyorum bir problem var, bir şeyler oluyor. Dönüşüne üç gün kala arıyor beni, bu konuşmamızda bir şeyler rahatsız ediyor, içime tanıdık bir sıkıntı, bir hüzün yerleşiyor. Uzun sessizlikler oluyor aramızda, sesimdeki cıvıltı azalıyor bu sessizlik anlarında. Bir açıklama bekliyorum, bu durgunluğun sebebini merak ediyorum. Alacağım

cevaptan ölesiye korktuğum için soramıyorum. Kem küm ediyorum. Şahin'in sesindeki gerginlik, cümlelerinin yarım kalmışlığı ürkütüyor beni.

"Gülşah," diyor adımı en güzel söyleyen kişi.

"Sana söylemek zorunda olduğum bir şey var."-

İşte çalıyor içimin hüzün çanları.

"Nedir?"

"Dönüşüm biraz gecikecek."

Cevap vermiyorum, çünkü kalbimin bir yanı gecikmenin biraz olmayacağını hissediyor.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Göz pınarlarımı zorlayan yaşları tutmuyorum, nasıl olsa görmeyecek ama sesimin titremesine engel olamadığım için konuşmak istemiyorum. Sessizliğim uzadıkça aramızdaki boşluk büyüyor.

"Lütfen kızma bana, bazı şeyler maalesef elimde değil, bana kalsa bir saniye ayrı kalmak istemem senden," diyor. Diyor demesine de Şahin'in nerede, ne kadar kalacağına kim karar veriyor? Sanki görünmeyen bir el var üzerimizde, kararları bizim adımıza alan bir güç var sanki.

Boğazımı temizliyorum, gözyaşlarımın ıslattığı dudaklarımdan tuzlu bir, "Tamam," çıkıyor. Bu kadarcık tüm söyleyebildiğim. Ben Şahin'in karşısında bir küçük, ürkek serçeyim.

Benim yerimde başka kadın olsa bağırır, çağırır, hesap sorar, neden der, sebep arar. Bense tüm ürkekliğimle tamam diyorum. Çünkü kurcalamaktan korkuyorum, deşip ortaya çıkaracaklarımdan endişe ediyorum ve bir kez daha kaybetmeyi göze alamıyorum. Tabii o zamanlar insanın hayatta en çok korktuklarıyla sınanacağını bilmiyorum. Teyzemle konuşuyoruz ara sıra, olanı biteni anlatıyorum tüm ayrıntılarıyla ona. Yoksa başka bir kadın mı var diyor. Soru o kadar saçma geliyor ki bana, Şahin öyle

biri değil. Aynı anda iki kadınla olacak karaktersizlerden, açgözlülerden, ahlaksızlardan biri değil. Bunu tüm kalbimle biliyorum, zerre de şüphem yok ama ters giden bir şey var, aramızda bir kadından çok daha fazlası var.

Dönüşünün biraz gecikeceğini söylediği o günün üzerinden üç ay geçiyor, sonbahar geliyor. Elimdeki üç kuruş para tükendiğinden, Şahin'in gönderdiği paraya el sürmediğimden ve teyzemden daha fazla borç istemeye utandığımdan İzmir'de özel bir okulda öğretmenlik yapmaya başlıyorum.

Şahin'le sık sık konuşuyor, dönüş günüyle ilgili hayaller kuruyoruz, içimin solan neşesini gizlemeye çalışsam da Şahin anlıyor. Sık sık dönüşünün gecikmesinin kendi kararı dışında gerçekleştiğini ama bunları telefonda anlatamayacağını, döndüğünde uzun uzun konuşacak vaktimiz olduğunu anlatıyor. Böylece bir yaz günü ayrıldığı ülkeme ayak basmayalı tam tamına yedi ay geçiyor. Yazarken kolay, yaşarken zor. Önümüzdeki günlerin çok daha zor olacağından bihaber yedi ay.

Onsuz geçirdiğim yıllara oranla iyi, onunla geçirebileceğim günlerde yalnız olduğum için kötüyüm. Bir bilinmezliğin peşinde savruluyor, çok da sorgulamadan dönüşünü bekliyorum. Onsuz geçecek bir ömrü düşününce yedi ay dediğin nedir ki?

Şahin gönderdiği paranın kılına dokunmamamdan, kredi kartını kullanmamamdan son derece rahatsız ama tüm karşı çıkmalarıma rağmen ev kiramı ödüyor. Evi o tuttuğu ve ev sahibimle iletişime geçmemi engellediği için kiramı ödeyemiyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor. Yurtta arkadaşlarım bana, "Çok şanslısın, kaptın okulun en yakışıklı, en zengin çocuğunu," derlerdi, sinir olurdum onlar öyle söyledikçe. Çünkü ben Şahin'in çevresindeki maddi gücünden yararlanmayan tek kişiydim.

Öğrencilik yıllarımda rahat edeyim diye bana ev tutma isteğini tüm ısrarlarına rağmen kabul etmedim, aldığı pahalı hediyelerin hiçbirini kullanmadım ve çok net bir şekilde bu tarz hediyelerden hoşlanmadığımı belirttim. İstemediğim hâlde aldığı tüm o pahalı takıları sattım ve Ramazan ayında dar gelirli ailelere erzak, bayramda yavrularına hediyeler aldım. Bu yaptıklarım o kadar hoşuna gitti ki aylık bir bütçe ayırdık ve dar gelirli ailelerin çocuklarına burs vermeye başladık. Gerçi o burslarda benim beş kuruş param yok, hepsi Şahin'e daha doğrusu Şahin'in ailesine ait ama Şahin fikir bana ait olduğu için sevabın benim haneme yazıldığını söylerdi. Hediyelerle evlerine gittiğimiz o çocuklar kirli küçücük elleriyle bize sarılır, ışıl ışıl gözleriyle gülerdi. O dar gelirli, rutubet kokan evlerin hanımları içten içe bana özenir, açık açık ne şanslı kız olduğumu söylerlerdi. Evin beyleri mahcup olur, aslında hiç gerek olmadığını ifade ederlerdi. Tek odalı, soğuk hanelerin yer sofralarında yerdik en güzel akşam yemeklerini. İnanır mısınız çok özenirdim o yer sofralarının etrafında toplanıp ailecek yemek yiyen insanlara, benim büyüdüğüm evde akşam yemekleri ya ayrı yenir ya kavgayla yenirdi. Büyüdükçe çok daha iyi anlıyorum ki biz aile değil, birlikte yaşayan insanlarmışız. Şahin ne düşünürdü o sofralarda yemek yerken bilmem ama hep gülerdi gözleri. Sanki o ailenin bir üyesi, yıllardır o sofrada onlarla oturmuş gibi samimiydi. Tanıştığı her insanda istisnasız hayranlık uyandırır, çocuklar için bir hayal kahramanı, hanımlar için iç geçirme nedeni, beyler için belki de biraz kıskançlık sebebi ya da tüm bunlar benim hislerimdi, bilmiyorum. O evlerde yediğimiz akşam yemeklerinin ardından güle oynaya binerdik arabaya, her seferinde, "Allah senden razı olsun, ne güzel iyiliklere vesile oluyorsun," der kendi yaptığı iyiliklere beni sebep gös-

terirdi. O da ben gibi, parayla pulla ilgilenmez, daha çok huzura hasret duyardı. Bana hiçbir zaman anlatmadı ama bence Şahin'in çocukluğu da tıpkı benimki gibi içinde türlü türlü acılar barındırıyordu. Çocuklara, hayvanlara, zayıflara, dışlanmışlara ve tüm haksızlıklara karşı bu mücadelesi bence bundan sebepti. O kadar gözü pek, o kadar sonunu düşünmeden hareket ederdi ki bazen korkardım bu cesaretinden ve hiç hoşlanmazdım onu asla ilgilendirmeyen şeylere bile müdahale etmesinden. Hiç unutmam bir akşam Küçük Park'ta, kafeler sokağındaki kafelerden birinde oturmuş çay içiyorduk ki bir gürültü patırtı koptu. İki adam bir olmuş, başka bir adamı pataklıyor. Pataklanan adamın yüzü gözü kan içinde kalmış, herkes olanı biteni merakla seyrediyordu. Yapacağı şeyi bildiğim için elini sıkıca tuttum ama benimki çoktan kurtulup elimden adamların arasına karıştı, dayak atanları sakinleştirmeye çalıştı ve dayak yiyen adama siper oldu. Şahin karıştıktan sonra neyse ki birkaç kişi daha müdahil olup kavga edenleri tamamen ayırdı ama ilk müdahale her zamanki gibi benimkinden geldi. Bu cesareti bazen gerçekten tehlikeli olabiliyordu. Evet, yalan yok içten içe hoşuma da gidiyordu ama bazen beni kıskançlık krizlerine de sokuyordu. Aslında kıskanacak bir şey yok düşününce ve niyetini bildiğimden mantıken kıskançlık yapmamın saçma olduğunu biliyordum ama duygular her zaman mantığın önündedir. Çünkü aşk duygularla yaşanır, mantıkla değil. Bakın bir keresinde beni öfkeden çılgına çeviren bir olay olmuştu, onu da anlatayım size. İzmir'de yaşayanlar bilir, çok meşhur bir gece kulübü var. Neyse orada sık sık konserler olur ve genelde konserlerde hep bir olay çıkar. Şahin pek hoşlanmaz o ortamlardan ama ben severim canlı müzik dinlemeyi. Şahin daha çok türkü kafeleri, özgün müzikleri sever, gerçi onları ben de çok severim ama

neyse konumuz bu değil. Benim çok sevdiğim bir grubun konserine bilet almış, hiç hoşlanmamasına rağmen.

Konser gece 3'te biteceği için ben de yurttan izin aldım, onun evinde kalacağım o gece. Neyse konser bitti, insanlar dağılmaya başladı. Biz arabayı kampüse bırakmıştık, el ele yürüyerek gidiyoruz. Ben sürekli konserin ne kadar muhteşem olduğundan bahsediyorum, o da sessizce gülümsüyor derken gözünün bir yere takıldığını fark ediyorum. Bakışlarını takip ederek yerde boylu boyunca yatan genç bir kız ve başında onu yerden kaldırmak için çaresizce dil döken ikinci bir kızı görüyorum. Yerde yatan aşırı derecede sarhoş ve yüksek sesle kahkahalar atarak etrafa küfürler savuruyor. Abazan erkekler pirana sürüsü gibi kızların etrafında çevrelenmiş. Aslında bir kadın olarak durum beni de çılgına çeviriyor, o an oradaki tüm erkeklerin kafasına şaplak atıp dağılmalarını sağlamak istiyorum ama Şahin bunu yaptığı için de kıskançlıktan çılgına dönüyorum.

"Hadi, gel yardım edelim," diyor.

Bunu Şahin dışında kim derse desin koşup yapacak olan ben, o söyleyince mantıksız bir şekilde reddediyorum. Bunda en büyük paya kızların çok güzel olması, dahası yerde yatan kızın geri zekâlı bir sırıtışla o kadar erkeğin içinde Şahin'e gülümsemesi sahip. Şimdi anlatacaklarım için beni kınayıp dahası kızabilirsiniz ama Allah'ın bildiğini sizden gizleyecek değilim, yaptım vallahi. Şimdiki aklım olsa yapmazdım ama üniversiteli Gülşah biraz daha çocuksu ve kıskançtı.

Ben hiç oralı olmayınca Şahin yineledi.

"Hadi aşkım, gel yardım edelim. Sen kızın arkadaşına yardım et de yerden kaldırın, sonra bir taksi tutar evlerine göndeririz," dedi.

Ne münasebet, bize ne, dadısı mıyız biz onun, kendini kaybedecek kadar içmeseydi, ayrıca sana böyle salak salak gülmeye devam ederse bu kızın ağzını yırtacağım dese de iç sesim, sessizce olduğum yerde durmaya ve yerde kahkahalar atarak yatan güzel kıza bakmaya devam ettim.

Şahin başını eğip yüzüme baktı.

"Aşkım, duyuyor musun beni?"

"Duydum," dedim isteksizce ve kıza doğru yürümeye başladık el ele. Yerde yatan kız el ele olduğumuzu görmesine rağmen sarhoşluğun ona verdiği yetkiye dayanarak sırıtışına saçma sapan sözlerle devam etti. Sarhoş diye önemsememeye çalışıp arkadaşıyla birlikte kollarından tutarak ona yardım etmeye çalışırken kolumu iterek ve Şahin'i işaret ederek bana dedi ki, "Sen değil o kaldırsın beni yerden."

Dişlerimi o kadar sıkmışım ki birden çok ciddi bir acı hissettim. Aklı başında değil, o yüzden saçmalıyor gibi şeyler söyleyerek kendimi teskin etmeye çalışırken ben, kızdan ikinci bir hamle gelmez mi?

Yerde danalar gibi tepişerek yatan kız birden ok gibi fırlayıp, yerinden ayağa kalkıp Şahin'e sarılmaya kalktı. O anda bütün sakinliğimi, serinkanlılığımı, dahası hanımefendiliğimi elden bırakıp saçlarına yapıştım kızın, o da benimkilere. Biz gecenin üçünde Küçük Park'ın orta yerinde girdik mi kızla birbirimize? Resmen yumak için kavga eden yavru kediler gibiyiz, ayırabilene aşk olsun. Şahin beni, arkadaşı kızı çekerek birbirimizden uzaklaştırmaya çalışıyor ama nafile. Birbirimizin kafasını koparacağız öfkeden. Kızın yatışını izlemek için toplanan kalabalık şimdi gülerek kavgamızı izliyordu ve içlerinden bir ses, "Sarhoş karılar birbirini yiyor," gibi bir şey söyledi ve ondan sonra koptu kızıl kıyamet. Şahin çocuğu

dövmeye başladı ve o ara onlara bakarken biz ayrıldık kızla. Çocukla Şahin birbirine girmişken ben duruma aydım ve içimde Şahin'e karşı durduramadığım bir öfke yükseldi.

Koşarak, arkama bile bakmadan uzaklaştım oradan. Ne vardı kıza yardım edecek? Bize kadar insan mı yoktu? Şahin çocukla kavga ettiği için muhtemelen fark etmedi benim uzaklaştığımı ve ben onun dalgınlığından yararlanarak koşabildiğim kadar hızla Büyük Park tarafına koşmaya başladım. Aslında o saatlerde Büyük Park'ta yalnız başıma olmam çok tehlikeliydi ama kıskançlığın verdiği öfke gözümü kör etmişti. Aslında Şahin'in hiçbir kötü niyeti yoktu, sadece yardım etmek istemişti ama kızın taşkınlığı, sırnaşıklığı, hafifliği beni deli etmişti. Onu izleyen o kadar erkek varken illa Şahin'i mi beğenmek zorundaydı ki bizim el ele olduğumuzu görmesine rağmen?

Ne kadar süre sonra fark etti yokluğumu bilmiyorum, telefonum çalmaya başladı. Baktım Şahin, hemen reddettim, o da arka arkaya aramaya devam etti. Muhtemelen ben koşarken biri gördü koştuğum yönü ve söylemiş olacak ki Şahin'e, Büyük Park'a geldi ve beni oturduğum bankta eliyle koymuş gibi buldu. Geldiğini görünce yüzümü diğer tarafa çevirdim, bu sefer o tarafa geldi ve ben küçük bir çocuk gibi yine ters yöne çevirdim yüzümü. Yüzüme dokundu, bir acı hissettim yüzümde, kız çizmiş sanırım, sızladı yanağım. Elini ittim yüzümden ve "Dokunma sakın bana," diye cırladım.

Gülümsedi ve oturduğum bankın önünde çömelip ellerimi tutmaya çalıştı, hışımla çektim ellerimi. Göz göze gelmeyelim diye başımı iyice eğdim. O da eğilip başını başımın altına sokup bana bakmaya çalıştı, göz göze gelmeyeceğim çok öfkeliyim ya sımsıkı yumdum gözlerimi.

O sıra ellerimi tutmuş, nasıl oldu orasını hatırlamıyorum. Ben gözlerimi yumunca Şahin'i bir gülme tuttu.

"Bana bakmamak için sonsuza kadar sıkıca yumacak mısın gözlerini?"

"Nasıl olsa etrafta sana bakmaya hevesli çok fazla insan var, ben bakmasam ne olur, biri muhakkak bakar," derken bile hayalimde canlandırdığım bu birinin Şahin'e bakma hikâyesine bile dayanamıyordum.

Resmen kendi söylediğim şeyi gerçek sanıp kıskanıyordum. Benimki kıskançlığın kaçıncı seviyesi bilmiyordum.

Gülümsedi.

Sinirlendim.

"Komik olan ne?"

"Sensin," demez mi?

Sinirim on katına çıktı.

"Git yanımdan, yeterince güldürdüysem yalnız kalmak istiyorum," diye tısladım yumruklarımı sıkarak.

Gülümsemesi kahkahaya dönünce ben zıvanadan çıktım.

"Çabuk git buradan," diye cırladım, o da daha şiddetli gülmeye başladı.

"Ölsem gitmem ben senin yanından, insan kovulsa bile çıkar mı hiç cennetten?"

Hergelenin ağzı öyle de güzel laf yapıyor ki, içimin yağları eriyiveriyor hemen ama yelkenleri suya indirmeye niyetim yok. Kararı verdim, azıcık canına okuyacağım onun. Okuyacağım okumasına da ne suçu var Şahin'in iyilik etmek istemesinden başka, onu da bilmiyorum.

Oturduğum banktan kalktım, tabii arkamdan Şahin de kalktı.

Sinirli bir şekilde, "Gelme arkamdan," diye tısladım, o da gülümseyerek yürümeye devam etti. Büyük Park'ın ortasında, gecenin yarısında kâh oraya kâh buraya otura

kalka sabahı ettik. Kendimi çok yorgun, uykusuz ve sinirli hissediyordum. Yurda doğru yürümeye başladım, o da arkamdan tin tin geliyor tabii. Yurdun önünde dayanamadı artık durdurdu beni.

"Böyle gidecek misin gerçekten?"

"Gidiyorum ben, uykum geldi, yoruldum," dedim.

"Ben de göndermeyeceğim," deyip sarıldı, iteler gibi yaptım ama içimin yağları çoktan eridiğinden pek de karşı koymadım. Sarılmaya minik bir ara verip, yüzümü ellerinin arasına alıp dikkatle baktı.

"Benim dokunmaya, bakmaya kıyamadığım o güzel yüzüne ne yapmış o kız böyle?"

"Sayende, bir de bilmiyormuş gibi sorma," dedim hışımla ellerini iterken yüzümden.

"Gel buraya," deyip sıkıca sarıldı bana. "Kahvaltı yapalım beraber, öyle gidersin yurduna."

Arabaya kadar el ele yürüdük tekrar, sonra doğruca İnciraltı'na sürdü. Deniz kenarında güzel bir kahvaltı yaptık. Eczaneye uğradık, yüzüme sürmek için batikon aldık ve orada saçlarımın bir kısmının koptuğunu fark ettik. Yurda götürmedi beni o gün, evine gittik. Saçlarımı okşayarak dizinde uyuttu beni, sonra odasına götürmüş, kendi de salonda uyumuş. Akşam için en sevdiğim yemekleri ısmarlamış, güzel bir sofra kurup uyandırdı beni.

Yemeğimizi yedik güzel güzel, çay içtik karşılıklı ve unuttuk önceki gece yaşanan her şeyi zannederken açtı konuyu.

"Niye vurdun kıza Gülşah? Ben zaten uzaklaştırıyordum ki birden yaptığın şeyle şok oldum. Ben haram diye âşık olduğum kadına doya doya dokunup sevemezken başka bir kadının dokunuşuna izin verir miyim, hiç mi güvenmiyorsun bana?"

Çok güveniyordum aslında ama tutamamıştım kendimi, Şahin söz konusu olduğunda ben dürtülerini kontrol edemeyen küçük bir çocuk oluyordum sanki.

"Sen niye vurdun o çocuğa?" deyip lafı değiştirdim.

"Kimse sana dil uzatamaz."

"Kimse de sana dokunamaz, yolarım saçlarını."

"Ama o da senin ipek saçlarını yolmuş, değer miydi?"

"Senin için her şeye değer," dedim muzipçe dil çıkararak ve ekledim, "Hadi bağlamanı getireyim de benim için bir türkü söyle."

Söyleyeceği türküyü adım gibi biliyordum, Musa Eroğlu'nun seslendirdiği ve sözleri Abdurrahim Karakoç'a ait o muhteşem türkü.

Sarı saçlarına deli gönlümü
Bağlamışım çözülmüyor sevdiğim
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor sevdiğim
Yâr deyince kalem elden düşüyor
Gözlerim görmüyor aklım şaşıyor
Lambada titreyen alev üşüyor
Aşk kâğıda yazılmıyor sevdiğim
Tabiplerde ilaç yoktur yarama
Aşk deyince ötesini arama
Her nesnenin bir bitimi var ama
Aşka hudut çizilmiyor sevdiğim

Sonrasında başka muhteşem türküler de söyledi bana, nerden aklıma düştü bu anı bilmem ama yazmak, paylaşmak istedim sizinle. Bir gün bir oyun oynarsa hafızam ve unutursam yaşadıklarımı, kayıt altında olsun istedim bu anı da.

Zaman bir şekilde geçip giderken içimin sıkıntısı büyüyor ve bu sıkıntı bana ötelerden bir yerlerden tanıdık geliyor, içimi yokluyorum ben bu duyguyu ilk ne zaman hissettim acaba? Nerede, kimin yanında? Kaynağı Şahin değil. Evet, tetikleyen onun dönüşünün belirsizliği ama kesinlikle kaynak çok eskilere dayanıyor. Çok sevdiğiniz, güvendiğiniz biri hiç yanılttı mı sizi? Beni yanılttı ve o günden sonra bu duygu içimin en derinlerine çöreklenip kaldı. Annem, ah annem, ne çok çıkıyorsun karşıma böyle? Beni bir annenin kızını sevmesi gerektiği gibi sevseydin nasıl olurdu acaba yaşamım? Sık sık sorgularım bunu. Ben annesine annelik eden küçük kız çocuklarından biriydim. Annem çok yoğun, çok yorgun, çok sinirliydi. Hayat bana çocuk bedenimde yetişkin olma sorumluluğu verdi, belki bu sebeple içten içe hiç büyümek istemedim, belki bu sebeple bir tarafım hep çocuk kaldı. Yaşanması gerekirken yaşanmayan her şey çiğnenmeden yutulmuş bir armut gibi takılır insanın boğazına. Hani bazen bir ağırlık çöker boğazınıza, söylemek istediklerinizi söyleyemez, konuşmanız gereken yerde susarsınız

ya, işte ben boğazda hissedilen o ağırlığın altında ezildim hayatım boyunca. Küçük bir çocukken, anne babanız en güvendiğiniz, en sevdiğiniz insanlardır ve sizin için hatasız yaratıklardır. Bir söz verdiklerinde tutacaklarından o kadar eminsinizdir ki, o söz tutulmadıysa bir sebepten ötürü, siz sözünü tutmayan yetişkini değil de kendinizi suçlarsınız. Çünkü küçük bir çocuk için anne babası hatalardan münezzehtir. Tutulmayan sözlerin, verilmeyen sevginin, ihmal edilmiş çocukluğunuzun sebebi hiçbir zaman anne babanız değil, sizsinizdir çocuk kalbinizde. Yakıştıramazsınız onlara kötü olan hiçbir şeyi. Eğer bir sıkıntı varsa size davranışlarında, bu siz o sıkıntıyı hak ettiğiniz içindir. Ya altınızı ıslattığınız ya kardeşinizi kıskandığınız ya yemeğin altını kapatmayı zamanında hatırlamadığınız ya kardeşinizin karnını doyurmadığınız ya da bir sınavdan kötü aldığınız içindir. Öyle ya, ana babalar kutsalsa ve kutsal varlıklar hata yapamayacağına göre hatalı olan hep sizsinizdir. Böyle yetiştirilen çocuklar olarak bizler yetişkin olduğumuzda insan ilişkilerimizde bir şeyler ters gittiğinde suçu hep kendimizde ararız, çocukken en güvendiğimiz insanlar olan ebeveynlerimizle kurduğumuz ilişki bir ömre yayılır da böyle ilişki kurarız hayatımıza giren insanlarla. Tam da bu nedenlerle Şahin'in dönüşünün bu denli gecikmesinden kalbimin bir tarafı beni suçlasa da onca zaman aldığım terapilerin de etkisiyle ortaya çıkardığım kişiliğimin sağlıklı parçası bu gecikmenin benimle hiç alakalı olmadığını biliyordu.

İçim yangın yeri, uykularım delik deşik, günler birbirinin aynı, telefonlarda uzun sessizlik molaları, soramadığım sorular, Şahin'in kısa kaçamak cümleleri, iki telefon görüşmesi arasının gitgide uzaması, kulaklarımda Sezen'in canımı en çok acıtan bestesi:

Geri dön geri dön, ne olur geri dön
Uzanıp tutuver elimi bir gün
Utanır diyemem ne olur geri dön

Dönmedi, bu öyle bir dönmemekti ki canımdan can gitti bilmem kaçıncı kez. Anlatacağım size, bir canın başka bir candan parça parça kopuş hikâyesini, bir kadının yaşarken ölüş hikâyesini, bir ömrün hiç uğruna heba edilişini, bir aşkın göz göre göre yok edilişini. Anlatacağım size kavuşamama hikâyemizi.

Biliyor musunuz, ben mutlu sonla bitmeyen hikâyelere hiç dayanamazdım. Bir film izlemiştik birlikte, başım omzunda, elim avucunun arasında, aynı battaniyenin altında, dışarıda kar, yanaklarımda yaş vardı. Film yirmili yaşlarının başında tanışan iki gencin kavuşamama hikâyesini anlatıyordu. Yetişkin olduklarında hayat onlara yeniden bir araya gelme şansı sunuyordu ama onlar bu şansı değerlendiremiyorlardı ve filmin sonunda adam ölüyordu. Adamın kalbi, organ nakliyle şans eseri kadının oğlunun hayatını kurtarıyordu. Ben bu filmi izlerken izlediğim tüm filmlerde, okuduğum tüm hikâyelerde olduğu gibi başrollerle özdeşleşiyordum. Filmin sonunda sanki ölen Şahin ve oğlumun hayatını onun kalbi kurtarmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. İlk başlarda yanaklarımdan sessizce akan gözyaşları hıçkırıklı bir ağlama krizine dönünce, Şahin bir yandan bana sarılıp sakinleştirmeye çalışırken diğer yandan, "Bir daha romantik film izlemeyeceğiz," diye söylenmeye başladı. Sanki kavuşamayacağımızı hep biliyor, hissediyormuşum. Şahin tüm erkekler gibi bu tarz filmlerden pek etkilenmiyor, dahası sıkılıyordu ama benim hatırıma izliyordu. Onun ilgi alanları, izledikleri, okudukları, tutkuları bambaşkaydı. Okuduğu kitaplar hep siyasetle, politikayla ilgiliydi. Ege Üniversitesi'nde okuyanlar bilir, bizim

okulumuz zaten siyasetin, siyasi tartışmaların, fikir ayrılıklarının, yürüyüşlerin, olayların merkezi gibiydi. Okulda herhangi bir şey için yürüyüş düzenlenmediği bir gün yok gibiydi. Şahin'in öğrenci lideri olduğu grubun da sık sık bu tarz faaliyetleri oluyordu. Dünyalarımız burada ayrılıyordu, ne ben o yürüyüşlere katılırdım ne onu engellerdim. Sık sık toplantıları olur, onlara göre önemli kişiler okula söyleşiye davet edilirdi. Bu tarz etkinliklerde, düzenlenen konserlerde yetkili kişi hep Şahin olurdu. Daha önce bahsetmiştim size, bir toplantıda benimle olan ilişkisi irdelendiğini, dahası Şahin'in benimle olan hayatının onu gruptan uzaklaştırdığı ve benim bir Türk kızı oluşumun sorun teşkil etmesi ve Şahin'in benden bir kız diye bahsedilmesine tahammül edemeyip öğrenci liderliğinden istifa edişini, sonrasında araya giren onlarca hatırlı büyüğe rağmen liderliğe dönmeyişini. Evet, öğrenci liderliğini bıraktı resmiyette ama hâlâ gruptan kopamamıştı. Aslında uzaklaşmak istedi ama resmen yapışmış, bırakmıyorlardı. Pek çok sorumluluğu vardı genç yaşına rağmen ve bu kadar yükün altında olması beni rahatsız ediyordu. Sanki gençliğini yaşayamıyor, sanki yaşından büyük sorumluluklar altında boğuluyor gibi hissediyordum, tabii o vakitler gelecekte yaşayacaklarımızdan habersizdim ve sadece Şahin için üzülüyordum. Bilmiyordum ki bu grubun iftiraları kavuşamama sebebimiz olacakmış.

Sanırım sonumuz üzerinde bu denli büyük bir etkisi olacağını ve kendisine kalleşçe bir iftira atılacağını bilse Şahin de uzak durardu onlardan. Gerçi uzaklaşmasına müsaade edilmiyordu, en ufacık pürüzde gece gündüz demeden arıyor, çözüm bulmasını bekliyorlardı. Sadece o grup değil, genel olarak koskoca okulda kimin ne sıkıntısı olsa çözüm olarak akıllara Şahin

geliyordu. Bilmiyorum belki o da bu kadar önemsenmekten mutluydu, yoksa kim gencecik yaşında bu kadar büyük sorumluluklar altında kalmak ister ki?

Hiç unutmuyorum bir gece telefonla konuştuk, birbirimize iyi geceler dileyip kapattık telefonu. Ben duşumu alıp kitap okumak için yatağıma uzanmıştım. Telefonu kapatışımızın üzerinden bir saat bile geçmemesine rağmen Şahin beni aradı. "Gülşah hazırlan, seni almam lazım," dedi bana.

"Ay ne oldu, kötü bir şey yok değil mi?"

"Yok yok, endişelenme ama acil hazırlanıp çıkman lazım."

"Tamam da bu saatte nasıl çıkacağım yurttan ben, hayatta izin vermez müdüre hanım."

"Sen hazırlan, onu ben hallederim."

"Tamam," dedim nasıl halledeceğini merak ederken, bir yandan da saçlarımı kurutup üzerimi değiştirdim ki, "Geldim, hadi hazırsan yurdun önündeyim," dedi.

Hem geç saatte beni arayıp hazırlan, dışarı çık demesi beni tedirgin etmişti hem de onu görecek olmanın mutluluğu vardı adımlarımdaki çocuksu telaşta.

Beni görünce çıktı arabadan, onu görünce daha da hızlandı adımlarım ve kalp atışım. Bu kalp atış hızımın sapıtması geçici bir durum sanıyordum. Zannediyordum ki zaman geçtikçe, biz yıllandıkça azalacak bu heyecanlar, bu telaşlar, elimi kolumu nereye koyacağım şaşkınlığı. Yaklaştıkça uzuyor sanki yol, ben yürüdükçe açılıyor sanki aramızdaki mesafe. O da yürüyor bana doğru. İçimin çocuksu yanı o yürüdükçe daha da heyecanlanıyor. Beni gecenin bu saatinde almaya neden geldi sorusunun neden olduğu merak yerini aşkın coşkusuna bırakıyor. Yürüyerek vakit kaybetmenin saçmalığını anlamış olacağım ki koşup sarılıyorum sevgilime. Mis gibi kokan,

gülünce içimi yakan, hiç doyamadığım, doyamayacağım, yakışıklı sevgilime.

Gülümsüyor çocuksu coşkuma, göğsüne gömdüğüm başımı çenemden tutarak nazikçe kaldırıyor yukarı.

"Güzel prensesim, gitmemiz gerekiyor."

"Nereye?"

"Hadi binelim arabaya, yolda anlatırım ben sana."

Bir sürprizi var sandığım için içim neşe ve merak doluyor. Arabaya biner binmez arabayı tarıyor gözlerim hızlıca. Öyle ya beni bu saatte hiçbir açıklama yapmadan gelip aldığına göre kesin bir sürprizi var, kesin bir yerlerde koca bir buket çiçek var. Arka koltukta ve görebildiğim hiçbir yerde çiçek yok. Minik bir hayal kırıklığı yaşıyorum ama çaktırmamaya çalışıyorum. Belki bagajdadır çiçeğim. Arandığımı fark edince beni çok iyi tanıdığı için ve beni buna kendisi alıştırdığı için ne aradığımı hemen anlıyor. Kocaman bir kahkaha patlatıyor.

"Aşkım, benim güzel prensesim, çok özür dilerim ama seni alma sebebim herhangi bir sürpriz değil bu akşam," diyor.

Bozuluyorum kahkahasına ve benim etrafı didik didik arayan gözlerimin niyetini anlayıp gülmesine.

"Yoo," diyorum bozulduğumu belli etmediğimi sandığım bir ses tonuyla. "Sürpriz falan beklediğim yok benim zaten, sadece merak ettim beni bu saatte neden apar topar dışarı çıkardığını."

"Aaa, öyle mi? Gözlerin fıldır fıldır etrafı tarayınca ben de çiçek arıyorsun sandım," derken hâlâ gülüyordu. Gülmesi sinirimi bozuyordu ama sinirimi daha fazla bozan şey benim kendimi bu kadar ortaya koymam, duygularımı hiç kamufle edememem, onun beni avucunun içi kadar iyi tanıması.

Ben çiçek aradığımı fark etti diye utanıp sinirlenirken Şahin de beni neden aldığını anlatmaya başladı. Hazırlık öğrencilerinden bir kıza devlet yurdu çıkmamış, misafirlik süresi dolduğu ve yurtta yer olmadığı için kız sokakta kalmış, hazırlık olduğu için tanıdığı, evinde kalacak arkadaşı yokmuş, parası da olmadığı için kalacak yer bulamamış ve bu kızcağızın barınma sorununu çözmek de okulda kanadı incinen kuşu veterinere götürmek gibi Şahin'in sorumluluğu olmuş. Saat geç olduğu için toplu taşıma araçları çalışmıyormuş, kızın taksiye verecek parası olmadığı için kızı bulunduğu yerden alıp güvenilir bir yere yerleştirmek Şahin'e kalmış ve Şahin gecenin bu saatinde bir kızla yalnız başına aynı arabada olmak istemediği, benim bunu öğrendiğimde yanlış anlayıp üzüleceğimi düşündüğü için ve kızcağız orada yalnız başına güvende olmadığı için bana bunu telefonda anlatarak vakit kaybetmek istememiş. Dışarıda kalan bir kız değil de bir erkek olsa ki bu da defalarca olmuştu, hiç rahatsız olmazdım ama ne hikmetse söz konusu bir kız olduğunda ve bu kızın öyle ya da böyle herhangi bir sebeple Şahin'le teması olduğunda benim şalterlerim atıyor, cinlerim tepeme çıkıyordu. Ben ki karakter olarak olgun bir insanım ama işte dediğim gibi söz konusu Şahin olduğunda kan bağımın ya da bağının olmadığı tüm kadınlar sinirimi bozuyordu benim. Aslında şimdi geriye dönüp düşünüyorum da Şahin beni üzmekten, kaybetmekten, kırmaktan ne kadar imtina etmiş yıllar boyu. Neyse konumuza dönelim, ben beni alma sebebinin sürpriz değil de bir kıza yardım etmek olduğunu öğrenince astım suratımı ve benim yanında olmama gerek olmadığını, çok yorgun olduğumu, beni çabuk yurduma geri bırakmasını söylüyorum. Tabii söylediklerim asla gerçek düşünce ve hislerimi yansıtmıyor.

Artık tanıdığınız üzere, Şahin'i herhangi bir kızla yalnız bırakmayı asla istemiyorum ama trip atacağım ya, ısrarla beni yurduma bırak diye tepiniyorum. Tıpkı annesini kardeşinden kıskanan ve bu kıskançlığın verdiği acıyla annesinin yüzünü tırmalayan küçük bir çocuk gibi. Şahin, "Lütfen azıcık sık dişini, kızın beklediği yer pek güvenli değilmiş, yazık günah başına bir iş gelir," dedikçe kıskançlıktan kuduruyorum ve inadım artıyor. Başka bir kız için endişeleniyor olması benim tepemin tasını attırıyor. Kıskandığımı belli de etmek istemiyorum. Çünkü kişiliğimin olgun ve mantıklı parçası Şahin'in zerre kadar kötü bir niyet taşımadığını, tıpkı sokakta kalan erkek öğrencilere daha önce defalarca yaptığı gibi, tıpkı karlı bir gecede yavrularıyla dışarıda kalan anne kediye yaptığı gibi bu kıza da yardımcı olmak istediğini biliyor ama sen bunu gel içimin kıskanç çocuk yanına anlat. Bana kızıyorsunuz belki okurken, e hani nerede kaldı kız kardeşlik dayanışması diyorsunuz belki ama Allah'ın bildiğini sizden gizleyecek değilim, o gece tuttu benim kıskançlık damarım. O damar ne zaman belirginleşse mantık uçuyor benim bünyede. Şahin ne derse desin duymazlıktan geliyorum ve yurda bırakması için diretiyorum, ne kadar çocukmuşum.

"Peki," diyor, sesi o kadar kızgın ve kırgın çıkıyor ki. Bu sefer de pes edip peki demesine ayar oluyorum. Ne demek peki ya? Beni bırakıp yalnız başına gecenin bu saatinde bir kızla nasıl bir araya gelebilir, ben bir erkekle her ne sebeple olursa olsun yalnız başıma kalsam o ne hisseder? Düşündüğüm her şeyi mantık süzgecimden süzmeden pat diye söyleyiveriyorum.

"Eee, sen ne yapacaksın? Yalnız bırakmazsın gecenin bu saatinde sokakta kalmış bir kızı," diyorum iğneleyerek.

"Bir kızı değil hiçbir insanı," diye düzeltiyor beni.

"Şu an konumuzun öznesi bir kız," diyerek iğnelemeye devam ediyorum. Bu konuda benimle baş edemeyeceğini bildiği için sessiz kalıyor, tabii bu sessizlik beni daha da sinir ediyor. Çok net hatırlıyorum o gece öyle çocuk gibi kıskançlık yaparken yaptığım şeyin ne kadar anlamsız olduğunu biliyor ama asla kendime hâkim olamıyorum. Bunu başkası yapsa ve bana anlatsa ona çok kızar, çok saçma davrandığını, ortada kıskanacak hiçbir şeyin olmadığını söylerdim ama işte şimdi anlamsızca kıskanıyor, sorun çıkarıyordum.

"Bu akşam sınıftan arkadaşlarım beni ders çalışmak için evlerine çağırmışlardı ama ben sen rahatsız olursun diye gitmemiştim. Vazgeçtim, yurda değil Emrelere bırak beni, dur ben Emre'yi arayıp evin adresini alayım," diyorum. Yok tabii böyle bir şey. O an oracıkta kıskançlıktan ölürken uydurduğum ve benim hissettiğim kıskançlığı Şahin'e aktarmak için kurguladığım bir senaryo.

Ben telefonumu alıp yalandan bir numarayı arıyormuş gibi yaparken Şahin çok sert bir şekilde fren yapıyor, istediğim tepkiyi almaktan mutlu bir şekilde hiç fark etmemiş gibi telefona bakmayı sürdürüyorum.

"Gülşah, kaldır başını bak bana. Lütfen, rica ediyorum bana bunu yapma. Şimdi derhâl yurduna gireceksin ve asla hiçbir erkek arkadaşınla ders çalışmak için bile olsa yalnız kalmayacaksın," diyor ve arabayı çalıştırmak için tekrar hamle yapıyor.

Ben aldığım reaksiyondan gayet memnun bir şekilde, "Öyle mi, neden peki? Sen gecenin bu saatinde bir kızla baş başa kalabiliyorsun da ben neden ders çalışmak için bile olsa arkadaşıma gidemiyormuşum?"

Biz böyle atışırken Şahin'in telefonu sürekli çalıp duruyordu, artık aramalar sıklaşınca dayanamayıp açtı

birini ve "Tamam, hemen geliyorum, lütfen kusura bakma kardeşim," dedi demesine de bunu duyduğum anda bende kayış tamamen koptu. Ben orada kıskançlıktan sinir krizi geçirirken o beni o hâlde bırakıp hemen gidecekmiş, kusura bakmasınmış, oldu o zaman, o kusura bakmasın ama ben bakarım.

Arabadan inip arkama bile bakmadan gecenin karanlığına doğru yürüyorum, tabii Şahin de arkamdan inip yanıma geliyor. Arabaya binmem için adeta yalvararak bana dil döküyor ama inadım tuttu bir kere, cümle âlem gelip dil dökse binmem ben o arabaya. İnadımı kıramayacağını fark ettiği için o da son derece sinirli bir şekilde benimle yürüyor, Emrelere gitme hikâyesi yalan olduğu için ne yapacağımı bilemez bir hâlde yurda doğru yürüyorum çaresizce.

"Benimle yürümene gerek yok, ben yalnız dönerim. Korkma Emrelere falan gitmeyeceğim," diyorum ama bunları söylerken de birden ağlamaya başlıyorum ama ne ağlamak, çocuklar gibi bağıra bağıra.

Ben böyle hüngür hüngür şakır ağlayınca Şahin'in gözündeki öfke sönüyor, gülümseyerek sarılıyor bana, öpüyor alnımdan, çok nadir yapar bunu.

"Benim ömrümün sahibi, sen neden böyle yapıyorsun, neden, kimden kıskanıyorsun beni? Benim gözüm senden başkasını görmez, seni gördüğüm günden beri, biz sevgili değilken bile bu böyleydi," diyor ve ben büyük bir şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona bakıyorum. Şahin sevgili olmadan önceki hislerini hiç anlatmamıştı bana, kıskançlığım meraka dönüşüyor ama şimdi sevgili olmadan önceki günleri sorgulama vakti değildi, onu da yaptım başka bir gün ve duyduklarıma hem çok şaşırdım hem çok mutlu oldum, anlatırım size sonra.

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken o saçlarımı okşamaya, bana sarılmaya devam etti. İçim eriyor o sarıldıkça, kalbim huzur ve mutlulukla sıcacık oluyordu. Elleri saçlarımda dolaştıkça sıcaklık artıyor, vücudumu yine, yeniden bir yangın teslim alıyordu, sevgilisinin her temasında yanıp küle dönen bir kızdım ben işte, nasıl kıskanmayayım? Onu bir kerecik görseniz beni anlardınız, farkında değildi nasıl göründüğünün, etrafındaki dişilerin hayran bakışlarının, varlığıyla girdiği her ortamda yarattığı titreşimin. Çapkın değildi, başı önünde yürürdü, inançlı biriydi, bana bile yaklaşırken çok temkinliydi, günaha girmek istemez, duygularını hep kontrol ederdi. Bir kere ona sıkıca sarılıp boynundan öptüğümde beni nazikçe uzaklaştırırken gözlerindeki tutkuyu, hızlanan nefesini, yutkunuşunu görmüştüm. Resmen öpmemek için zor tutuyordu kendini, nefsiyle mücadelesi çok hoşuma gidiyordu ve onu bu mücadelede zorlamak.

Yine böyle sımsıkı sarıldığım bir gün gülümseyerek, "Beni çok zorluyorsun, bir gün dayanamayacağım tövbemi bozacağım," demişti.

Şimdi ben bu cümleye takıldım tabii, ne demek tövbe bozmak? Kim tövbe eder? Günaha giren biri. Demek ki Şahin hep böyle dindar değilmiş, demek ki geçmişinde birtakım yaşanmışlıklar var. Sıkıştırdım ama geçmişi hatırlamak istemediğini, zaten hepsi için binlerce kez tövbe ettiğini söyleyerek geçiştirdi beni. Bu cevapla tatmin olacak kadın var mıdır ki? Ben de tatmin olmayıp sıkıştırmaya devam edince oturup anlattı bana geçmişini üstü kapalı.

"Ben eskiden helale, harama pek dikkat etmezdim," diyor daha da sorgulama dercesine bir bakışla. Tabii ki de sorguluyorum, sorgulamamam ne mümkün?

"Bir kez soracağım ve sen de tüm dürüstlüğünle cevap vereceksin, yemin et," diyorum.

"Gülşah tövbe ettiğim bir geçmişi kurcalamak ne işimize yarayacak?"

Son derece kararlı bir şekilde, "Yemin et," diyorum dişlerimi birbirine sürterek.

Gülümsüyor. "Yemin ederim."

"Biriyle birlikte oldun mu?"

Gülümsemesi soluyor yüzünde.

"Oldum," diyor utanarak.

Kıskançlığın içimde yaktığı ateş yanaklarıma, oradan da kulaklarıma kadar ulaşıyor ama merak da ediyorum tabii. Bu kadar sormuşken devamını sormamak olmaz. Kıskanmam saçma, sonuçta geçmişten, benden öncesinden bahsediyoruz ama işte aşkta mantık hiç yok.

"Bir kişiyle mi birlikte oldun?" diyorum büyük bir merak ve kıskançlıkla.

"Ne gerek var bu sorulara, geçmişte kaldı tüm bunlar," diyor ama ben ısrarla sorumu yineliyorum.

"Hayır, maalesef, lütfen bunları konuşmayalım artık," diyor. Ağzından cımbızla laf almak sinirimi bozuyor, bir yandan köpek gibi kıskanırken diğer yandan deli gibi merak ediyorum.

En yalancı hâlimle, "Şahin, lütfen rahat ol, geçmişten bahsediyoruz ve beni geçmişte yaşadığın hiçbir şey rahatsız etmez ama aramızda gizli saklı bir şey kalsın istemiyorum. Şimdi lütfen bana eski Şahin'den bahset," diyorum.

"Ben eskiden daha farklı bir hayat yaşıyordum, daha eğlence odaklı, daha günübirlik, daha uçarı. Daha lise yıllarımda başladı kızların yoğun ilgisi, üniversiteye başlamamla birlikte daha da arttı," dedi ve susup bana baktı.

"Devam et lütfen, geçmişten bahsediyoruz, korkma kıskanmıyorum," dedim yüzyılın yalancısı olarak. Kıskanmak ne kelime, kıskanmak hissettiğim duygunun

yanında yetersizlik kompleksine girer o derece içim içimi yiyordu ama Pandora'nın Kutusu açılmışken Şahin'i didiklemek, neler yaşadığını öğrenmek, değişiminin sırrını bilmek istiyordum ve geçmişteki tüm o kadınları öldürmek istiyordum.

"Kapatsak mı artık bu konuyu?"

"Lütfen, devam et. Hikâyenin geri kalanını kafamda yazmak istemiyorum, yemin ettin," diye üsteliyorum.

"Peki," diyor ve başlıyor anlatmaya.

"Gülşah, erkeklerin büyük bir çoğunluğu eşleri ve sevdikleri tertemiz bir geçmişe sahip olsun ve o kadınların hayatlarındaki ilk erkek olmak isterken kendi geçmişlerinde kalan kadınları skor olarak görür. Bunu böbürlenerek, büyük bir başarıymış gibi anlatırlar. Şimdi sen böyle sorarken ve ben anlatırken kendimi o salaklardan biri gibi hissettim. Lütfen birbirimizin geçmişini sorgulamayalım, bak ben sana hiçbir şey sormuyorum. Çünkü beni senin benden sonraki hayatın ilgilendiriyor, geçmişin değil," dedi.

Hani Doğulu erkeklerle ilgili saçma sapan algılar var ya toplumda, işte Şahin o algıları tek başına yıkmaya yeminli gibiydi. Şu cevaptaki asalete, kaliteye, adamlığa bakar mısınız? Hayran olmamak mümkün mü? Ben onun kadar asil olamıyordum tabii. Çünkü geçmişini, neler yaşadığını o kadar merak ediyordum ki duyduklarım beni kıskançlıktan öldürse de meraktan kurcalayıp duruyordum.

"Şahin, lütfen, bu konu ilk ve son kez açıldı. Söz veriyorum bir daha asla sormayacağım ama şimdi ben meraktan ölürken lütfen anlat," dedim, ısrarıma dayanamayıp ve bir daha sorgulamayacağım sözüme güvenerek anlatmaya başladı.

"Anlatacaklarım için şimdiden özür diliyorum, ben dediğim gibi eskiden dindar biri değildim ve

kadınların ilgisinden inanılmaz mutlu oluyordum, beni beğenen kızlar arasından beğendiklerimle günübirlik ya da tek gecelik ilişkiler yaşıyordum, hiçbirine âşık değildim ama takılmak hoşuma gidiyordu. Ciddi bir ilişki istemiyordum, isteyenle birlikte bile olmuyordum daha ilk günden niyetimin asla ciddi bir beraberlik olmadığını söylüyordum, bu şekilde kabul edenlerle takılıyorduk. Yiyip içip, gezip tozup beraber olduktan sonra ayrılıyorduk. Senden başka hiçbir kadının evimde kalmasına izin vermedim, kimsenin evinde uyumadım ben de. Duygulardan, duygusallıktan, aşktan uzak sadece cinsellik ve eğlence odaklı ilişkilerdi, hep pişmanlıkla anacağım. O yıllarda alkol de alıyordum, dolaysıyla tamamen nefsimin elindeki bir oyuncaktım. Aklım çıkıyordu o kadınlardan biri bana âşık olacak diye, o yüzden kimseyle iki geceden fazla takılmıyordum. Çoğu gece bittiğinde evine gitmek istemiyor, sarılıp birlikte uyumak istiyordu ama ben bu tarz bir ilişki istemediğimden bu istekler bana acayip sıkıcı ve saçma geliyordu. Henüz hiçbir şey yaşamadan niyetimi, ciddi bir birliktelik istemediğimi açıkça söylememe rağmen kadınlar farklı olduklarını, beni değiştirebileceklerini sanıyorlardı ama benim bir kadına ilgim en fazla iki gün sürüyordu. Çoğu ertesi gün arar, birlikte bir şeyler yapmak istediklerini söylerlerdi. Bu yüzden belli bir süre sonra tanıştığım kadınlara telefonumu vermemeye, sarhoş bir şekilde kapıma dayananlar yüzünden de artık kimseyi evime getirmemeye başlamıştım. İlk zamanlar bana inanılmaz güzel gelen bu yiyip içip sevişmeli ilişkiler bir süre sonra yüzeysel, içi boş, sıkıcı, dahası boğucu gelmeye başlamıştı. Sevişti̇ğin kadınla sohbet edemiyorsan zaman geçirmek işkence oluyor. Hep aynı muhabbetler, aynı beklentiler ama farklı bedenler. Daha derin, daha doyurucu bir ilişki ve hatta

aşk istiyordum ama içinde bulunduğum ortamlar ve o yıllarda benim hazır olmamam bunu imkânsız kılıyordu. Sınıftan ya da öğrenci grubundan kızlarla takılıyordum bazen ama sonu hep aynı bitiyordu. İşin kötü tarafı bu insanlarla aynı ortamlarda takıldığımızdan uzaklaşmak çok zor oluyordu. İstemeyerek de olsa çok kalp kırdım maalesef. Hayır, artık istemiyorum dediğimde ısrar eden bir kadın olduğunda, karşısında öfkemi tutamıyordum. Şimdi anlatacağım şeyden sonra belki de nefret edeceksin benden ama madem konu açıldı, bunu da anlatayım. Bir gün yine sınıftan bir kızla takılmıştık ama ben daha gecenin başında ona da diğer tüm kadınlara söylediğim gibi asla ciddi bir ilişki istemediğimi, niyetimin sadece takılmak olduğunu söyledim. Kesinlikle ve kesinlikle ilişki istemediğimin altını defaten çizdim. O da gülümseyerek kendisinin de niyetinin sadece eğlence olduğunu, ilişki istemediğini söyledi ama o geceden sonra ciddi anlamda beni sıkmaya, boğmaya, ısrarla aramaya, sınıfta sürekli yanıma gelmeye, dersten benden önce çıkıp arabanın önünde beklemeye, en yakın arkadaşlarımı araya sokarak benimle tekrar birlikte olmak istediğini söylemeye başladı. Dediğim gibi ben ilişki, aşk, bağlılık gibi bir şey istemediğimden bu ısrarcı ilgisi canımı sıkmaya, beni boğmaya, dahası sinirlendirmeye başlamıştı. Lideri olduğum gruba üye oldu, gittiğim spor salonuna yazıldı, arkadaşlarla takıldığımız bara gelirdi orada olduğumuz her gün. Nefes alamıyordum artık ondan, defalarca kez güzelce konuşup aramızda hiçbir şey olamayacağını, yaşadığımız şeyin tek gecelik bir ilişki olarak kalacağını anlattım ve benim ona bunu en başında söylediğimi hatırlattım ama sanki sağır olmuş ya da benimle farklı bir dil konuşuyormuş gibi anlamazlıktan geliyordu. Değer verdiğim öğretmenlerimi, yapılanmamızın kıymetli

isimlerini araya sokuyor, beni zor durumda bırakıyordu. Bir süre sonra kendimi genç bir kızı iğfal etmiş ve onu kötü yola sürüklemiş Nuri Alço gibi hissetmeye başladım. Ona elimden geldiğince kibar davranıyor, sürekli onunla olmak istemediğimi, onun da benim de daha önce yaşadığımız ilişkiler gibi tek gecelik bir şey yaşadığımızın altını çiziyordum ama ben kibar davrandıkça o bundan cesaret alıp umutlanıyor, benimle ilgili hayallerine yenisini ekliyor, dahası arkadaşlarıma hayal ürünü hikâyeler anlatıyordu. Onunla sadece bir gece birlikte olmama ve sonrasında hiçbir temasta bulunmamama rağmen sevgili olduğumuzu, birlikte yaşadığımızı falan söylüyordu. Bu platonik hâli beni iyiden iyiye rahatsız etmeye başlayınca bölüm başkanıyla görüşüp sınıfımı değiştirdim. Onun yapılanmamızla ilişiğini kestim ve toplantılara katılmasını engelledim, spor salonumu ve gittiğim mekânları değiştirdim, resmen kızdan saklanacak delik arıyordum. Çünkü kalbini kırmadan ondan kurtulmamın yolu yoktu ama ısrarlı takibinin hatta tacize varan varlığının önüne geçemiyordum. Onunla ilgili bir şeylerin ters gittiğini maalesef çok geç anladım. Sınıfı değiştirmem onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Her teneffüs bizim sınıftaydı, bir süre sonra iş öyle bir hâle geldi ki ben bu kızla karşılaşmamak için okula gitmekten vazgeçtim. Araya zaman girsin ve beni aklından çıkarsın diye okula gitmediğim o günlerden birinde bir gece kapım çaldı ve karşımda o vardı. Son derece sarhoştu ve aşırı hareketler sergiliyordu. Bağırarak ağlıyor, kapıyı tekmeliyor, küfürler ediyor, olmasından rahatsızlık duyduğum ne kadar şey varsa her birini tek tek yapıyordu. İçimde tutmakta zorlandığım bir öfke dalgası yükseliyordu. Ben alttan alıp onu evine bırakması için bir taksi çağırdığımda ise bana sarılıp öpmeye çalıştı ve o an artık aylardır süren

ve tacize varan ısrarına dayanamayıp sesimi yükselttim ona. Hafifçe ittim kollarından kurtulabilmek adına. Bana asla yakışmayan ve yaşadığım her gün utanmama sebep olan bu davranışım onu da çok etkilemiş olacak ki ertesi gün intihar girişiminde bulunduğunu ama ev arkadaşının erken müdahalesi sayesinde midesinin yıkandığını öğrendim. Derin bir suçluluk duygusu, vicdan azabı hissediyordum. Ev arkadaşından öğrendiğim kadarıyla bu ilk intihar girişimi değilmiş ama bunu duymak beni rahatlatmıyordu. Çünkü hayatım boyunca bile isteye bir karıncayı bile incitmemişken belki de bir insanın ölümüne neden olacaktım. Ölümlere, intiharlara alışıktır bizim yörenin insanı ama ben öyle değildim. Ailesi kızlarının tedavi görmesi için okulunu dondurmuş ve kızı memlekete götürmüş. Bunu öğrenmek beni vicdanen daha da fazla rahatsız ediyordu. Çünkü bir insanın hayalleri benim yüzümden ertelenmiş, bir insan benim yüzümden yaşamından vazgeçmeye kalkmıştı. Ev arkadaşının kızın ailesinden öğrendiğine göre ergenlik döneminde de öğretmenlerinden birine, tıpkı bana olduğu gibi saplantılı bir şekilde âşık olmuş ve karşılık alamadığında da intihar girişiminde bulunmuş. Bunları duymak beni rahatlatmıyor, vicdan azabımı yok etmiyordu. Derin bir suçluluk duygusu tarafından ele geçirilmiştim ve kendimi affedemiyordum. Ya kız intihar girişiminde başarılı olsaydı ve benim yüzümden yaşamına son verseydi? Bu düşünce beynimi kemiriyordu, o dönem yoğun bir bunalıma girdim ve bu bunalım beni okumaya, daha çok okuyup araştırmaya ve Rabbime yöneltti. Sadece namaz kıldığımda, Kur'an okuduğumda huzur doluyordu içim ve bir gün tüm samimiyetimle günahlarıma tövbe ettim. İçkiyi tamamen bıraktım ve helalim oluncaya kadar hiçbir kadınla birlikte olmayacağıma söz verdim. O günden

sonra tüm yaşamım değişti, bana eski hayatımı hatırlatan ve beni tekrar o hayata çekmeye çalışan tüm eski dostlara veda ettim. Daha fazla iyilik yapmaya, derslerime, yapılanmamızın faaliyetlerine ağırlık verdim ve bambaşka bir dünya kurdum kendime. Kadınların ilgisine cevap vermemeye başladım. Zaten bu yoğun ilgi bunaltmaya, yaşadığım yüzeysel ilişkiler beni boğmaya başlamıştı ki bir gün seni gördüm," dedi gülümseyerek.

Ben anlattıklarının şoku ve etkisi altında kalmıştım. O anlattıklarını tekrar yaşamışçasına yorulmuş ve üzgün görünüyordu. O anlattıkça ben geçmişte kalan tüm o kadınları tek tek kıskanmış, her birinden nefret etmiş, Şahin'e bol bol kızmış ve sinir olmuştum. Her biri ve yaşanan her şey geçmişte kalmasına rağmen sakinleşemiyordum ama onu anlatması için zorlayan da bendim. O yüzden zaten üzgün görünüyorken onu daha fazla üzmemek için konuyu orada kapatmaya karar verdim. Beynim sürekli anılar arasında geziniyor, bir anıdan diğerine geçiyorum sık sık. Neyse o geceye, sokakta kalan kıza ne olduğuna dönelim.

Ben Şahin'e sıkıca sarılmış, göğsünde nefeslenirken o tekrarlıyordu.

"Hadi prensesim, bin arabaya lütfen, kırma beni. Yorgunsan arka koltuğa uzan, inan başka bir durum olsa seni yormazdım ama bu saatte tanımadığım bir hanımla baş başa olmak istemiyorum. Yanlış anlama, kendime güvenmediğimden değil sadece biri görüp senin canını sıksın istemem."

Ne kadar ince düşünüyordu. Şahin'e âşık olup bana rağmen açılan ve reddedilen bir kız Şahin'e iftira atmıştı ama bahsettiği gün ve saatte Şahin yanımda olduğu için ona inanmadım tabii. Hem ben Şahin'e yüzde yüz güveniyordum ama bizimle uğraşan çok oluyordu. Okulun en

popüler, en yakışıklı erkeğiyle çıkmak beni de bir anda daha bilinir kıldı ama bu durum pek çok kadının nefret oklarının hedefi olmama da neden oldu. Bazen daha sıradan biri olsun istiyordum Şahin, daha görünmez, daha herkes gibi ama o tam tersiydi. Adeta insan mıknatısı gibiydi, sadece kadınların değil herkesin dikkatini üzerinde topluyordu ve bunu yapmak için hiç uğraşmıyordu. Garip bir aurası, popülaritesi, sempatikliği vardı. Öyle çok sık espriler yapmaz, hatta mümkünse konuşmak yerine susup dinlemeyi seçerdi ama konuştuğu zaman ortamdaki herkes susup onu dinler, söylediklerini önemserdi. Binlerce kişiye liderlik yaptığı öğrenci grubunda kaos çıktığında ortamı sakinleştirme görevi hep ona düşerdi. Ben de garip Gülşah, sevdalı Gülşah, sevgilisinin fanı Gülşah, en büyük hayranı Gülşah, anıların esiri, hasrete prangalı Gülşah, sevdiklerinin sevgisi uğruna kişiliğinden tavizler veren Gülşah, anası babası tarafından bile koşullu sevilmiş Gülşah, geçmişi unutamayan 21. yüzyılın Mecnun'u Gülşah...

O gece kırmadım Şahin'i, bindim arabaya ona eşlik etmek için. Hızla gittik kızın bizi beklediği yere. Arabadan indiğimde gördüğüm manzara karşısında o kadar üzüldüm ki... Küçücük görünen bir kız, esmer, çok zayıf. Kocaman bir mont var üzerinde ve küçücük bir valiz var elinde. Saçlarını ensesinde toplamış. Hazırlık öğrencisi, daha 18'inde bile değil. Yeni gelmiş memleketinden, Adanalı imiş. Ailesi pamuk tarlasında çalışıyormuş, altı kardeşlermiş, bu en büyükleri. Yaşına göre o kadar ufak duruyor ki. Bana kalsa en fazla 13 derim. Yetersiz beslenme ve ağır çalışma şartları yüzünden muhtemelen gelişimi çok erken durmuş. Ona baktıkça gözlerim doluyor ve gece yarısı sokak ortasında beklemesine sebep olduğum için derin bir suçluluk duyuyorum. Arabada o kadar

sessiz, o kadar utangaç duruyor ki anlatamam. Muhtemelen karnı aç, o kadar naif ki defalarca sorsak da asla evet açım cevabını vermiyor ama Şahin açık restoranlardan birinin önünde park ediyor. Kız utandığı için sadece su istiyor ama ben onun adına çorba, yemek, salata, içecek ve birkaç çeşit tatlı sipariş ediyorum. Çekinerek de olsa yiyor yemeğini, birlikte çay içip sohbet ediyoruz ve Şahin sabaha karşı her ikimizi de benim yurduma bırakıyor. Sabahın o saatinde müdüre hanımı yeni kayıt açmak için yurda gelmeye ikna ediyor. Şahin ve müdüre hanım dışarıda kayıt işlemleri ve ücreti hallederken ben ve nöbetçi güvenlik görevlisi kızı güzel bir odaya yerleştiriyoruz. O kız devlet yurdu çıkıncaya kadar iki ay boyunca bizim yurtta kaldı ve tabii tüm masraflarını Şahin ödedi, daha sonra da o kıza her ay burs verdi. İşte böyle biriydi benim sevdiğim adam, biricik sevdam. Her ne kadar kıskanmış olsam da ne geçmişte yaşadıkları ne gelecekte yaşayacaklarımız, hiçbir şey ona duyduğum saygı ve hayranlıktan eksiltemez.

Şahin'i tanımayan Balıkesir'deki arkadaşlarım benim bu hayranlık dolu sevgimi abartılı buluyor ama tanıyanlar ne hissettiğimi çok iyi anlıyordu. Ben onun kaşına gözüne, boyuna posuna ve o içimi gıdıklayan gülüşüne de âşıktım elbet, hatta ilk olarak görünüşüne vuruldum da takıldım rüzgârına ama ben onun en çok kalbini, yardımseverliğini, merhametini, adalet anlayışını, hak yemeyişini, ezilenleri koruyup, kimsesizlere hamilik, yalnızlara abilik edişini sevdim ve ben ömrüm boyunca yalnızca Şahin'in Gülşah'ı olduğum yıllarda sevebildim kendimi.

İşte ben böyle anılar arasında yolculuklar yaparak günü geceye eklerken Şahin'in aramaları iyice azalmıştı, bir gün tamamen habersiz kalacağımı hissettiğim için aradığı zamanlar hesap sormuyor, ne zaman geleceksin

diye sorgulamıyor, hayattaki rolüm olan kalenderliği oynuyordum yine, verilenle idare et fazlasını bekleme. Buydu işte bana biçilen rol, anne babasının ilgisini bile şartlı alabilmiş her çocuk gibi yalnız iyi bir kız olursam sevilebilirim, sadece anne babamın istediği gibi davranırsam onaylanırım inanışını o kadar kanıksamışım ki fazlasını talep etmek demek elindekinden de olmak demekti benim için.

Evet, bir şeyler oluyordu ama Şahin lütfedip bana anlatma lüzumu hissetmiyordu. Ben sormadıkça o rahatlıyor ama bendeki bu sessiz direnişin sonunun ikimiz için hiç de iyi olmayacağını anlayamıyordu. Ben de şaşırıyordum kendime, içimde fırtınalar koparken böyle sessizce bekleyişime. Acaba ilk ne zaman öğrenmiştim kendi duygularımı yok saymayı, içime atmayı? Kaybetmekten korkup susmayı? Belki de böyle üzülüp söze dökemediklerim hasta etti beni. Tam kadınlığımdan vurdu o illet beni, hem de ailede hiç kimsede olmamasına rağmen genç yaşımda geldi beni buldu. Belki aşkımı bu kadar detaylı anlatırken bunu anlatmak istememem bencillik olarak algılanacak ama lütfen mazur görün beni. Adını anarken, o günleri hatırlarken bile fenalaşıyorum. Hem hastalığı çok erken dönemde fark edip erken teşhisin tüm faydalarından yararlandığım için kısa sürede atlattım. Anne babam, hatta Şahin bile bilmiyor, hiç kimse bilmiyor. Kendi başıma yaşadım, atlattım çok şükür ama tekrarlar diye çok korkuyorum. Artık üzülmekten, strese girmekten, eskiye oranla çok daha fazla endişe ediyorum. Bu konuyu burada kapatmak, daha fazla detay vermek istemiyorum, hem zaten geçti gitti ama maalesef giderken bende bir iz bıraktı. Anne olabilme ihtimalimi azalttı, yumurtalıklarım yaşımdan 15 yaş daha yaşlı maalesef ki. Evet, annelik imkânsız değil ama zor ve her

geçen gün zaman kaybediyorum. Bir de böyle bir sıkıntı var yaşamımda maalesef.

Şahin'in dönüşü uzadıkça can sıkıntım artıyor, kirasını onun ödediği bir evde oturmak istemiyorum. Bu beni rahatsız ediyor, dediğim gibi ben kimsenin imkânlarından faydalanacak biri değilim. Birlikte olduğumuz zaman boyunca da parasına ve paranın gücüyle sahip olduğu hiçbir şeye gönül indirmedim. Duyduğunda öfkeden delirecek ama ben söylemezsem duyma imkânı yok. Ama neden boş eve kira ödesin diye düşünerek bir sonraki aramasında evden ayrıldığımı, kişisel eşyalarımı alıp okuldan üç arkadaşımın yaşadığı eve dördüncü olarak yerleştiğimi söyledim. Evet, kendime ait özel bir alanım olmayacak, kafamı dinlemek istediğimde yalnız kalamayacağım ama en azından parasını kendim ödediğim bir yaşam alanım olacak. Şahin duyduğunda tam da beklediğim tepkiyi verdi ama umursamadım. Ben ona ne zaman döneceğinin hesabını soramazken nerede kalacağımın hesabını vermek zorunda değilim. Şahin zaman zaman bendeki değişimin farkına varıyor ama üstüme çok gelmiyordu. Sonradan öğrendiğime göre o günler onun için çok zorlayıcı, yıpratıcıymış. Öyle şeyler yaşamış ki belki de böyle ufak detaylara takılamayacak kadar meşguldü zihni.

Kendimi okuyarak, yazarak, bol bol yürüyüş yaparak oyalamaya ve böylece düşünmekten çıldırmamaya çalışıyordum. Günler geçtikçe, dönüşü geciktikçe umutlarım tükeniyor, benim o minicik aklımın yetmediği bir şeyler dönüyor. O sıralar bilmiyorum, öğrendiğimde ise çok gecikmiş oluyoruz.

"Dönüş" filmini bilir misiniz? Türkan Şoray'ın muhteşem performansıyla hepimizin ciğerini deldiği o unutul-

maz filmin içine hapsedilmiş gibi hissediyorum kendimi. Gülcan nasıl sabırla, özlemle beklediyse İbrahim'i, ben de öyle bekliyorum Şahinimi. Onun sevdiği de söz veriyor ama zamanla mektupları azalıyor, dönüşü gecikiyor. Çocuk Gülşah o filmi izlerken ne kızardı İbrahim'e, hele filmin sonunda yanında bir kadın ve çocukla köye gelişine. Oh olsun, iyi ki öldü İbrahim ve karısı diye sevinir, kendimce Gülcan'ın intikamı alındı diye mutlu olur ama Gülcan neden İbrahim'in ölümüne üzüldü diye anlam veremezdim. Ne tuhaf, çocukken izlediğim bir filmin şimdi başrol oyuncusu gibiyim. Bizim hikâyemizde kötü kalpli köy muhtarı, dereye düşüp boğulan bir çocuk yok. Şahin'in dönüşünün gecikme nedeni bir kadın değil ama Gidenlerin Türküsü'nü söyleyen herkes kadar acıyor canım benim de. Sahi bilir misiniz Gidenlerin Türküsü'nü siz? Ben Şahin'den öğrenmiştim, sözleri büyük şairimiz Nazım Hikmet'e ait olan ve Edip Akbayram'ın seslendirdiği bu muhteşem eseri. Onun sevdiği şarkılar içinde hüzün barındırırdı ve sonra tüm bu şarkılar ondan bana yadigâr kaldı.

Memleketten bir arkadaşı gelmişti. Kavruk, oldukça çelimsiz bir çocuktu. Gözleri hüzünle parlıyordu, saçları vaktinden önce dökülmüştü, yüzüne yaşayamadığı mutlulukların gölgesi ve yaşadığı sıkıntıların çizgileri düşmüştü. Şahin, çocukluk arkadaşım dediğinde çok şaşırmıştım. Çünkü arkadaşı Şahin'den yirmi yaş büyük görünüyordu.

"Bizim oralarda Şahin gibiler benim gibilerle arkadaşlık etmez, bizimki çok sık rastlanan bir arkadaşlık değil aslında," demiş ve eklemişti, "Seninki gariban babası, çocukluğundan beri bu böyledir. Başına ne geldiyse de hep bu ezilenlerin yanında olma dürtüsündendir." O zamanlar bu cümleden hiçbir şey anlamamıştım, zaman geçtikçe anladım. O çocuk günlerce kaldı İzmir'de, Şahin'in

evinde. Sonra evi soyup gitti. Ben şaşkınlıktan ve sinirden deliye dönerken Şahin hiç tepki vermedi, şikâyetçi olmadı, hesap sormadı ve o çocukla irtibatını koparmadı. Hatta ben yaygara kopardığım için bana kızdı.

"Sen hiç çaresiz kalmadın mı?"

"Elbette ki kaldım ama kimsenin hiçbir şeyine dokunmadım, hırsızlık yapmadım. Sen onu günlerce ağırladın evinde, yedirdin, içirdin, gezdirdin. Tüm ihtiyaçlarını karşıladın. İsteseydi sen ona istediği kadar para da verirdin. Aklım almıyor, insan çocukluk arkadaşının evini soyup gider mi? Bu nasıl bir ahlaksızlık ve senin buna tepkisiz kalman nasıl bir aymazlık, umursamazlık?"

"Anlamıyorsun işte, anlayamazsın da zaten. Onun tüm çocukluğu sahip olamadıklarına öykünerek geçti, neler yaşadığını bilmiyor ama kolayca yargılıyorsun. Aldıysa benim paramı aldı, ben dert etmiyorum, lütfen sen de etme," dedi.

O an başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Yani "para benim, sana ne" demenin kibarcasıydı bu. Çok bozulmuştum, kendimi çok kırılmış, dahası dışlanmış hissediyordum. Hiçbir şey söylemeden ayrıldım yanından hızla. Koşarak yetişti arkamdan.

"Niye kızdın buna bu kadar?"

"Garip olan benim kızmam değil, senin kızmaman. Adam seni soyup gitti ve sen bunun hesabını soracağın yerde benim tepkimin yersiz olduğunu, dahası bu olayın beni hiç ilgilendirmediğini söylüyorsun. Şahin ben senin hayatında kaçıncı sıradayım? Evini soyan çocukluk arkadaşından da mı değersizim?"

"Sen benim hayatımdaki en kıymetli kişisin, ana babamdan bile daha değerlisin ama onun hikâyesini bilmiyor, yaptığı tek bir şeyle yargılıyorsun. İşte bu da beni üzüyor. Lütfen artık sorgulama."

"Ne demek sorgulama Allah aşkına, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu adam hırsız, sen şikâyetçi olmazsan yarın gidip başkasının evini soymaz mı?"

"Soymaz, merak etme. Benden başka hiç kimsenin bir şeyine dokunmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü bu yıllardır böyle. Lütfen kapatabilir miyiz bu konuyu?"

Söylediği şeyler beni hiç tatmin etmemişti, aslını astarını öğrenmeden de konuyu kapatmamaya kararlıydım.

"Hayır, kapatamayız. Sen şikâyetçi olmazsan ben olacağım. Bir suçlunun elini kolunu sallaya sallaya gezmesine göz yumamam, kusura bakma."

Şahin'in içten içe bana kızdığını ama öfkesini bastırmaya çalıştığını fark ediyordum ama neden bir hırsızın hem de evini soyan bir hırsızın koruyucusu olmuştu, işte bunu anlamlandıramıyordum.

"Canımın içi, güzel prensesim, lütfen kapatalım bu konuyu. O çok zor bir çocukluk geçirdi, inan bana duymak istemeyeceğin şeyleri yaşadı o çocuk. Hayat ondan çocukluğunu çalmış, o benden birkaç parça mal, bir miktar para çalmış çok mu?"

Bu cevap öfkemi az da olsa yatıştırırken merakımı arttırmıştı. Bir insan neden ona bu kadar iyilik yapan çocukluk arkadaşının evini soyar ve neden diğer bir insan buna göz yumar? Son derece ilginç bir durumun içindeydik yine.

Dakikalar süren ısrarıma rağmen anlatmadı, ta ki karakola gidip çocuktan şikâyetçi olacağımı söyleyinceye kadar. Mecburen üstü kapalı anlattı. Meğer o çocuk henüz dört yaşındayken kendisinden büyük iki kuzeninin sistematik tecavüzüne uğramış ve bu durum yıllarca sürmüş. Annesinin durumu fark etmesi ama

elinden çocuğunu evden uzaklaştırmaktan başka hiçbir şey gelmemesi üzerine bu çocukla Şahin'in yolları kesişmiş. Çocuğun annesi oğlunun yaşadıklarını Şahin'in babasına anlatmış ve o günden sonra çocuk Şahinlerde yaşamaya başlamış, o zamandan bu zamana Şahinlerin evinde, Şahin'e ait olan ne varsa ufak tefek alırmış.

"Çalınan çocukluğunun intikamını alıyor aklınca."

"Peki, neden senden?"

"Maalesef babam süreci pek iyi yönetemedi, çocuğunla eşit derecede sevemeyeceğin, eşit şartları sunamayacağın bir çocuğun sorumluluğunu almayacaksın. O kadar varlıklı olmasına rağmen babam bu garibana yeni hiçbir şey almazdı, hep benim eskilerimle büyüdü. Babamın da vizyonu bu kadar demek ki. O evden kurtardığı, yatacak sıcak bir yatak, yiyecek çeşit çeşit yemek sunduğu için kendisini iyilik etmiş sanıyordu ama bence yeterli değildi. Çocukluğu, ergenliği maalesef bana öykünerek geçti. Keşke o çocukken ben yetişkin olsaydım da severek, şımartarak büyütebilseydim onu."

Dinlediklerim karşısında son derece üzgün hissediyordum kendimi ve bir o kadar hayran kalmıştım sevdiğim adamın kalbine. Başkası olsa nankör der ama Şahin neredeyse hak veriyordu ona.

Böyle farklı, böyle empati yeteneği yüksek biriydi. Onunla geçen zaman bana bambaşka bir dünyanın kapısını açıyordu. Düşünme şekli, olayları yorumlayış biçimi, kendini diğerinin de yerine koyarak kararlar vermesi, benim o güne dek tanıdığım insanların hiçbirinde yoktu. Ben Şahin'in çocukluğunu çok merak ediyordum ama bahsetmekten pek hoşlanmıyordu, kim bilir neler gizliydi o çocuk kalbinde? Hiç dert çekmemiş, sıkıntı görmemiş birinin bu denli duyarlı olabileceğini düşünmüyorum ben. Geceler boyunca sohbet ederdik el ele,

gelecek planlarından bahsederdi. Kurtarılmayı bekleyen gariban çocuklarından, sırtından sopa karnından sıpa eksiltilmeyen yurdum kadınlarından, doya doya çocuk olamadan ana olan çocuk gelinlerden, fabrikalarda üç kuruşa emeği sömürülen sarı benizli yeni yetmelerden, çocuğuna flüt alamadığı için intihar eden aile babalarından, temizliğe gittikleri evlerde üçüncü sınıf insan muamelesi gören genç gelinlerden bahsederdi bana. Anlatırken öyle bir yaşardı ki, sanırsınız o evlere temizliğe giden ya da babası yaşındaki adamlarla para için evlendirilen o çocuk gelinlerden birisi. İnsan hiç yaşamadığı hayatların kederlerini nasıl bu kadar sırtlanabilir ki? Onun anlattıklarını dinlerken kendimi çok sığ hissederdim, aynı gökyüzünün altında yaşadığım bu insanlara ben onun kadar aşina değildim, ben hayatın daha çok eğlencesine odaklanmışken onun görebildiklerini kaçırıyordum. Yalan yok bazen sıkılıyordum onun bu gamlı baykuş hâllerinden. Evet, o insanlara ben de üzülüyordum. Evet, ben de bambaşka yaşamlar yaşasınlar istiyordum ama yirmili yaşlarının başında iki âşık olarak bazen bunları konuşmak istemeyebiliyordum.

Yine böyle konuları konuştuğumuz akşamlardan birinde son derece sıkılmış bir biçimde, "Şahin, sen bana hiç beni ilk ne zaman, nerede gördüğünü, adımı, memleketimi daha biz tanışmadan nasıl öğrendiğini anlatmadın? O gün E Kafe'de ben duygularımı açmak için yanına geldiğimde sen şeceremi dökmüştün benim, artık üzücü hayatlardan konuşmak istemiyorum. Hadi bana beni ilk gördüğünde hissettiklerini anlat," dedim.

Gülümsedi ve "Seni ilk kez gördüğüm günü mü?" dedi.

"Evet, bahar şenliklerinin olduğu, benim konsere geldiğim geceyi," dedim.

"Ben seni ilk kez o gece görmedim ki," dedi ve ben şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Çok heyecanlanmıştım. Çünkü ben onun da beni tıpkı benim onu ilk kez gördüğüm gibi o gece ilk kez gördü zannediyordum, meğer öncesi varmış.

"Aaa, çok şaşkınım şu an. Anlat anlat, çok heyecanlandım, sen beni ilk ne zaman gördün?"

Şaşkınlığım ve heyecanım onu çok eğlendirmiş olacak ki kahkahalarla gülüyordu aceleci merakıma.

"Şimdi anlatmasam, çok yorgunum ve biraz da uzun hikâye. En iyisi ben sana sonra anlatayım," diyerek beni iyice meraklandırdı ama ben durur muyum, başladım ısrar etmeye.

"Sence bu akşam anlatmaktan başka çaren var mı?" dedim gülerek. "Anlatmadan uyumana asla izin vermem," dedim kendimden en emin hâlimle.

"O zaman ben bir çay demleyeyim anlatmaya başlamadan," dedi.

"Sen otur, ben demliyorum şimdi," dedim ve mutfağa koşup çay suyu koydum, sonra odasına uğrayıp gitarını getirdim salona.

Elimde gitar oradan oraya koşuştururken, "Seni ilk gördüğümde işte aynen böyle şaşkın bir şekilde gözlerini kocaman açıp merakla etrafa bakıyordun," dedi gülümseyerek, ben de büyük bir merakla, "Yaaa, dur başlama hemen, çayı demleyip geliyorum, su kaynamıştır," dedim ve koşarak çayı demledim.

"Eee, çay demini alırken sen başla anlatmaya, meraktan öleceğim. Demek sen beni ilk kez konser gecesi görmedin he, ben bunu nasıl bu kadar geç öğrenirim, çok şaşkınım şu an."

Gülümsüyordu ve anlatmak için kendini naza çekiyordu ben meraktan kıvranırken.

"Şahin, bak meraktan çatlayacağım. Hadi artık anlat en başından."

"Tamam, çayı alıp geliyorum. Sonra da en başından her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyorum."

Arkasından ben de tin tin mutfağa gittim, çayın yanına atıştırmalık abur cuburlar koydum ve sabırsızlıkla anlatacaklarını düşünüyordum. Ben meraktan kıvranırken o beni gıcık etmek için ağırdan alıyor, çayı yavaşça bardağa dolduruyor, bambaşka şeylerden bahsediyordu.

"Sen beni meraktan öldürmek mi istiyorsun? Ee hadi artık, başla anlatmaya."

Gülümsedi, gülümsediğinde inci gibi parlayan bembeyaz dişleri ve ortaya çıkan gamzesi beni her zaman etkiledi.

"Peki, başlıyorum ama gülmek yok."

"Ya ne gülmesi, niye güleyim, Allah aşkına ne olur araya başka hiçbir şey katmadan, en başından yavaş yavaş, tane tane anlat. Vallahi çatlayacağım ya, resmen yaşlandım birkaç dakikada."

Kahkahalarla gülüyordu şimdi.

"Ya ben seni gördüğüm gün var ya, o gün kendime hayret etmiştim. Kaç yaşında adam ilk defa böyle bir şey hissetmiştim, çocuklar gibi elim ayağım birbirine dolanmıştı."

O böyle söyleyince benim de içimi çocuksu bir heyecan, bir sevinç dalgası kaplıyordu ve merak duygum katlanarak artıyordu.

"Hadi anlat, artık hiç bölmeyeceğim ama sen de hiçbir detayı atlamadan, en başından anlat, tamam mı?" dedim.

"Tamam," dedi gülümseyerek ve başladı anlatmaya.

"Ben bizim öğrenci grubundan üst liderle Küçük Park'taki kafelerden birinde oturuyordum, o gün öğrenciler arasında bir gerilim olmuştu ve biz onları

yatıştırdıktan sonra hem bir şeyler yemek hem de bazı etkinlikleri planlamak için bir araya gelmiştik. Biz hareretli bir şekilde planlar yaparken sen yanında bir arkadaşınla geldin, benim karşımdaki masaya oturdun. Daha kapıdan içeri girer girmez dikkatimi çektin, karşımda oturanlar arkadaşım ama samimi değiliz ve biraz da ağır abiler, hem o sıra çok önemli konular konuşuyorduk biz. Sen beni görmedin tabii o zamanlar, çömezdin. Şaşkın, ürkek, çekingen, ortama yabancı. Bakışlarından masumiyet akıyordu ve sürekli gülümsüyordun arkadaşınla konuşurken. Saçların şimdikinden daha uzundu, sapsarı, kıvır kıvır. Terliyordun sanırım arada sağ elinle saçlarını topluyor gibi yapıp sol elini yelpaze gibi sallıyordun. Tozpembe bir elbisen vardı, bir de tikin vardı o zamanlar sanırım. Sürekli elinle burnunu siler gibi yapıyordun."

Bunu söylerken gülüyor, ben de gülüyorum. Çünkü gerçekten okula ilk başladığım zamanlarda nerden çıktığı belli olmayan bu burnumun ucunu sağ elimle yukarı kaldırma hareketini yapıyordum, aslında bir sürü şey söylemek, sormak istiyorum ama bölmek de istemiyorum. Ben sessizce gülerken o gülümseyerek anlatmaya devam ediyor.

"Seni rahatsız etmemek için çok da bakmamaya çalışıyorum ama gözlerimi alabilmek ne mümkün, dahası sana bakan yalnız ben de değilim. Kafedeki abazanların hepsi hayranlıkla izliyorlardı."

Bunu söylerken yine gülüyor.

"Hoş o an benim de onlardan farkım yok dışarıdan bakan bir göz için, güzel kadın görünce aklı yerinden uçan ahmaklar sürüsü gibiyiz ama diğerlerinin sana bakmasına daha fazla tahammül edemiyorum. Tuvalete gitmek için kalkıyorum ve kafenin sahibini çağırıp diğerlerini postalamasını istiyorum, birbirimizi yıllardır

tanıdığımız için kırmıyor beni. 'Önemli bir şey mi konuşacaksınız?' diyor. 'Yok, hayır,' diyorum ve sizi göndermemesini tembihliyorum. Gülüyor ve anlıyor niyetimi. Neyse sen arkadaşınla, ben bizim arkadaşlarla hararetli bir şekilde konuşmaya devam ediyoruz. Bu arada sen bana hiç bakmıyorsun ki bu hayatımda ilk kez yaşadığım bir şey, hani gururuma da dokunmuyor değil. İlk defa bir kadın beni fark etmiyor," diyor gülerek.

Bense duyduklarımın tesiriyle gözlerim kocaman açılmış bir hâlde ve bahsettiği günü hatırlamaya çalışarak dinliyorum onu. Bu olay ne zaman olmuş olabilir ve ben nasıl Şahin'i fark etmemiş olabilirim, onu anlayamıyorum. Çünkü kendisini fark etmemek için kör olmak lazım, ben o gün resmen bakar kör olmuşum demek ki. Çünkü gerçekten hiç hatırlamıyorum ama yalan yok, duyduklarım kadınlık gururumu okşuyor, oh iyi ki fark etmemişim o gün onu diye içten içe mutlu oluyorum.

"Saçlarım üç numaraydı ve sakallarım yoktu o gün," diyor.

"Aaa, artık hiç kısa kullanmıyorsun saçını, sakalını. Ben seni hiç öyle görmedim," diyorum.

"Ee öyleyken fark etmedin bile beni, sence ben bir daha keser miyim saçımı, sakalımı?" diyor gülümseyerek, ben de gülüyorum. İçim eriyor bu karşılıklı gülüşmelerimizde, yerimden kalkıp kucağına oturuyorum, kaldırıp yere oturtacağını adım kadar iyi bildiğim hâlde.

"Sen niye beni bu kadar zorluyorsun?" diyor gülerek beni kucağından indirirken.

Bozuluyorum her seferinde alışmam gerekirken ama bu gece benim gecem, hikâyeyi onun ağzından dinlemenin verdiği keyfe gölge düşürmeye niyetim yok.

"Eee, devam devam," diyorum neşeyle.

"Ben bir ara sana gözümü çekmeden o kadar uzun süre bakmışım ki, konuştuğum kişilerden biri nereye baktığımı öğrenmek için arkasına dönüp sana bakıyor uzun uzun. Sen onun dönüp baktığını fark edip kaşlarını çatıyorsun ve ne bakıyorsun der gibi bir el işareti yapıyorsun."

Bunu söyleyince ikimiz de basıyoruz kahkahayı.

"O kaşlarını çattığında yüzünde oluşan memnuniyetsiz, huysuz ifade o kadar hoşuma gidiyor ki anlatamam. Bir de hanım hanımcık, ufak tefeciksin ya insan senden hiç öyle garip bir el hareketi beklemiyor. Bakan kişi de şaşkın bir şekilde gülüyor huysuzluğuna. 'Sakın bir kez daha dönüp bakma, değmesin gözün ona,' diyorum. 'Tamam,' diyor beni çok iyi anlayarak. O bir daha dönüp bakmadığı ve sen benim bakışlarımı fark etmediğin için tedirginliğini, huysuzluğunu atıyorsun üzerinden ve arkadaşınla sohbet etmeye devam ediyorsun. Çok mimik yapıyorsun, sözcükler dilinden değil de yüzünden çıkıyor sanki. O ufacık yüz hatların sürekli kıpır kıpır ediyor. Şiir gibi akıyor önümde güzelliğin. Karşımda oturanlar ciddi bir şey anlatıyor ama ben hiçbir şey anlamıyorum. Onlar da anlattıklarıyla zerre kadar ilgilenmediğimi fark edip, 'Bugünlük bu kadar yeter,' diyerek kalkıyorlar masadan. Onlar kalkınca senle aramızda sadece arkadaşının başı kalıyor, şu kız azıcık sağa kaysa diye geçirirken içimden sen biraz sola kayıyorsun ve o güzel yüzünü tamamen görebiliyorum. Seni rahatsız etmemek için çaktırmadan izlemeye devam ediyorum. Mimiklerin, küçücük burnunla sürekli oynaman, saçlarını havalandırıp havalandırıp salman nasıl hoşuma gidiyor anlatamam ama o gün seni aklıma kazıma nedenim sadece güzelliğin değildi," diyor.

O an benim neler hissettiğimi tahmin bile edemezsiniz. Düşünsenize aylarca platonik aşkla bağlandığınız

adam meğer sizi siz daha onu fark etmeden aklına kazımış. Yalnız benim anlamadığım madem o gün beni beğendi, neden o gün ya da takip eden günler karşıma çıkmadı, tanışmak istemedi, ben ona açılana kadar açılmadı bana? Tüm bunları soracaktım anlattıkları tamamen bittiğinde, şimdi bölüp detayları kaçırmak istemiyordum. O anlattıkça mutluluktan kanat takıp uçacak hâle geliyordum. Hem çok şaşkın hem çok mutlu hissediyordum. Dünyanın en güzel, en romantik hikâyesini, onun beni görme anını dinliyordum.

"Ömer Abi kafeye bizden başka müşteri kabul etmediği için ortam sessizdi, sen bıcır bıcır bir şeyler anlatırken ben de kitap okuyormuş gibi yapıp seni dinliyordum, sesin arada çok tiz çıkıyordu ve bu bile bana tatlı geliyordu. Sen arkadaşınla hararetle konuşurken mendil satan küçük bir erkek çocuğu geldi masanıza, ne yapacağını merak ediyordum ve çaktırmadan seni izliyordum. Çocuktan bir sürü mendil aldın ve çocuğu yanına oturtup ona yemek ısmarladın. Aman ya Rabbim, içim gitti. O kadar tatlı görünüyordun ki, çocuğa gülümseyerek bakıyordun, arada saçını okşuyordun. Sonra çocuk ayrıldı masadan, siz arkadaşınla sohbet etmeye devam ettiniz. Kalbinin güzelliği yüzüne yansımış, hem iyi kalpli hem olağanüstü güzel ve çekici ama aynı zamanda çocuksu bir masumiyeti olan bir kadın ilk kez görüyordum. Yanına gelmemek, tanışmamak için zor tutuyordum kendimi ama öncesinde seni araştırmak istediğim için vazgeçtim yanına gelmekten. Olmayacak duaya âmin demek istemedim," dedikten sonra tepkimi ölçmek için susuyor.

Ne demek istediğini anladığım için hiç kurcalamıyorum, zaten tanıştığımız gün onun Doğulu benim Batılı oluşumuzun aramızda sorun olacağından endişe ettiğini söylemiş, ben de bunun yersiz bir kaygı olduğunu dile

getirerek onu yatıştırmışım. Ne salakmışım ne çocukmuşum, dünyadan haberim yokmuş benim, öz babamı tanımıyormuşum. Neyse şimdi bu konulara girmek istemiyorum zaten o an babamla yaşayacaklarımızı da bilmediğimden saf saf hâlâ buna takılmış olmasının ne kadar yersiz olduğunu düşünerek konuyu açmadan kapatıyor ve devam etmesini istiyorum.

Geçmişte bir ana dönebilme şansım olsa sanırım o ana dönerdim. İkimiz de âşık, ikimiz de sevdalı, ikimiz de gelecek günlerden ve yaşayacaklarımızdan habersiz karşılıklı çay içip sohbet ediyoruz. Ne babamın onları kovduğu o lanet geceyi ne Şahin'in bana kızıp beni terk edişini ve onsuz geçirdiğim seneleri ne de şimdilerde yaşadığım dönüşünü bekleme çilesini bilmiyorum o zamanlar. Ben zannediyorum ki iki insan birbirine âşıksa hiçbir şey duramaz aralarında, babamın sorun çıkarma ihtimali aklımın ucundan geçmiyor ya da Şahin'in buna kızıp beni terk edeceği. Neyse şimdi bu tatsızlıklardan bahsetmek istemiyorum, nedendir bilmem güzel günlerden bahsetmek, onları ölümsüzleştirmek istiyorum, yaşadığım dillere destan aşkı unutmaktan, ben istemesem bile bir gün hafızamın bana bir oyun oynayıp silmesinden çok korkuyorum, belki de anlattıkça tekrar yaşıyor olmanın zevkini yaşıyor, o nedenle sürekli geçmişte kalan günlerden bahsediyorum.

"Eee, devam et. Sonra neler oldu?" diyorum bir başkasının hikâyesini dinlermiş gibi.

Gülümseyerek anlatmaya devam ediyor.

"Siz kalktıktan hemen sonra ben de kalktım arkanızdan. Hiç tarzım olmamasına rağmen seni sana fark ettirmeyecek şekilde takibe başladım, siz durağa doğru yürüyünce 525'e bineceğinizi anladım. Siz sırada beklerken ben de arabaya binip 525'in kalkmasını beklemeye başladım,

derken siz bindiniz 525'e. Otobüs o kadar kalabalıktı ki aklım çıkıyordu o kalabalıkta biri değecek tenine diye."

Gülümseyerek ve merakla dinliyorum anlattıklarını ama hiç bölmüyorum.

"Gerçi bir yandan da huysuz olduğun gerçeğini düşünüp rahatlıyorum, sen istemedikten sonra kimse dokunamaz sana biliyorum."

"Sen dokunabilirsin ama. Hatta keşke daha fazla dokunsan bana," diyorum söylediğim şeyden son derece utanarak. Normalde böyle şeyler söylemeye utanırım, hele ki imasız, bu denli açık belki de hiç söylememişimdir ama o gece anlattıkları bana kendimden ummadığım bir cesaret veriyor. Ben hikâyemizi sadece kendi açımdan bildiğim için ilişkideki daha tutkulu olan tarafın ben olduğumu sanıyorum ama o gece onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğini ama tutkularının inanç potasında eridiğini daha net görüyorum. Bakışlarındaki isteği, nefesindeki aceleciliği ama kendine hâkim olabilmek için nefsiyle verdiği mücadeleyi daha fazla fark ediyorum. Yanağına dokunuyorum, parmaklarım usulca yanaklarında gezinirken gözlerini kapatıyor ve ben o an onu öpmemek için zor tutuyorum kendimi. Parmaklarım yanaklarından usulca dudaklarına kayıyor, dolgun dudaklarının kıvrımlarına nazikçe dokunuyorum, o an açıyor gözlerini ve öpüyor parmaklarımı. Elimi nazikçe uzaklaştırırken dudaklarından, gözleri alev alev yanıyor.

"Ateşsin sen, yakıyorsun bedenimi. O kadar zor ki kokun buram buram dolarken burnuma ve tenin tenime değdikçe hayır diyebilmek sana ama sözüm var benim Rabbime, helal olduğumuz güne kadar sevişmeyeceğiz."

Son kelimesi o kadar utandırıyor ki beni yüzümün ve kulaklarımın cayır cayır yandığını, alev aldığını hissediyorum, hatta o kadar utanıyorum ki yüzüne bakamıyorum.

"Ne oldu çok cesaretliydin az önce, neden kızardın böyle?" diyor gülerek.

Hiç cevap veremiyorum, gerçekten bir kelimeden neden bu kadar utandığımı ben de anlayamıyorum. Hayır, az önce neredeyse öpecek konuma gelmişken şimdi böyle utanıp alev alev yanacak hâle nasıl gelebildim bana da mantıksız geliyor. O an neyi fark ettim biliyor musunuz? Ben aslında çok utangaç olmama rağmen Şahin'in bana evleneceğimiz geceye kadar el sürmeyeceğini bildiğim için böyle cesaretli davranıyormuşum. Muhtemelen o böyle inançlı biri olmasa ve inancı gereği evlilik öncesi birlikteliğe karşı olmasa ben asla bu kadar rahat olamaz, bu kadar istekli davranamazmışım. Eylemin kelimesi bile bu kadar utandırırken beni, fiile dökemezmişim sanırım o istese bile. Şahin utandığımın farkına varınca sanırım beni biraz daha utandırmak ve neler hissettiğini hissetmem için ortamın sıcaklığını biraz daha arttırdı. Ben alev alev yanan kulak ve yanaklarımla halının desenlerini incelerken o, "Çok sıcak oldu," diyerek önce tişörtünü çıkardı, sonra pencereyi açtı. Of şimdi o benim nefsimle oyun oynuyordu, geldi tam karşıma bağdaş kurup oturdu. Bacaklarımız birbirine değerken ben çaktırmadan halının deseninden Şahin'in kaslı kollarına ve karnına kaydırıyorum bakışlarımı. Tişörtünü çıkardığı için kokusunu daha fazla duyuyorum.

"Bence tişörtünü giysen iyi olur," diyorum tüm utangaçlığımla. Çünkü biraz daha öyle Yunan heykeli gibi durursa karşısında çekinmeme ve beni engelleyeceğini bilmeme rağmen yine sokulacağım koynuna.

"Neden?" diyor.

"Çünkü utanıyorum," diyorum. Gülümsüyor.

"Senin cesaretin benim kendime hâkim oluşumdan kaynaklanıyor değil mi?" diyor.

"Evet," diyorum utanarak.

"Bana yaptığın şeyi anlıyor musun? Ben seninle olduğum her saniye nefsimle savaşıyorum, âşık olduğum, koklayarak öpmek, dokunmak, sevmek, sevişmek istediğim kadına dokunamamak işkence gibi."

Şahin utandığımı anladı ya ikinci kez sevişmek içerikli bir cümle kuruyor ve "Tamam, seni daha fazla utandırmayacağım," diyerek tişörtünü giymek için hamle yapıyor ama çekip alıyorum elinden.

"Bunu ben giyeceğim, sen içeriden başka getir kendine," diyorum ve ekliyorum, "Şimdi dön arkanı, tişörtümü değiştireceğim."

Oyun oynama sırası nihayet bana geldiği için kendimi mutlu hissediyorum. "Ben çıkayım, öyle değiştir," demesine fırsat vermeden tişörtümü çıkaracak gibi bir hamle yapıyorum, dönüyor hemen arkasını. O arkasını döner dönmez omzuna bir öpücük kondurup hızlıca giyiyorum tişörtünü. O an tövbesini bozsa, beni öyle yarı çıplak görse ne olurdu diye düşünüyorum. Biliyor musunuz, biz defalarca kez birlikte tatile gittik ama hiç denize girmedik. Şimdi düşünüyorum da çağımızın âşıkları değilmişiz biz. O kadar büyük bir aşk yaşayıp vuslata ermeyen kaç kişi vardır ki?

"Neyse konuyu dağıttık yine, hadi devam et. Ne oldu sonra?"

"Siz 525'te, ben arkanızda bir süre gittik. Siz yurdun önünde inince ben de nerde kaldığını öğrendiğim için geri döndüm. Hemen bizim gruptaki kızlardan sizin yurtta kalan olup olmadığını araştırdım, sonrası işte senin hakkında biraz araştırma yaptırdım ve adını, bölümünü, yaşını, çömez olduğunu, memleketini, telefonunu falan öğrendim. Uzun süre karşına çıkmakla çıkmamak arasında gittim geldim ama sonrasında vazgeçtim," dedi

ben şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak kıvama gelmişken.

"Ya sana inanamıyorum, gerçekten inanamıyorum. Hikâyemizin bu kısmını bunca ay bana anlatmamış olmana da ayrıca şaşırıyorum."

"Ee hiç sormadın ki," dedi gülerek.

"Aslında E Kafe'de tanıştığımız ilk gün adımı, memleketimi biliyor oluşun dikkatimi çekmişti ama nasıl olduysa bu ayrıntılara girmemişim bunca zaman. Hayret edilecek, benden beklenmeyecek bir performans bu," dedim ben de gülerek.

Gerçekten benim daha ilk günlerden adımı, memleketimi nereden bildiğini merak edip sormam gerekiyordu, yani normal ben böyle yapardım ama o ilk günleri anımsıyorum da ayaklarım resmen yere basmıyor, yerde miyim gökte miyim bilmiyordum. Şahin'in yanında elim, ayağım birbirine dolaşıyor, nefesim hızlanıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, heyecandan ne yapacağımı şaşırıyordum. Hem çok etkileniyor hem çok utanıyor hem çok mutlu hissediyordum. İnanır mısınız bilmem ama Şahin yurdun önüne gelip beni beklerken ben bazen aceleden bir yerlere takılıp ya da çarpıp yere düşüyordum, hatta bir kere onu görünce adımlarımı o kadar hızlandırdım ki yanına varmaya bir metre kala iki seksen yere düştüm. O an o kadar utandım, o kadar aptal hissettim ki kendimi anlatamam. Ayrıca canım çok yanmıştı, yüzükoyun düştüğüm için sağ avucumun içi soyulmuştu. Şahin beni hemen kaldırdı, hastaneye götürmek istedi ama o kadar rezil hissediyordum ki hiçbir yere gitmedim. Ayrıca o sürekli iyi misin diye sordukça daha da beter utanıyordum, niye ben konuyu değiştirmeye çalıştıkça sürekli hatırlatıyor diye de sinir oluyordum içten içe.

"Niye o kadar hızlı hareket ediyorsun ki?" demişti bana, tabii ondan beni anlamasını beklemiyordum. Ben onu görünce anasını gören yavru gibi telaşlı bir acelecilige, sakar bir sevince dönüşüyordum.

"Sonra konser gecesine kadar karşılaşmadık herhâlde?"

"Yok, hayır, o geceye kadar sonra bir daha hiç karşılaşmadık," diyor.

"Eee, o gece senin cephede neler oldu, hadi cımbızla laf aldırma ağzından da anlat detaylıca," diyorum.

Gülümseyerek anlatmaya devam ediyor.

"Ben o gece seni orada görünce çok şaşırdım, bilirsin bizden başka kimse kolay kolay katılmaz Alternatif Bahar Şenlikleri'ne."

"Ya ben de o gece Şebnem Ferah konserine katılmıştım ama yurda erken dönmeye karar verince, merak edip oturdum. Zaten seni görünce de kalkamadım, öylece kalakaldım," dedim gülerek. "Sen beni o gece ilk ne zaman fark ettin?" diye de devam ettim.

"Halay çekmeye çalışırken," dedi karnını tuta tuta kahkaha atarken. "Hani düğünlerde halayın sonuna eklenen çocuklar vardır ya aynı onlar gibi görünüyordun," derken kahkahası artmıştı.

Ben de gülüyordum. Çünkü o geceye kadar hayatımda hiç halay çekmediğim ve çekenlere de göz ucuyla bile bakmadığım için gerçekten hiç bilmiyordum ne yapacağımı. He şimdi profesyonelim bu konuda, orası ayrı.

"Eee ne hissettin beni o gece orada görünce?"

Gözlerini kısarak uzaklara dalmış numarası yaptı ve iki elini bilmiyorum dercesine yana açıp. "Eee unuttum o kadarını da," dedi. Tabii ki de unutmamıştı ama canı artık anlatmak istemiyordu. Tabii ben durur muyum, başladım ısrar etmeye.

"En heyecanlı yerinde kesilir mi böyle? Hadi, zorla hafızanı," deyip gıdıklamaya başladım.

"Şaka yapıyorum unutmadım, nasıl unutabilirim ki?"

"Devam et o zaman, yavaş yavaş anlat ama çok hızlı geçiyorsun. Arada bir şeyleri atlayacaksın bu kadar hızlı anlatırsan. Beni halay çekerken, daha doğrusu çekemezken fark ettin. Sonra neler oldu ve asıl merak ettiğim sen o gece bana hiç bakmadın, madem önceden beridir beğeniyordun neden bir kere bile bakmadı? Bakmış olsaydın kesinlikle fark ederdim zira ben o gece gözlerimi senden bir saniye bile çekmedim, baksaydın görürdüm," dedim sitemle.

"Evet, tüm gece beni izlediğini yalnız ben değil bütün arkadaşlarım fark etmişti," derken kahkahalarla gülüyordu.

Tabii o böyle sinir sinir güldükçe ben huysuzlaşıyordum ama işte bunlar da aşkın cilveleri. Anlattıklarını dinlemek o kadar hoşuma gidiyordu ki dinlediğim hiçbir şey bana hayatım boyunca bu kadar keyif vermemişti. O anlattıkça, ben o anları ondan dinledikçe izlediğim bir filmin sahneleri arasında yolculuk yapıyor gibi hissediyordum kendimi. Kafamın içinde Emel bağıra bağıra Korkuyorum'u söylüyordu. Elimle dizine vurup hadi devam et gibi bir işaret yaptım ama o gülümseyerek benim buruşturduğum yüzüme bakıp, "Sen dilin hiçbir şey söylemezken yüzünle konuşabilmeyi ne zaman öğrendin acaba? Bir ayna olsa da kendi mimiklerini izlesen, o kadar sevimlisin ki," dedi.

"Hadi ya, konuyu dağıtma da anlatmaya devam et," dedim huysuzca.

"Aslında ben de sana fark ettirmeden seni izliyordum ama yalan yok, sen benim seni ilk gördüğüm gün beni fark etmediğin için ben de senden azıcık intikam almış olabilirim," diyor gülerek.

"Vay hain vay."

"Ben o gece biraz da gergindim. Çünkü gecenin başında birtakım olaylar çıkmıştı, onları yatıştırmıştım ama tekrarlamasından endişe ediyordum. Bizim şenlikler olaysız olmuyor maalesef," derken yüzü düşüyor, moral bozuluyor. Şahin bir şekilde dâhil olduğu grubun bazı faaliyetlerinden aslında hoşlanmıyor. Neşesinin kaçtığını fark edince gerginliğini dağıtmak için gitarını eline tutuşturuyorum ve benim için bir şarkı söylemesini rica ediyorum. Niyetimi anlıyor, anlayışım hoşuna gidiyor, sıcacık gülümsüyor. O gülümsediğinde her seferinde olduğu gibi dünya benim için birkaç saniyeliğine duruyor, ben esmer bir gamzede eriyorum. Yerde bağdaş kurmuş bir vaziyette karşılıklı oturuyoruz, gitarını alıyor eline ve başlıyor çalmaya. En sevdiğimiz şarkılardan biri olan Onur Akın'dan Geceyi Sana Yazdım'ı söylüyor.

Bir şey söyleyeyim mi, bir ömre bin ömürlük aşk sığdırdığımı şimdi, yıllar sonra çok daha iyi anlıyorum.

Yaşadıklarımıza dışarıdan bakıyorum. Gecenin yarısında, sıcacık bir yuvada, birbirine deli gibi âşık iki genç, yirmilerinin başında. Erkek gitar çalıp şarkı söylüyor kızın gözlerine bakarak. Kız mest oluyor erkeğin kadife sesiyle gözlerinin içine bakarak söylediği eserle. O şarkısını söylerken dayanamıyorum, karşısından kalkıp arkasına geçiyor, kollarımı boynuna dolayıp yanağımı yanağına yaslıyor ve gamzesinden öpüyorum onu. Aynı coşkuyla yerime, yani karşısına geçip oturuyorum. Gece bitmesin, şarkı bitmesin, ömrünün sonuna kadar bana bakarak şarkılar söylesin istiyorum.

Evet, bu aşk için çok gözyaşı döktüm ve acılar çektim ama yaşadığım o kadar güzel gün var ki. Şimdi bu aklımla en başa dönme şansım olsa ve yaşayacağım her şeyi bir bir anlatsalar ve sorsalar bana tekrar yaşamak

ister misin bu aşkı diye, hem vallahi hem billahi her dakikasını tekrar tekrar yaşamak isterim. Güzel anlarımızı ağır çekimde, bir saniyeyi on yıl gibi yaşamak isterdim. Onsuz yıllar, ah onsuz yıllar, onlar da ömrümün heba edilmiş zamanları ama onlara rağmen bir kere bile pişman olmadım seni sevdiğim için Şahin.

Şarkı bitiyor, gerginliğini çoktan unutmuş. Sıcacık gülümseyişi içimi ısıtıyor.

"Hadi balkona çıkalım," diyorum. Bir battaniye alıp çıkıyoruz, battaniyeyi üzerime örtüyor ve kahve yapmak için mutfağa gidiyor. Ben hemen arkasından mutfağa koşuyorum. Arkasında kedi gibi dolaşmam hoşuna gidiyor.

Her seferinde vereceğim cevabı bile bile soruyor, "Sen neden geldin, ben kahveleri hazırlayıp geliyorum," diyor gülümseyerek.

"Neden seninle olma şansım varken sensiz oturayım?" diyorum yanağını okşayarak.

Kahveleri mutfak tezgâhına bırakıyor, sıkıca sarılıyoruz. Sanki o an o mutfakta on yıllık hasretimiz son bulmuş gibi, sanki bütün gün birlikte değilmişiz gibi, sanki bir gün bir daha hiç kavuşmamak üzere ayrılacağımızı biliyormuşuz gibi.

Şimdi o günleri anımsarken yaşlar gözlerimden istemsizce süzülüyor ve ben dışarıdan bakan gözler için başka bir iş yapıyor gibi görünsem de nefes aldığım sürece onunla olduğum yılları, onunla yaşadıklarımı düşünüyorum.

Öyle uzun uzun sarılıyoruz ki kahveler mutfak tezgâhında soğuyor ama içimizin ateşi harından hiçbir şey kaybetmeden büyüyor. Boynuna doladığım kollarımı öpüyor sırayla, belime doladığı kolları daha sıkı kavrıyor beni.

"Gerçekten, bu kadar mı çok seviyorsun beni?"

"İstanbul'da yumuşacık kararırken ortalık
İçimde kımıldayan bir şeyler gibi
Seviyorum seni
Yaşıyoruz çok şükür der gibi."

"Nazım'ın en sevdiğim şiiri," diyor daha önce söylemiş olduğunu unutarak.

"Biliyorum, o yüzden ezberledim. Senin sevdiğin her şeyi seviyorum."

Kahveleri yenileyip, sarılarak balkona geçiyoruz.

"E madem öyle, bana Onur Akın'dan Seviyorum Seni'yi söylersin artık," diyorum.

O gece gitarıyla birkaç şarkı daha söyletiyorum, kişiye özel konserimin tadına sıcacık kahvem eşliğinde varıyorum. Şahin bağlama çalmayı daha çok sevmesine rağmen ben gitar çalmasını istediğim için bana hep gitarla çalınabilecek şarkılar söylüyor.

Mini konser bittikten sonra hikâyemizin onun gözünden olan kısmını dinlemek için sabırsızlandığımı belli eden bir şeyler söylüyorum. "Geç oldu, uyuyalım," falan dese de bu gece anlatacakları bitmeden onu uyutmayacağımı bildiği için el mahkûm devam ediyor anlatmaya.

"O geceden sonra ben seni Cem Türkü Evi'nde karşılaştığımız geceye kadar bir daha hiç görmedim," diyor.

"Ben de seni maalesef," diyorum ve ekliyorum, "Cem Türkü Evi'nde karşılaştığımız gece sen sahnedeyken bana bakmış mıydın, ben mi öyle hissettim?"

Gülümseyerek, "Bakmıştım tabii," diyor.

Çok merak ediyordum ve yanaklarımı avuçlarımın arasına alarak pürdikkat dinliyordum.

"Ben sahneye çıkarken gördüm seni, onca zaman sonra tekrar karşımda görünce içim gitti. Her zaman çok güzelsin ama o gece çok sade, melek gibi görünüyordun. Bir de gözlerini hiç çekmeden bana bakıyordun ya içimde

fırtınalar kopuyordu. Kalbim git yanına, tut elinden diyor ama biliyorsun ki ben duygularından çok mantığıyla hareket eden biriyim. Bir de bir şey itiraf edeyim mi? Ben seni aklımdan çıkarırdım da sen öyle bir bakıyordun ki hem konserde hem Cem Türkü Evi'nde içimi delip geçiyordu bakışların. İçten içe kızıyordum da sana, bu kız olmayacak duaya âmin dedirtecek en sonunda bana diyordum. Ben hayatım boyunca sana hissettiğim gibi hissetmedim hiçbir kadına. Önceki hayatımı anlattım zaten sana, ne aşk arıyordum ne ilişki, sıkılmıştım vıcık vıcık aşk sosuna batırılmış saçmalıklardan. Ben âşık olamam sanıyordum, kadınların aşırı ve bayağı ilgisinden çok bunalıyordum ama sana bakarken içimin en katı yanı bile yumuşuyordu. Çok güzel, çok masum, çok temiz görünüyordun, öylesin de zaten. İşte böyle sen bana kilitlenmişçesine bakarken ben de içimden bunları geçiriyordum dünya güzelim," dedi gülümseyerek. Gözlerim dolu dolu dinliyordum onu. Ben platonik bir aşk yaşadığımı zannedip üzülürken o da bana bakıp eriyormuş meğer.

"Keşke içinin mantıklı yanını dinlemek yerine, kalbinin sesini dinleseydin de çocuklarımıza anlatırken hikâyemizi babanızı ben tavladım demek yerine babanız ne çok koştu peşimden diyebilseydim," dedim zevkle kıkırdayarak.

Aslında o an geldiğimiz noktada hiçbir önemi yoktu ilişkiyi kimin başlattığının ama egom hikâyemizin onun tarafından başlatılmasını daha romantik buluyordu. Keşke hikâyemizi anlatabileceğimiz ortak çocuklarımız olabilseydi de ben şimdi tüm bunları onlara anlatsaydım.

"Sonra neler oldu, ben E Kafe'de masanıza gelince ne düşündün, ne hissettin?"

"Biz o gün çok önemli bir toplantının ortasındaydık sen masaya geldiğinde, ben seni görür görmez bir şeyler

söyleyeceğini anladım. Ellerin, dudakların titriyordu. Çok heyecanlı olduğun her hâlinden belli oluyordu. Seni rahatlatmak için hemen oturmanı istedim. Sen geldikten sonra konuştuğumuz konulara ilgim tamamen bitti. Sen transa girmiş gibi bakarken bana, ben de titreyen ellerine, kıpır kıpır kıpırdayan dudaklarına, kocaman açtığın gözlerine, minicik burnunla mütemadiyen oynayışına, farkında bile olmadan çekiştirdiğin saçlarına, ürkekliğine, çekingenliğine, masumiyetine ve masadaki bütün erkeklerin hipnotize olmuşçasına seni izlemelerine bakıyor, hepsinin kafasını kırmamak için zor tutuyordum kendimi. Baktım olacak gibi değil, konuşacaklarımız bitmeden pat diye bitiriverdim toplantıyı. 'Daha sonra konuşuruz,' dedim. Herkes çok şaşırdı tabii ama daha fazla sana öyle bakmalarına tahammül edemezdim. Sen o sıralar ne konuştuğumuzu anlamadığın ve muhtemelen söyleyeceklerini düşündüğün için dünyadan bihaber şaşkın şaşkın bana bakıyor ve bakışlarını fark etmediğimi sanıyordun," diyor gülümseyerek.

Şahin anlattıkça ben de o günü her ayrıntısıyla tekrardan yaşıyor gibiydim.

"Sonra," dedim.

"Sonrasını biliyorsun sen de."

"Bir şeyi merak ediyorum, herkes kalktıktan sonra masadan, sen bana sert sert bakıyordun, neden?"

"Kızıyordum içten içe sana, ben aklımdan çıkarmaya çalıştıkça bu güzel kız niye sürekli karşıma çıkıyor diye. Hayır, bir de âşık edecek beni kendine, sonra vermeyecekler Kürt'üm diye dertleniyordum kendi kendime," derken bir yandan gülüyor bir yandan gözleriyle tepkimi ölçüyordu.

"Ya o gün de söyledim, kaçıncı yüzyılda yaşıyoruz, ne demek vermeyecekler? Sen beni, ben seni istedikten sonra hiç kimse mâni olamaz bize ve benim ailem öyle sığ

düşünceli insanlar değil. Kafatası milliyetçisi hiç değiller, beni senden ayırmaya kimsenin ve hiçbir şeyin gücü yetmez," dediğimi hatırlıyorum kendimden en emin hâlimle ve düşünüyorum da insan ne kadar ahmak ve cahil kader söz konusu olduğunda. Ne büyük laflar etmişim ne kadar kendimden emin ne kadar bilmişmişim.

O gece balkonda yan yana iki sandalyede otururken sandalyemden kalkıp tabureyi çektim ve Şahin'in sandalyesinin hemen önüne koydum. Battaniyeyi ona verdim ve o battaniyeyi kollarının üzerine koyarak sıkıca sarıldı bana. Ben kollarının arasında minicik kaldım. O an öyle huzurlu, öyle mutlu ve gelecekten umutluydum ki. Dünya yansa bir kalbur samanı yanmaz dedikleri ruh hâlindeydim, aşk sarhoşu mu dersiniz, görmemişin bir sevdiği olmuş ne yapacağını şaşırmış mı dersiniz bilmem ama öyle kendimden geçmiş öyle içmeden sarhoş olmuştum ki... O bana sıkıca sarılırken başımı kaldırdım, boynundan öptüm ve tam da beklediğim gibi, "Yapma Gülşah, yapma," cevabını aldım inci gibi dişleriyle gülen gamzeli sevdiğimden.

"Şahin biz evlenmeden önce imam nikâhı yapsak ya," gibi bir şey söyledim utanarak.

"O nerden çıktı şimdi?" derken katıla katıla gülüyordu. Neden güldüğünü tahmin etmeniz zor değil değil mi? Bir de erkeklerin nefsi daha zayıf derler ama Şahin'in yanında ben nefsime hâkim olmakta çok zorlanıyordum. Çok seviyordum, çok seviliyordum ve onunla olmak, onun olmak istiyordum. Yurttaki bazı kızların sevgilisiyle imam nikâhı yaptıklarını duymuştum ve Şahin de birbirimize helal olacağımız güne kadar yakınlaşmaktan imtina ettiği için böyle bir şey söylemiştim ama söylediğim şeyden utanmıştım da. Hani tamam gel, yarın imam nikâhı kıyalım dese muhtemelen bu sefer de ben istemezdim. Aslında ben onun

gibi dindar biri olduğumdan değil de bazı şeyleri evliyken yaşama taraftarıydım ama en azından onu bir kez dudağından öpmek istiyordum. O da istiyordu, hem de çok. Kaç kere öpmesine ramak kaldı da çevirdi başını, her seferinde, "Ah Gülşah, yakıyorsun sen içimi," diye diye.

Ben bunları düşünürken, "Ben resmî nikâhın olmadığı imam nikâhlarını çok yanlış buluyor ve hiç tasvip etmiyorum. Bizim oralarda çok yaygındır ama ben seninle böyle bir şey yaşamam. Düğünümüzden önce yaparız imam nikâhımızı da ayrıca sen neler düşünüyorsun böyle?" diyerek beni biraz daha utandırıyor. Utanmam da acayip bir zevk veriyor ona, utandığımı hissettiği anlarda sonuna kadar zorlayarak uğraşıyor benimle. Böyle zamanlarda ben de her zamankinden fazla sokularak onu zorluyorum. Sen misin beni utandıran, ben de seni nefsinle karşı karşıya getireyim diyorum içimden.

Kendimi dünyanın en şanslı kadını olarak hissediyorum o gece de tıpkı onu tanıdığım andan itibaren her saniye hissettiğim gibi. Balkonumuzda, üzerimizde battaniyemiz ve ben sevgilimin kollarında kedi gibi savunmasız ve masum, gelecek günlerden habersiz. Bir şarkı mırıldanıyorum belli belirsiz. Bizim ilişkimizde sesi güzel olan o olduğu için şarkı söylemek onun görevi. Çenemden tutup, başımı kaldırıp bana bakıyor.

"Yüksek sesle söyle, tam olarak duyamıyorum," diyor.

"Sesi güzel olan sensin, enstrüman çalabilen sensin. Bu güzelim şarkıyı söylemek sana, dinlemek bana yakışır," diyorum.

"Ama ben de seni dinlemek istiyorum," dese de karga gibi sesimle geceyi berbat etmek istemediğimden ısrarlarına rağmen söylemiyorum ama o kırmıyor beni. Şarkının adını söylüyorum.

"Söyle sevgilim," diyorum ve sevgilim dokunmaya kıyamadığım o güzel ellerini gitarın telleri arasında gezdirerek Erdal Güney'den Sana Güzel Sevda Demek'i söylüyor kadife gibi sesiyle.

Ege Üniversitesi kampüsünde çimlerin üzerine oturup gitar çalan gençlere çok sık rastlarsınız. Her köşeden şarkı söyleyen bir gitarlı ve onu dinleyen bir grup insan çıkar ama yeryüzündeki hiçbir müzisyen benim sevgilim kadar güzel çalıp söyleyemez. Belki ona âşık olduğum için benim öyle zannettiğimi düşünebilirsiniz, hani kargaya yavrusu şahin görünür hesabı ama öyle değil. Ne zaman çimlerde otursak etrafımız birden kalabalıklaşır, şarkı söyleyen diğer insanlar bile susup bizim çemberimize gelirdi. O bana bakarak şarkılar söylerken onu dinleyen bütün kızlar hayranlıkla ona, kıskançlıkla bana bakardı. Bazen kıskançlık damarım ortaya çıkar, söylediği şarkıyı bitirmesine bile izin vermeden tutar elinden kaldırırdım. O da gülerek kalkar gelirdi benimle, bazen de herkesin hayranlıkla izlediği adamın hayranlıkla izlediği kadın olmanın keyfini sürerdim. Kızlar şarkı isteğinde bulunduğunda Şahin bana bakardı, söyleyeyim mi diye izin isterdi gözleriyle ve ben istisnasız her seferinde izin vermez, yalnız kendi istediğim şarkıları çaldırır, söyletirdim. Şimdi düşünüyorum da bir başkasının sevdiği şarkıyı söylemesine izin vermediğim sevgilime başkalarının dokunmasına nasıl dayanacağım ben? Bir ömür nasıl geçecek böyle?

Birlikte olduğumuz zamanları düşünüyorum da onsuzluğa katlanmanın başka bir yolu yok zaten. Şahin kadar yakışıklı ve çekici bir erkek nasıl oluyordu da o kadar sadık olabiliyordu? Arkadaşlarımın ortalamanın altında yakışıklılığa sahip sevgilileri bile defalarca aldatmıştı onları. Ben birlikte olduğumuz onca zaman içinde Şahin'in gözlerinin bir kere bile başkasına kaydığını görmedim.

Belki geçmişi kalabalık olduğu için doymuştu kadınların ilgisine ama yine de insan kendisine hayran onca kadının bakışlarına nasıl olur da hiç karşılık vermez? Ne kadar düzgün bir adam sevmişim. Evet, ben çok sevdim. Evet, ben yüzyılın romantiğiyim ama sevdiğim de eşi benzeri bulunmaz biriydi be. Yani Şahin'i sevmek çok kolaymış aslında, zor olan onun sevgisine layık olabilmekmiş. Olamadım ben ne geçmişte ne sonrasında. Anlatacağım her şeyi bir bir size. Okuyacaklarınız şaşırtacak ve belki de kızdıracak sizi ama oldu işte. Belki öfke, belki basiretimin bağlanması, belki de kader böyle yazılmıştı ve insan ne kadar isterse istesin kaderin dışına çıkamazdı. Anlatacağım tek tek, anlatırken kendimi paralayacak, parçalayacağım. Kalbimi satırlara bırakacak, ağlamaktan ciğerimi solduracağım. Yaşarken hissettiklerimin bir kısmını aktaracağım belki size. Canlı canlı gömüldüğüm mezardan el sallayacağım anlatacaklarım bittiğinde ama şimdi müsaadenizle ve yaşama tutunabilmek adına biraz daha eski ama eskimeyen günlerimizden, aşk dolu hikâyemizden bahsetmek istiyorum size.

O gece o balkonda başka güzel şarkılar söylettikten sonra içeri geçip, uyuma teklifini reddederek, sevgilime sarılarak taburede uyuyakalmışım. Şahin kucağında içeri taşırken uyandım ama uyuyor taklidi yapmaya devam ettim ve tabii o her seferinde olduğu gibi numara yaptığımı fark etmedi. Beni odasında kendi yatağına yatırıp kendi yine salonda yattı. Ben de yastığına sarılıp mis gibi kokusunu içime çeke çeke daldım en huzurlu uykularımdan birine. O zaman da hasrettim ben ona ama o minik hasretlerin vuslatları oluyordu, şimdiyse kavuşmalarımız mahşere kaldı.

O gece onun kokusuyla öyle derin bir uykuya dalmışım ki odaya gelip saçlarımı okşamasıyla gözlerimi

açtığımda gün çoktan yarılanmıştı. Gözlerimi açıp karşımda tekrar onu görebilmek için neler neler vermezdim? O sabaha ışınlanabilmek için nelerden vazgeçmezdim?

Siz hiçbir anın içinden geçip giderken yaşadığınız anı özleyeceğinizi hissettiniz mi? Ben hissettim. Bir gün tamamen kopacağımızı hiç düşünmedim ama onunlayken bile onunla yaşadığım geçmişi özlerdim. Her an öyle kıymetli, öyle eşsiz ve benzersizdi ki. Romantik bir filmin başrol oyuncularıydık sanki biz. Sanki görünmeyen bir kamera vardı ve biz o filmlerde gördüklerimizi yaşıyor, yaşatıyorduk birbirimize. Hadi ben bayılırım da romantik film ve kitaplara, Şahin izlemekten hiç hoşlanmadığı o filmlerdeki erkek oyuncular gibi davranmayı nereden öğrenmişti? Gerçekten yaşarken bile şaşırıyordum duygularımı okur gibi davranmasına. Belki de acılar içinde geçen çocukluğumun, kalabalıklar içinde yapayalnız oluşumun ve ızdırap içinde geçecek sonraki yıllarımın tesellisi olsun diye yaşatmıştı bana tüm o güzellikleri Rabbim.

O sabah her santimine âşık olduğum elleriyle saçlarımı okşayarak uyandırdığında beni, her bakışıyla beni erittiği gözleri sevinçle parlarken, "Uyan hadi uykucu prenses, bak çok güzel bir kahvaltı hazırladım sana. Ayrıca bir sürprizim var," dedi hiçbir sürprizin beni varlığı kadar mutlu edemeyeceğini nereden bilsindi?

Lavaboya gidip hızlıca bir duş aldım, o açık sevdiği için saçlarımı belime kadar salıverdim. Mis gibi kızarmış ekmek, sucuklu yumurta ve taze çay kokuyordu oda. Büyük bir iştahla salona girdiğimde odada basacak yer bulmakta zorlandım. Her yerde ama aklınıza öyle birkaç köşe gelmesin, abartısız söylüyorum odanın tamamında güller vardı. Düşünsenize bir sabah dünyanın en yakışıklı adamının saçlarınızı okşamasıyla uyanıyor ve sizin için hazırladığı kahvaltıyı iştahla yemeyi planlarken bir oda dolusu gülle

karşılaşıyorsunuz. Şans değil de ne bu? Film karesi gibiydi. Dönüp sarılıyorum sıkıca ve nedendir bilmem teşekkür ederken ağlıyorum hıçkıra hıçkıra. Yerdeki gülleri ezmemeye çalışarak dikkatle yürüyoruz masaya, karşı karşıya koymuş sandalyeleri ama ben sandalyemi onunkinin yanına çekiyorum. Neden sarılarak yemek varken karşılıklı oturalım ki? Elleriyle besliyor beni ve bu en sevdiğim özelliklerinden biri. Kaymakla bal sürüyor ben koca bir sucuk dilimini indirirken mideme.

"Zararlı ne varsa seviyorsun, faydalı şeylerden çok az yiyorsun. Sen olmasan hayatta sucuk, salam sokmam eve," diyor yavrusuna kızan bir anne gibi. Gülümsüyorum söylenmesine, o binlerce kişiye liderlik eden, az gülen ve konuşan, sert bakışlı yakışıklı delikanlı şimdi bir kamyon dolusu gül serdiği odada sevgilisine elleriyle kaymaklı ekmek yediriyor. Film gibi değil mi gerçekten?

Böyle tatlı geçerdi günler. Hani insanlar hikâyelerini acı tatlı günler yaşadık diye anlatır ya ben onunlayken hiç acı gün, onsuz geçirdiğim yıllarda ise tek bir tatlı gün yaşamadım. Onunla geçen zaman cennetin fragmanıydı sanki. Dünyada cehennemi yaşamaya tutsak edilmiş bir kızın ceza öncesi ödülüydü belki.

Her yeni gün beni şaşırtacak, mutlu edecek bir sürprizi olurdu. Bazı akşamlar giriş vaktinde beni yurda bırakır, daha ayrılmamızın üzerinden iki saat geçmeden, "Özledim, beş dakika kapının önüne çıkar mısın?" diye arardı. Müdüre hanımdan çekinerek çıkardım. Beni beş dakika görebilmek için evinden çıkıp gelen sevgilimin, elinde bir VCD, bir buket gül, bir de Antep fıstıklı çikolata olurdu çoğu zaman. "Üçünü de seversin sen," deyip elime tutuşturur, sonra da ben arkasından büyük bir şaşkınlıkla bakarken çeker giderdi.

Şimdi ne mi yapıyorum? Acı çekiyorum, insanlığın varoluşundan bu yana ne kadar insan yaşadıysa sanki hepsinin yerine ben acı çekiyorum. Ah, size hikâyemin geri kalanını nasıl anlatacağım, inanın bilmiyorum. Anlatmak, tekrardan en ince detayına kadar yaşamak demek benim için. Anlatmak, pişmanlığı tüm hücrelerimle hissederken kendimi içten içe yok edene kadar yakmak demek benim için. Anlatmak çok zor ama yaşamak, o kararı vermek çok daha zordu. Hayatımdan tek bir gün silebilme şansım olsaydı ya o günü hiç yaşamaz ya da fevri davranmaz ve o kararı asla vermezdim ama o gün belki de hayatım boyunca yaşadığım tüm ihmallerin, ertelenmişliklerin, yok sayılmışlıkların acısını çıkarmaktı niyetim. Bilmiyorum, düşündükçe aklımı oynatacak gibi olduğum için elimden geldikçe düşünmemeye çalışıyorum.

Şahin'in dönüşünün biraz gecikeceğini söylemesinin üzerinden on bir ay geçmişti ve son üç aydır Şahin beni bir kere bile aramamıştı. Aradığımda telefonuna ulaşılamıyor, mesajlarım iletilmiyor, WhatsApp'tan yazdıklarım ise ona hiç ulaşmıyordu. Muhtemelen sim kartını

çıkarıp atmıştı. İçimde dindiremediğim bir acı, hayal kırıklığı ve merak vardı. Dönüşünün uzayacağını zaten söylediği ilk gün biliyordum da beni aramaması, aradığımda ona ulaşamıyor olmak deli ediyordu. Yine kaybolmuştu ve bu sefer ne onu ve ailesini kovmaktan beter eden bir baba, ne de o babanın saçmalamasına sessiz kalan bir Gülşah vardı. Yine tıpkı o zamanki gibi ulaşılmaz olmuştu ve bu sefer ortada hiçbir neden yoktu, yani ben öyle sanıyordum. Meğer bu kez aramıza giren engeller çok daha büyükmüş.

Ondan bihaber geçen koskoca üç ay ve çaresiz bir ben. Nereye gideceğimi, onu nerde arayacağımı ve kimden soracağımı bilmiyordum. Her şey bu kadar güzel giderken pat diye ortadan kaybolmasına hiç anlam veremiyordum. Benim meraktan deliye döneceğimi bile bile beni böylesine bir karanlıkta bırakmasını hazmedemiyordum. Aklıma neler neler geliyor, ne felaket senaryoları yazıyordum beynimde. Ya başına bir şey geldiyse ya ona bir şey olduysa diye yemek içmekten bile kesilmiş, uyku uyuyamaz hâle gelmiştim. Eğer başına bir iş gelmemiş olsa beni muhakkak arar, bir haber yollar diye düşündüğüm o karanlık günlerde beklediğim haber Selda'dan geldi. Mesaj o kadar kısa ve netti ki... Bir gün Selda aradı.

"Gülşah, elçiye zeval olmaz. Şimdi söyleyeceklerim için lütfen bana kızma. Beni günah keçisi de yapma. Ben sadece bana tebliğ edilen bir haberi sana bildirmek zorundayım. Siz ne zaman barıştınız ve sonrasında neler yaşadınız bilmiyorum, bilmek ve bu hikâyeye herhangi bir şekilde dâhil edilmek de istemiyorum. Seninle bu konuları konuşmaktan da, bu bilgiyi sana veren kişi olmaktan da inan son derece rahatsızım ve senden ricam lütfen sana söyleyeceğim şeyin nedenini, niçinini bana sorma.

Benden sana verdiğim bilgiden fazlasını koparmaya çalışma, tekrardan çıkıp buralara gelme. Beni lütfen Şahin'den bilgi alacağın kişi olarak görme. Sana söyleyeceklerimden fazlasını bilmiyor ve asla da bilmek istemiyorum. Nedenler, niçinler beni hiç ilgilendirmiyor. Şahin'in Ahmet'e ve Ahmet'in de sana bildirmem için bana söyledikleri dışında hiçbir fikrim yok," diyor bir çırpıda.

Ben bir elimde telefon, diğer elimle gözümden süzülen yaşları en azından hayatta, en azından yaşıyor diye hüzünlü bir sevinçle silerken bir yandan da Selda'nın konuşmasındaki gerginlik ve cümlelerindeki netlikten kötü, hem de benim hiç hoşuma gitmeyecek kadar kötü bir şey söyleyeceğini biliyordum. Tek bir kelime söylemeden, nefes almadan, kıpırdamadan dinliyordum onu. Söylediklerinin üzerimdeki tesirini ölçmek için susan Selda tepkisizliğim karşısında telefonun ucunda olup olmadığımdan şüphe etmiş olacak ki, "Duyuyor musun beni?" dedi.

"Evet," dedim bastırmaya çalıştığım hıçkırıklar ve gözyaşları içerisinde. Ağlamak istemiyor ama kendimi tutamıyordum. Hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Gülşah, lütfen sakinleşip beni dinler misin? Vaktim yok. Lütfen ağlamaya telefonu kapattıktan sonra devam et," dedi.

Sesi, konuşma şekli o kadar merhametten uzak, o kadar gaddardı ki. O gün benimle neden öyle konuştuğunu şimdiki aklımla anlıyorum ama o gün anlayamamıştım. Selda benim o konuşmadan sonra Şahin'den umudumu tamamen kesmemi istiyordu, Şahin'e ulaşmak için tekrar Diyarbakır'a gitmemden endişe ediyordu. Görünüşte son derece gaddar ve kötüydü ama o da o gün duyduklarının tesiriyle kendince beni Şahin'den ve onun çevresinden uzak tutarak korumaya çalışıyordu.

"Gülşah, sakinleştiysen devam etmek istiyorum. Şahin dün akşam Ahmet'i aramış ve bunları sana söyleyemeyeceği için benden söylememi rica etti. Şahin Fransa'dan dönmeyecekmiş ve seninle bir hayat kurmak istemiyormuş. Senden ricası onu unutup hayatına devam etmenmiş," dedi hasta yakınının psikolojisini zerre düşünmeden hastayı yakında kaybedeceksiniz diyen acımasız bir doktor gaddarlığıyla.

Düşüp bayılmışım, kendime geldiğimde başımda dayanılmaz bir ağrı vardı. Düşerken başımı vurduğumdan mı yoksa duyduklarımın dayanılmaz ağırlığından mı bilinmez ama başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Yattığım yerden doğrulamadım bir süre, ne yapacağımı bilmez bir hâlde soğuk zeminde uzanmaya devam ettim. Selda'nın söylediklerini düşünüyor, düşündükçe vücudumda hissettiğim uyuşma yerini acıya bırakıyordu. Duyduklarımın gerçek olmadığından, kötü bir rüya gördüğümden, aklımın bana bir oyun oynadığından şüphe etmeye başlamıştım. Düşerken elimden fırlayıp odanın diğer köşesine giden telefonuma baktım göz ucuyla. Pelteleşmiş vücudumu kalan son damla gücümle toparladım ve yattığım yerden doğrulabildim. Telefonumu aldım elime ve gerçekten Selda'yla konuşmuş olduğum gerçeğiyle yüzleştim. Demek ki kötü bir rüya ya da aklımın oyunu değilmiş duyduklarım. Donmuş gibiydim, hiçbir tepki vermiyor, öylece oturuyordum odanın ortasında soğuk zeminde. Ne kadar süre sonra bilmiyorum Selda'yı aradım ama açmadı. Zaten söyleyeceklerini bitirdiğinde onu tekrar aramamamı rica ediyordu söylediklerinden hatırladığım kadarıyla. "Buralara da gelme," demişti. Bir süre sonra takılmam gereken şeyin Selda'nın soğuk ve gaddar tavrı değil, Şahin'in bana söylemesi için Ahmet vasıtasıyla ona ilettikleri olduğunu fark ettim. Şimdi o

günü hatırlamaya çalıştıkça kafamda dolduramadığım boşluklar oluyor. Ben ne kadar süre öylece oturdum, ne zaman kalktım oturduğum yerden, yemek yemeye tekrar ne zaman başladım, ne zaman deliksiz uyudum o günden sonra, ne zaman duş aldım, ne zaman sokağa çıkmaya başladım?

İnanın bunların hiçbiri yok bende, yaşanmamış bir zaman dilimi gibi. O günleri hatırlamaya çalıştıkça aklıma gelen yoğun bir boşluk hissi. Şok geçirmek, depresyona girmek dedikleri sanırım böyle bir şey. Gerçekten yok o günler, ne yaparsam yapayım hatırlayamıyorum. Hatırladığım en son şey uzun uzun çığlık attığım. Sanırım ev arkadaşlarım bulmuş beni ve yazarken bile utandığım son gerçekleşti, bir süre psikiyatri kliniğinde kaldım. Aslında utanmam çok saçma, burada utanması gereken en son kişi ben değil miyim? Utanıyorum ama işte, bunun da bedensel hastalıklar gibi bir hastalık olduğunu bilsem bile. Daha önce de terapi aldım, hatta antidepresan da kullandım ama hayatımda ilk kez psikiyatri servisinde yattım. Kimsesiz, yapayalnız bir insan olarak kaldım koca dünyada. Psikiyatri servisinde yaşadıklarımı da hatırlamakta zorlanıyorum, muhtemelen sakinleştiricilerle uyutuldum bol bol. Yavaş yavaş kendime gelip olanı biteni anlamlandırır hâle geldiğim günlerde terapi desteği de başladı ama bu kez bir terapistin karşısına geçip Şahin'le yaşadıklarımı da, ana babamla yaşayamadıklarımı da anlatacak mecali bulamadım kendimde. Bir kadın kaç kere yanar ve küllerinden yeniden doğarsa o kadar yandım, bir o kadar da yeniden doğdum ama bu kez gücüm yoktu yeniden doğmaya, başlamaya, koşmaya. Bu kez bana mantıklı gelen tek yol ölümdü ama onu yapacak cesaret de bende yoktu. Hem kendimi öldürdüğümde kim üzülecekti arkamdan? Kim vardı benim için

ağlayacak? Anne babam mı, Şahin mi? Onlar dışında isterse tüm dünya ağlasın, umurumda mı? Annem de babam da bunca zaman bir kere bile nasılsın diye aramadı, ne hâlde olduğumu merak edip yazmadılar. Hissettikleri vicdan azabını hafifletmek ve gururlarından kendileri af dileyemedikleri için birkaç kez hastayız numarası çekerek beni kendilerini arayıp sormaya ikna etmeye çalışsalar da başarılı olamadılar. Zaten tüm çocukluğum annemin ya da babamın istediği bir şeyi yapmadığımda yalandan hasta olup beni vicdan azabıyla dediklerini yapmaya mecbur bırakmalarıyla geçti. Gülşah annesinin bir isteğini yerine mi getirmedi, annesi hemen hasta olurdu, babası da keza öyle. Gülşah hayatı boyunca iyi bir evlat oldu ama hiç yeterli olmadı yaptıkları ebeveynleri için. Gülşah ağzıyla kuş da tutsa bir eksiği vardı hep, Gülşah doğuştan hatalı, eksik ve yarımdı ve bir gün Gülşah artık ne yaparsa yapsın asla arzu ettiği şekilde sevilemeyeceği gerçeğiyle yüzleşti ve bu gerçeği eli mahkûm kabul etti. Gülşah artık anne babasını onurlandırmak, başlarını göğe kaldırmak, onların yapmak isteyip de yapamadıklarının yapıcısı olmak zorunda olmadığını fark etti. Gülşah artık sevilmek için çırpınmaktan vazgeçti. Bazı çocuklar kolayca sevilir ve ihtiyaç duydukları sevgiyi, onayı, kabulü bekletilmeden alır ebeveynleri tarafından. Gülşah'ın böyle bir şansı olmadı hiç. Gülşah ömrü boyunca sevilmek için çabaladı. Başının okşanması, aferin kızım denilmesi için var gücüyle çabaladı ama başka çocukların kolayca aldığı besleyici tutumlar Gülşah için hep mücadele sebebiydi ve tarih tekerrür ediyordu Gülşah için. Büyüdü, genç bir kadın oldu. Bu kez Şahin onu şartlı sevdi. Önce isteme gecesinde sessiz kaldı diye terk etti ve yıllarca arayıp sormadı. Sonra Gülşah'ın çabasıyla tekrar bir araya geldiler ama bu kez de sebep bile sunma-

dan defolup gitti hayatından. Gülşah çok yorgun dostlar. Gülşah artık bıktı. Yaşamaktan, çabalamaktan, olmayacak olanı oldurmaya çalışmaktan bıktı Gülşah. Vazgeçmeyi seçti bu kez Gülşah. Tutunamadığı bu hayattan değil, tutunamadığı sevgi dallarından. Sevmekten ve sevilmek için çaba göstermekten vazgeçti Gülşah. Gülşah bambaşka bir yol seçti kendine.

Hikâyemi buraya kadar okuduysanız sevgili okurlar, içini olduğu gibi size açan bu kızın ricasını yerine getirin lütfen. Bir gün bir emanet bırakılırsa kollarınıza, onu çok sevin. Size yemin ederim ki hiçbir çocuk dünyaya kendi rızasıyla gelmiyor, seçme şansı olsaydı kaç çocuk doğmayı seçerdi? Çocuğunuzu olmasını istediğiniz kişi yapmaya çalışmayın. Kediden siz öyle istiyorsunuz diye kaplan olmaz ya da serçeden kartal. Her çocuk belli bir potansiyel ile gelir dünyaya. Size düşen onu kendi yapamadıklarınızı yapması için piyon gibi kullanmak değil, yapmak istediklerini yapması için cesaretlendirmek, destek olmak. Sizi temin ederim ki hiçbir çocuk dünyaya ana babasını onurlandırmak için gelmiyor, fırsat verildiği takdirde her çocuk kendini gerçekleştirmek üzere doğuyor ama bu topraklarda kaç çocuğa verilmiştir ki o şans? Dayağın cennetten çıkma olduğunu söyleyen ataların sonraki kuşaklarıyız biz ama değiştirmek biz yeni nesil annelerin elinde. Evet evet, yanlış duymadınız. Ben anne oldum. Hayatım boyunca hiç sevilmediğim kadar çok sevebilmek için. Yüreğimde hissettiğim tüm o

sevgileri şartsız, şurtsuz, hesapsız, kitapsız sunabilmek için. Dünyada çok mutlu bir kız çocuğu bırakabilmek için. Ben anne oldum, yeterince sevilmiş bir evlat olamadığım için. Şimdi yirmi günlük kızım kucağımda yazıyorum bu satırları, Allah bana hayallerimdeki gibi bir kız bebek nasip etti. Gözyaşlarım düşerken o melek yüzüne, son sözlerimi söylemek için yazıyorum size. Bir gün kızıma hikâyemi anlatmak yerine okumak için yazıyorum...

Canım kızım, sen istemediğim bir şey yaptığında bile hakkım hep helal kalacak sana, hakkımı helal etmiyorum tehdidiyle karşılaşmayacaksın sen hiç. Ben senin dert ortağın olacağım ama sana dert anlatıp boyundan büyük yüklerin altında ezmeyeceğim seni, söz. Benim yapmak isteyip de yapamadığım hiçbir şeyi sen yapmak zorunda değilsin, beni memnun etmek, onurlandırmak zorunda değilsin. Sen bu dünyaya kendin olmak için geldin ve benim mutsuzluğumun bedelini sen ödemeyeceksin. Sen bana her baktığında tebessüm eden bir anne göreceksin, varlığın hiçbir zaman yük olmayacak bana ve sana kendini hiçbir zaman yük gibi hissettirmeyeceğim. Senden bana annelik etmeni, küçücük bedeninle bana hizmet etmeni beklemeyeceğim. İlk aşkını yaşarken de ilk hayal kırıklığını tadarken de annen hep yanında olacak. Annen senin için her zaman huzur bulduğun kucak, dertlerden kaçmak için sığındığın sığınak, dünyanın öbür ucunda bile olsa, "Gel annem," dediğinde uçup gelecek Hızır'ın olacak. Sen büyüyüp yetişkin bir kadın, ben de yaşlı bir nine oluncaya kadar sana bu kitaptan hiç bahsetmeyeceğim. Belki denk gelecek, eline geçecek ve bu hikâyenin Gülşah'ının annen olduğunu bilmeden okuyacaksın. Belki Gülşah için ağlayan binlerce kadından biri olacaksın ama ne çocukluğunda ne gençliğinde ne de hayat telaşesinin tüm ağırlığıyla omuzlarda olduğu ilk yetişkinlik

yıllarında bilmeyeceksin tüm bunları. İsterim ki çocuk kalbin, genç kız kalbin benim için üzülmesin, hatta benim yavrum hayatı boyunca hiç üzülmesin. Annesi kurban olsun onun gözlerinden dökülen incilere. Bilmiyorum, belki de hiç okutmam sana ama belki de babanla olmasa bile benim de bir zamanlar dillere destan bir aşk yaşadığımı duymak mutlu eder seni. Bilmiyorum yavrum. Bildiğim tek şey ve bundan sonraki yaşamım için tek hayalim sana iyi bir anne olabilmek, seni mutlu edebilmek ve seni her daim mutlu görebilmek.

Sevgili okuyucu, şaşkınlığınızı ve karmakarışık olan duygularınızı en derinden hissediyor ve sizi daha fazla bekletmeden hikâyemin geri kalanıyla buluşturuyorum. Şahin'in Selda aracılığıyla dönmeyeceğini tebliğ etmesi ve sonrasında uzun süreli aldığım psikiyatrik tedaviler neticesinde bir karar verdim. Duygulardan arınmış, tamamen mantığımla verdiğim bir karar. Bu dünyada yapayalnız bir köşede ölmemek için, her gün biraz daha yaklaşırken sonsuzluğa benden dünyaya bir iz bırakabilmek için, nereye aktaracağımı şaşırdığım bu sevgime bir kaynak bulabilmek için, beni kadınlığımdan vuran hastalığımın bana bıraktığı azıcık zamanı doğru değerlendirebilmek için, Şahin'i unutabilmem mümkün değil de Şahin'den vazgeçebilmek için evlendim. Hiç sevmeden, zerre kadar bir duygu kırıntısı hissetmeden, bir gün onu sevebilir miyim umudunu beslemeden, sadece kendi doğurduğum bir yavruya annelik edebilmek için evlendim. Evet, Diyarbakır'dan bir öğrencimin manevi annesiyim ama ben bir tane de biyolojik evladım olsun istedim. Hastalıkla pençeleştiğim dönemde kemoterapiler doğurganlığımın büyük bir kısmını aldı götürdü benden. "Çok az zamanın var," dedi doktorlar ama kızımı tenzih ederek söylemeliyim ki hayatımda verdiğim en yanlış

karardı evlenmek. Öfkeyle kalkan zararla oturur atasözünün hayat bulmuş hâliyim ben. Keşke kızıma kavuşmamın başka bir yolu olsaydı.

Size her şeyi kaldığım yerden tek tek anlatacağım, kaderin birbirine yazmadığı insanların hayatın yollarında nasıl farklı yönlere savrulduğunu yazacağım. Sonumun başlangıcı ve yaşanan tüm diğer olayları.

Bu hikâyede yeri olmadığını düşündüğüm için eşimden çok bahsetmek istemesem de azami ölçüde bahsetmem gerekiyor sanırım. Anlayışlı, iyi kalpli bir arkadaştı o benim için. Şahin'i anlattığım kız arkadaşlarımdan zerre kadar farkı olmayan biriydi. Hani görünmezdir ya bazı insanlar dünyanın geri kalanı için, o da öyle görünmezdi. Sessiz, sakin, kendi hâlinde. Etliye sütlüye karışmayan bir adam. Ortalama bir Türk erkeği. Sokakta karşınıza çıkabilecek yüzlercesinden biri. Madem öyle neden evlendin onunla diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Ben artık aşktan vazgeçmiş biri olarak eş seçiminde sadece güvenebileceğim biri olsun istedim. Bir kadının yaşayabileceği en büyük aşkı yaşadığımdan artık aşka dair ne varsa kapandı gönül sayfamda. Can beni seven, değer veren bir arkadaşımdı. Psikiyatri kliniğinde yattığım aylarda ziyaretime gelen nadir insanlardandı. Benim onunla konuşabildiğim tek konu Şahin'e olan aşkımdı. Yani onu hiç kandırmadım, bir kere bile sevdiğimi ya da sevebileceğimi söylemedim, umut vermedim, vaatlerde bulunmadım, evlilik teklifine yalnızca anne olmak için evet dediğimi ve onu hiçbir zaman sevemeyeceğimi en başında söyledim ve kabul etti bunu ama zamanla fikrimin değişeceğini, onun sevgisinden etkilenip onu sevebileceğimi zannetti. Tahminlerinde haklı çıkmayınca agresifleşti, ona vermediğim sevgiyi benden zorla almaya çalıştı, beni çok hırpaladı. Yani güvenli bir liman ararken

cehennemin en derin kuyusuna düştüm. İşin trajikomik yanı ne biliyor musunuz? Ailesinin beni istememesi! Çok umurumdaymış gibi sanki. Benim için bir kıymetleri varmış gibi. İstememe nedenleri ne biliyor musunuz? Ailemin olmayışı. Başında ailesi olmayan kızdan hanım olmazmış oğullarına. Ne kadar komik değil mi? Anne babam ölmüş de olabilirdi, ben yalnız da büyümüş olabilirdim ya da küçükken terk etmiş de olabilirlerdi beni. Anne babasıyla görüşmeyen kızdan kimseye hayır gelmezmiş. Ben hayırlı bir evlat olsaymışım anne babam bana sırt çevirmezmiş en başta. Ne kadar sığ insanlar ne kadar sığ düşünceler ama Allah var bu durum benim çok hoşuma gidiyor. Kendisine zor tahammül ettiğim bir adamın ana babasına, sülalesine asla tahammül edemezdim. Bu saatten sonra gelincilik oynayacak hâlim yok benim. Eşim yazmaya da dilim varmıyor ama Can'ın değişimini de haklı buluyorum. Onun karısıyım ama kalbim Şahin'in. Yanımdaki o, kalbimdeki Şahin. Her ne kadar bunu bilerek çıkmış olsa da bu yola, zamanla bir şeylerin değişeceğini sandığından ve zaman onu haklı çıkarmadığından sevgisinin, sabrının yerini öfke aldı.

Saçımın teline kıyamayan bir adamın sevgilisiyken, gözlerinden ateşler saçan bir ejderhanın karısı oldum. Umurunda mı derseniz zerre umurumda değil. Ben yaşadığım her şeyi hak ediyorum. Teyzem bir gün elinde kalacağım diye korkuyor ama o kadar da değil. Can el âlem için yaşayan, el iyisi bir adam. Vücudumun görünen yerlerine hiç vurmaz mesela çünkü biri görür de Can karısını dövüyormuş desinler istemez. Benimse şu saatten sonra kimin ne dediği zerre kadar umurumda değil zaten. Tek üzüntüm kızımı emzirememem. Kullandığım ilaçlar sütüme karıştığından doktorum emzirmeme izin vermiyor. Olsun, emziren ana da ben değil miyim? Annem beni iki

buçuk yıl emzirmiş de ne olmuş? Analık sadece süt ya da meme değil. Analık evladını neyle beslediğinden çok beslerken ne hissettiğin.

İşte böyle sevgili okur, ben de artık yanındaki başka, aklındaki başka kadınlar kervanına katılmış binlercenizden biriydim. Hikâyemin geri kalanında anlatacak pek bir şey yok ama bitirmeden size son bir şey daha anlatacağım. Şahin'le son görüşmemizi ve benim hayatım boyunca sırtımda bir yük gibi taşıyacağım pişmanlığımı.

Şahin'in kesin bir dille dönmeyeceğini söylediği ve psikiyatri servisinde bir bitki gibi geçirdiğim aylardan sonra güvenli bir limana demir atıp anne olabilmek için Can'la evlenmemin üzerinden henüz iki ay geçmişti ki anne olacağımın müjdesini aldım ve o müjdeli haberle birlikte bir haber de aylarca haber gelmesini beklediğim kişiden geldi. Bundan sonrasını yazmaya parmaklarım, anlatmaya yüreğim yetmiyor.

"İnsanı sessiz kalmaya zorlayan acı, onu bağırmaya zorlayan acıdan çok daha ağırdır," der Füruğ Ferruhzad.

Keşke Şahin'in dönüşünün gecikme ve dönmeyeceğini belirtme sebebi bir kadın olsaydı ya da bu gecikişte onun bir suçu olsaydı da bağırıp çağırıp hesap sorsaydım ondan. Keşke bambaşka olsaydı sonumuz ama olmadı. Hayat bizi birbirimizden kopardı ve bir daha asla bir araya gelemeyecek şekilde ayırdı.

Bir gün telefonum çaldı uzun uzun, aranmayı beklemeyen insanlara özgü bir boş vermişlikle kim olduğuna bakmadan ters çevirdim telefonu. Öyle ya, kim merak ederdi beni? Ya banka ya GSM operatörlerinden biridir, başka kim arayacak ki? Teyzem bile eskisi kadar sık arayıp sormuyor. Masanın üzerinde ters çevirdiğim telefon ısrarla çalmayı sürdürüyor, kimse arayan baya ısrarcı biri diye geçiriyorum içimden. Saatlerdir bir bal mumu

gibi hareketsiz oturduğum koltukta kıpırdanıyorum, uzun uzun camdan dışarıya bakarak insanları seyrediyorum. El ele dolaşan sevgilileri, neşeyle maniler uyduran simitçiyi, belki başını okşayan olur diye gelip geçene sürtünen sokak köpeğini, ciddi bir yüz ifadesinin eşlik ettiği acelecilikle yürüyen insanları izliyorum. Yüzünü seçebildiklerimin hayatları hakkında tahminlerde bulunmaya çalışıyorum. Ne tuhaf ki çoğu için aşksız bir hayat senaryosu yazıyorum, hâlbuki Şahin'li yıllarda dünyayı aşktan ibaret zannederdim. El ele, yan yana gördüğüm her çiftin birbirine âşık olduğunu düşünürdüm. Yaş aldıkça anlıyorum ki insanları bir arada tutan tek şey aşk değil. Kimi hikâyede sevgi, kiminde para, kiminde sahipsizlik, kiminde bağ kurma isteği var. Acaba kaç kişi ilişkiye başlarken hayalini kurduklarını bulabildi ilişkisinde? Sorabilme şansım olsaydı ve dürüstçe cevap verebilecek cesarete sahip olsalardı çoğu kişinin hayal kırıklığı yaşadığını ispatlayabilirdim size. Niye böyle bir ispata gerek duyuyorum acaba? Yeryüzündeki tek mutsuz kadın olmadığımı bilmeye ihtiyacım var galiba. Hayatımın geri kalanı için tek mutluluk kaynağımın rahmimin içindeki yavrum olduğunu biliyor ve daha fazlasına göz dikmemeye çalışıyordum ama yine çaldı telefonum. Derin bir iç sıkıntısıyla üfleyerek doğruldum oturduğum koltuktan. Masada ters çevrilmiş bir şekilde duran telefonumu elime aldım ve kayıtlı olmayan bir numara tarafından aranmış olmanın yarattığı hayal kırıklığına bir miktar merak eklendi. Cevaplayıp cevaplamamak arasında kararsız kaldığım birkaç saniye içinde arayan vazgeçti ve sustu telefon. Bu kez masaya bırakmak yerine yanıma alıp öyle oturdum koltuğa. Kendimi hâlsiz ve yorgun hissediyordum, bir miktar da midem bulanıyordu. Bazı gebeler hamilelik süresi boyunca hiç bulantı, kusma yaşamazken

bazıları da gebeliklerinin tamamını kusarak geçirirmiş. Umarım bu bulantı ve kusmalar tüm hamileliğim boyunca devam etmez diye geçirirken içimden, telefonum yine o kayıtlı olmayan numaranın aramasıyla çalmaya başladı. İçimde tuhaf bir his vardı, bir tarafım tanımadığım bu numarayı açmamamı söylerken diğer tarafım büyük bir merak hissediyordu ve ben meraklı olan tarafın buyruğuna uyarak telefonu açtım.

"Alo."

"Gülşah," dedi hayatım boyunca adımı sesinden duymaktan en mutlu olduğum kişi.

Belki bulantı nedeniyle yeterince yiyemediğimden, belki de şaşkınlıktan bayılmışım. Tahminimce çok kısa bir süre, belki birkaç saniye baygın kalmış olmalıyım. Çünkü Şahin hâlâ hattın diğer ucunda, "Gülşah, beni duyuyor musun? İyi misin?" gibi bir şeyler söylüyordu.

Duyuyordum ama iyi miydim bilmiyorum. Aylarca beklediğim telefon hamilelik müjdemi almamın üzerinden çok az bir zaman geçmişken geldi.

"İyiyim," dedim, daha doğrusu sadece bu kadarı çıktı kurumuş dudaklarımdan.

"Neredesin, seni görmem lazım. Telefonda anlatamayacağım şeyler oldu. Yüz yüze konuşalım sevgilim. Sana her şeyi tek tek anlatayım," dedi.

Gözyaşlarım istemsizce akarken yanaklarımdan, tek bir söz çıktı titrek dudaklarımdan.

"İzmir'de misin?"

"Evet, sen neredesin?" Sesi telaşlı çıkıyordu. Benim için endişelenmiş, vah vah.

"Ben de. Tamam, bir saat sonra Saat Kulesi'nin önünde buluşalım," dedim buz gibi bir sesle.

"Neden, ne gerek var? Neredeysen söyle, alayım seni."

"Gerek yok, ben gelirim. Bir saat sonra görüşürüz," dedim kendimden hiç beklemediğim soğukkanlılıkla.

"Peki," dedi kırgın bir ses tonuyla, sanki bana kırılmaya hakkı varmış gibi.

O an bilmiyordum ama hakkı varmış kızmaya da kırılmaya da. Öfkeyle kalkıp zararla oturmuştum ve bunu anladığımda çok geç olacaktı. Ben sanıyordum ki Şahin bir ideoloji uğruna vazgeçti benden, hatta çok ihtimal vermesem de belki bir başka kadın yüzünden. Bu iki ihtimal dışında hiçbir şey gelmemişti aklıma. O kopasıca kafam sadece bu iki ihtimalin olasılığına inanmış, başka şeyler olmuş olabileceğini düşünmemişti. Daha doğrusu düşünememiştim. O zamanları anımsamaya çalıştığımda koca bir sis perdesi çöküyor gözlerime, hatırlayamıyorum asla, netleşmiyor yaşadıklarım. Sanki o günlerde ben görünmez bir el tarafından yönetiliyordum ve kararları benim yerime o elin sahibi veriyordu, bilmiyorum. Tüm bu düşünceler hızla geçerken beynimden kısacık bir duş aldım, saçlarımı kurutma gereği bile hissetmeden aceleyle giyinip çıktım evden. Kendimi son derece hâlsiz, yorgun ve bitkin hissediyordum. Midem bulanıyor, gözlerim kararıyor ama her şeye rağmen hedefime doğru yürüyordum. Ayaklarım bedenimi taşıyamayacak kadar titriyordu ama bayılarak zaman kaybetmek istemiyordum. Sık sık içimden, "Sakın bayılma Gülşah," diyordum kendime, sanki bunun kararını verebilecekmişim gibi. Hedefime yaklaşmama az bir mesafe kala gördüm Şahin'i. Arkası dönüktü bana. O an hissettiğim heyecan onu ilk gördüğüm gece hissettiğim heyecandan da, havaalanında buluştuğumuz gün hissettiğim heyecandan da fazlaydı. Adımlarım hızlandıkça bulantım artıyordu. Bayılmamalıyım, bayılmamalıyım dedikçe gözlerim kararıyordu. Arkası dönüktü hâlâ bana. Ona ulaşmama

birkaç adım kalmışken benden tarafa dönüverdi aniden. Döndü ve göz göze geldik. Oracıkta donup kaldım. Bulanan midem, kararan gözlerim, hâlsiz bedenim ve yüzyıllık hasretim.

Öyle garip bir andı ki. Bir tarafım sıkıca sarılmak için can atarken yabancısı olduğum başka bir tarafım sarılmamı engelliyor, sanki elimi kolumu bağlıyordu. Şahin bana sarılmak için hamle yapınca karşı koyamadım, ben de sıkıca sarıldım ona ve olmasından korktuğum şey oldu, bayılmışım. Kollarında ne kadar süre baygın kaldım bilmiyorum. Kendime geldiğimde etrafımızda toplaşan kalabalıktan uzaklaşmalarını rica ediyordu. Hareketlendiğimi fark edince, kucaklayıp kaldırdı beni. Belimden sıkıca kavrayıp ona sarılmamı istedi. Su içip kendime geldim, açık havada yürümek de iyi gelmişti. Öyle sarmaş dolaş biraz yürüdükten sonra bir kafeye gittik. Siparişlerimizi almak için masaya gelen garsona istediklerimizi söyledikten sonra kafeye kimseyi almamalarını, tüm masalar doluymuşçasına ödeme yapacağını, kafeyi bir günlüğüne kapatmak istediğini söyledi. Garson bunun kararını yalnızca patronunun verebileceğini ama patronun da şu an kafede olmadığını söyledi. Sonra Şahin patronun numarasını istedi falan ama gerisini bilmiyorum hikâyenin. O gün o kafeye bizden başka müşteri alınmadı. Demek ki baş başa konuşmak istediği bir şeyler vardı. Gizleyemediğim büyük bir merak sarmıştı tüm benliğimi. Duyacaklarımın ne olduğu sorusu sadece meraklandırmakla kalmıyor, aynı zamanda heyecanlandırıyordu da beni. Siparişlerimiz geldikten sonra garsona bir daha masaya yaklaşmamasını, mümkünse kafeden bir süre ayrılmasını rica etti. Yüklü bahşişi alan garson, iş yapmaktan da kurtulduğu için büyük bir memnuniyetle ayrıldı kafeden. Koskoca mekânda ikimiz baş başa

kalmıştık sonunda. Önümde benim için sipariş ettiği çeşitli yiyecek ve içecekler duruyor ama içimden tek bir çatal almak gelmiyordu. Su içiyordum yalnızca sık sık. Durdurulamaz bir öğürme nöbetinin arkasından kaçınılmaz son kusma eylemi gelecekti ki zor attım kendimi lavaboya. Şahin de arkamdan koşarak geldi, sürekli iyi olup olmadığımı sorguluyordu. Tüm ısrarlarıma rağmen ben kusarken dışarı çıkmıyor, aksine elimi yüzümü yıkayarak bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Yüzünde telaşlı bir ifadeyle doktora gitmemiz gerektiğini söylediğinde, "Doktora gerek yok, ben biliyorum nedenini," dedim büyük bir soğukkanlılıkla.

Sözlerim tıslar gibi dökülmüştü dudaklarımdan. Şahin anlam veremez bakışlarla beni süzerken midem bir nebze rahatlamış, soğuk suyun verdiği canlılıkla az da olsa kendime gelebilmiştim. Yardım etmek için koluma dokunduğunda büyük bir hışımla çektim kolumu ondan. Bunca zaman yardıma muhtaçken ben neredeydi? Şimdi bu kadar geç gelmesi neyi değiştirecekti? Neydim ben onun için? Hep orada duran, bekleyen, kolayca gözden çıkarabildiği ve döndüğünde bıraktığı yerde bıraktığı gibi bulduğu biri mi? Öyleydim belki de bugüne dek ama artık her şey değişti. Gülşah eski Gülşah değildi. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Değişmeyen, azalmayan tek şey ona duyduğum sonsuz, sınırsız sevgi ve görünce çıldırasıya atan kalbimin sesi. Bu ikisi yıllar oldu ne değişti ne eksildi ve yıllar geçse de ne azalacak ne tükenecek. Bu kadının zayıf bedeni toprak altında çürüyünceye dek bu kadın yalnızca Şahin'i sevecek. Başka hiçbir aşk onun yerine geçmeyecek. Birbirinden farklı iki sevgi kalbimde sonsuza dek hüküm sürecek. Kızım ve ölümsüz aşkım.

Masamıza doğru yürürken büyük bir merakla beni izleyen Şahin'e dönüp baktım, bakışım ona cesaret

vermiş olacak ki hemen elimden tuttu. Birlikteliğimiz boyunca belki de ilk defa bana dokunma konusunda Şahin benim ona dokunma isteğimden fazlasını sergiliyordu. Sandalyemi çekip beni oturttuktan sonra karşımdaki sandalyeye oturup, konuşmasına başlamadan önce bir şeyler yememi rica etti. Önümdeki çeşit çeşit yiyeceğe baktım, tek bir lokma yiyecek hâlim yoktu. Önüme uzattığı çorbayı elimle iterken bunca zaman sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranan Şahin'e büyük bir şaşkınlıkla bakıyordum. Bakışlarımdaki ısrarcı sorulara daha fazla kayıtsız kalamadı ve söyleyeceklerinin ağırlığını hafifletebilmek adına önündeki ince belli bardaktan bir yudum aldı. Boğazını temizlerken tedirgin bir şekilde ikimizden başka hiç kimsenin olmadığı kafeyi gözleriyle taradı. Söyleyeceklerinin duyulma endişesi onu son derece endişelendiriyordu. Bilmem kaçıncı kez oturduğu sandalyede kıpırdandıktan sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Gülşah, şimdi sana anlatacaklarımı cümlelere dökebilmek çok zor benim için. Bu nedenle senden ricam, lütfen anlatabildiklerimden fazlasını öğrenmeye, kurcalamaya çalışma. Biliyorum bana son derece kızgın ve hatta kırgınsın. Tanıştığımız günden bu yana birlikte geçirdiğimiz onca zamanda bana ilk kez böyle baktığına şahit oluyor, seni ilk kez bu kadar benden gitmiş görüyorum. Sana hak da veriyorum ama lütfen söyleyeceklerimi bölmeden, itiraz etmeden, soru sormadan ve beni sorgulayıp yargılamadan dinle," dedi bir çırpıda.

Ne kolaydı benden istedikleri onun için. Soru sorma, daha fazlasını öğrenmeye çalışma, sorgulama, yargılama. Peki, istediği gibi olsun, bakalım benim anlattıklarımı duyduğunda benden istediklerini kendi yapabilecek mi acaba?

Söylediklerinin tesirini ölçebilmek için uzun uzun baktı bana, sessizliğim alışık olmadığı bir hâldi onun için. Tekrar konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes daha aldı. Derin bir iç sıkıntısının hüküm sürdüğü kalbim duyacaklarının ağırlığı altında eziliyordu. Benim kalbimde tüm bunlar olurken varlığından yenice haberdar olduğum içimdeki minik kalp hissediyor muydu acaba hislerimi?

"Nasıl başlasam, nereden başlasam inan bilmiyorum Gülşah. Sen bana böyle bakarken konuşmak o kadar zor ki benim için. Ardımda bıraktığım Gülşah, bulduğum Gülşah'tan farklı."

Söylediklerini sessizce dinlerken içimde kabaran öfkeye dur diyebilmek öyle zordu ki. İçimden bir ses, "Dur Gülşah, yapma Gülşah, bırak anlatsın, sakın bölme Gülşah," dese de kendimi daha fazla tutamadım.

"Sen beni nasıl bulmayı umuyordun? Döneceğim diye gittin ve dönmeyeceğinin haberini bir başkasıyla verdin. Bunu yüzüme söyleme cesaretini bile bulamamışken kendinde beni bıraktığın gibi bulabilme umudunu nasıl yeşerttin kalbinde?"

"Cesaret edemediğimden değil, seni koruyabilmek içindi aracı kullanmam."

"Neyden, kimden koruyacaktın? Bana yapılabilecek en büyük kötülüğü sen yaptın," derken artık içimde susturmaya çalıştığım ne kadar çok kadın varsa el ele verip birlikte avaz avaz ağlamaya başladılar.

Şahin hemen yanıma geldi, bana sarılıp sakinleştirmeye çalıştı ama onu ittim. İçimde dindiremediğim bir öfke patlaması vardı. Elim ayağım boşalmış, hüngür hüngür ağlarken bir yandan da isyan ediyordum neden şimdi diye. Ben onca zaman bir haber beklerken bana Selda vasıtasıyla bir daha dönmeyeceğini, ondan ümidimi

kesmemi söyleyen Şahin neden şimdi çıkıp gelmişti? Neden? Ne kadar süre ağladım bilmiyorum ama ağlama krizim mide bulantımı tetikleyince kendimi yine lavaboda kusarken buldum. Hiçbir şey yemediğim için sapsarı bir su çıkmıştı midemden. Bayılacak gibi hissediyordum kendimi. Arkamdan koşup gelen Şahin'i çıkardım lavabodan. Son derece tedirgin görünüyordu ama ne tedirgin olması ne üzgün olması zerre umurumda değildi. Hayatım boyunca sevdiğim tüm insanlar beni kolayca harcarken ne hâlde olduğumu hiç düşünmemişlerdi. Ne zaman ki artık onlardan gittiğimi anladılar, o zaman değerim bilindi. Gerçi bu kez durum biraz farklıymış ama o an lavaboda kusarken bilmiyordum Şahin'in hikâyesinin kalanını. Sakinleştikten ve biraz da olsa kendime geldikten sonra çıktım lavabodan. Endişeli gözlerle bana bakan Şahin'in yardım etmek için uzattığı elini tutmadan yürüdüm masaya. Bilmem kaçıncı kez iyi olup olmadığımı sorguladıktan ve bir şeyler yemem için ısrar ettikten sonra konuşmasına derin bir iç çekerek devam etti.

"Gülşah sana detayları anlatmam inan ki mümkün değil, bu sebeple kabaca anlatabileceğim şekilde açıklayacağım kendimi. Ben grupta olduğum yıllar içerisinde en başından beri insanların dağa çıkmasını önlemek ve terör örgütüne katılmasını engellemek için çok büyük bir uğraş veriyorum. Tabii bu bazılarının işine gelmiyordu ve beni durdurmaya çalışıyorlardı. Durduramadılar ve durduramadıkları için bir iftira attılar üzerime. Yapmadığım bir suç üzerime kaldı. İşlemediğim bir günahın vebali boynuma dolandı. İmzam taklit edilerek bir suçun tetikleyicisi konumuna düşürüldüm ve tüm bunlar olurken ülkeye dönebilmem mümkün değildi. Sana Selda vasıtasıyla o sözleri söylerken inan bir gün masumiyetimin ortaya çıkacağı ihtimali hiç yoktu aklımda. Ben

zannediyordum ki bir daha ülkem haram bana, ben zannediyordum ki bir daha hiç kavuşamayacağım sana. Seni buraya getirtmek aklıma geldi ama önce masumiyetimi ispatlamam gerekiyordu. İşlemediğim bir suçun günahı boynumda iken nasıl yeni bir hayat kurabilirdik seninle? Sana bir şekilde ulaşmam, bana o suçu atanların da sana ulaşması demekti. Sana ulaşmam demek seni onların açık hedefi hâline getirmemdi. Seni Diyarbakır'dan apar topar taşıma sebebim de varlığının birtakım kötü niyetli insanlar tarafından öğrenilmesiydi. Ben kaldığın lojmanı bile olur da beni dinlemez Diyarbakır'dan ayrılmazsan diye tadilata soktum, en azından güvenle oturabileceğin bir hâle sokayım diye düşündüm ama o bile yeterli değildi, seni uzaklaştırmam gerekiyordu. Fransa'ya apar topar gidişim de bazı şeyleri netleştirmek içindi ama işte ne olduysa o süreçte oldu ve işlemediğim o suç üzerime kaldı. Kendimi aklamam, masumiyetimi kanıtlamam çok uzun sürdü ama artık anamın ak sütü gibi tertemiz bir geçmişe sahip olduğumu önce ülkemin yetkililerine ispatladım, şimdi de sana anlatıyorum," dedi bir çırpıda. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hafiflemişti. O rahatlarken ben ağırlaşmıştım sanki. İçimde tarifi mümkün olmayan bir acı sızım sızım sızlıyordu. Neden diyordu içimdeki en asi kadın, neden Şahin? Neden bunlar bizim başımıza geldi? Neden şimdi söylüyorsun tüm bunları bana? Neden en başında anlatmadın? Neden beni korumak zorunda kalacağın bir hayatın içine atıldın? Neden beni beklesin demek yerine beni beklemesin, benden ümidini kessin tarzı bir haber yolladın? İçimde binlerce neden, neden, nedenle başlayan soru yükselirken başım tekrar dönmeye başladı ve yine bayılmışım.

Kendime geldiğimde Şahin'in kucağındaydı başım, bayılmadan önceki tüm düşünceler sanki bir an önce

kendime gelmemi bekliyormuş gibi üşüştü beynime. İçimde tarifi mümkün olmayan ve sızım sızım sızlayan o acı şimdi derin bir pişmanlığa bırakmıştı yerini. Şahin'in gözlerine baktığımda orada saf bir sevgi ve masumiyet görüyordum. Şahin üzerine atılan iftirayı temizlemiş, masumiyetini kanıtlamasıyla bir tüy gibi hafiflemişti. Şahin'in gözlerinde kendimi gördüm ve istedim ki kapatsın gözlerini, göz kapakları benim korunağım olsun. O önce yetkililere sonra bana ispat etmişken masumiyetini, ben nasıl ispat edecektim onu sevmekten aslında hiç vazgeçemediğimi? Nasıl anlatacaktım yaşadıklarımı? Bir yandan öfke duyarken Şahin'e, diğer yandan isyan ediyordum kaderin sahibine. Neden böyle olmak zorundaydı? Neden hiç ayrılamam derken kavuşmak hayal olmuştu o eski şarkıda söylendiği gibi? Neden tüm bunlar bizim başımıza gelmişti? Bir filmde izlesem yok artık diyeceğim bu kaderi yaşamaya mahkûm edilme nedenim neydi? Gözlerinden aşk, sevgi, özlem, merhamet akan bu adama ben evlendim ve hamileyim nasıl diyecektim? Diyebilecek miydim?

Şahin'in yardımıyla doğrulduğum yerden sandalyeye geçtim. Şimdi derin derin nefes alarak, yudum yudum su içerek konuşma sırası bendeydi. Şimdi lütfen sana anlatacaklarımdan fazlasını sorma, sorgulama deme sırası bendeydi. Şimdi açıklama yapma, konuşma sırası bendeydi ama sesim içime kaçmışçasına cılız çıkıyordu. Sesim kadar cılızdı içimde kendimi koruma isteği. Aslına bakarsanız bu hikâyedeki en büyük kurban bendim ama ben dâhil kimsenin bana hak verdiği, vereceği yoktu. Ecelden kaçışın olmadığı gibi gerçeği söylemek zorundaydım eninde sonunda. Bir derin nefes daha alıp başladım konuşmaya.

"Ben senin gibi anlatacaklarımdan fazlasını sorup sorgulama demeyeceğim Şahin, ne istersen sor bana. Soru sor, hesap sor ama sözümü kesmeden dinle ve söyleyeceklerim bitmeden sakın çekip gitme Şahin. Bilirim sen canın yanınca yaktığın canımı umursamadan, ardına bakmadan, bir kere sarılmadan, veda bile etmeden çekip gidersin. Biliyorum sen haklıyken haksızlığa uğramaya hiç tahammül edemezsin. Anlatacaklarımdan sonra yüzüme bakmayacağına adım kadar eminim ama şunu hiç unutma olur mu? Ben seni gördüğüm o konser gecesinden sonra senden başka kimseyi sevmedim, görmedim, bilmedim," dedim kalan gücümün son damlasıyla. Şimdi susup biraz nefes almaya, güç toplamaya ihtiyacım vardı ve söylediklerimin onun üzerinde yarattığı tesiri ölçümlemeye.

Şahin kızdığı her an yaptığı gibi, tıpkı E Kafe'de konuşmak için masasına gittiğim ve bizim beraber olamayacağımızı söylediği o ilk günde baktığı gibi, adını aldığı yırtıcıya benzer sert bakışlarla süzüyordu beni. Huzursuzca kıpırdanırken bir yandan aceleyle sallıyordu sol bacağını. Bense pürdikkat izliyordum saniye saniye değişen duygularını ve aklıma kazımaya çalışıyordum son bakışlarını. Öyle ya bir daha göremeyeceğim o güzel yüzünü, ömrümün sonuna kadar aklıma kazımaktı niyetim. Gözlerimden yaşlar süzülürken damla damla, yıllar sonra bir ses verdi Sezen, Son Bakış çalıyordu kulaklarımda. Anlatacaklarımı dinlediğinde tek kelime etmeden, sebebini öğrenmek istemeden, vedalaşmadan ve bir kez bile yüzüme bakmadan çekip gideceğini öyle iyi biliyordum ki. Bunlar birlikte geçireceğimiz son dakikalardı. Vuslatı olmayan bir ayrılığın başlangıcını yaşamadan önceki son dakikaları iyi değerlendirmek ve ona son bir kez sarılmak istiyordum. Oturduğum sandalyeden

kalktım, şaşkın gözlerle beni incelerken yanına gittim. Ayağa kalkmasını rica ettim ve sıkıca sarıldım boynuna. O da sarıldı bana. Bir koluyla sıkıca sarılırken diğer eliyle saçlarımı okşuyordu. Kendini geri çekip yüzüme bakmaya çalıştığında daha çok gömüyordum göğsüne yüzümü. Yüzüne bakmaya cesaretim, daha doğrusu henüz gitmesine dayanacak takatim yoktu. Birazdan anlatacaklarımı dinleyecek ve sonra ebediyete kadar gidecekti benden. Birazdan ayrılacak ve mahşere kadar kavuşamayacaktık. Bir kadın ölecekti birazdan, bedeni dünyada kalırken ruhu ölecekti. Bir adam gidecekti birazdan ve ardından litrelerce gözyaşı dökülecekti. Yeryüzünde yaşanmış binlerce gerçek aşktan biri bitecekti birazdan. Şahin gidecekti arkasına bir kez bile bakmadan.

Ayaklarım titriyor, gözlerim kararıyor, midem bulanıyordu. Sessiz birer çığlık gibi akıyordu gözyaşlarım yanaklarımdan. Şahin çenemden tutup yüzüme bakıyor, gözyaşlarımı elleriyle siliyor ve sessizce anlatmamı bekliyordu. O böyle merhametle baktıkça gözlerime, ben kahroluyordum. Hayatımda ilk defa öfkeyle davranıp fevri bir karar almıştım ve çok pişmandım ama o meşhur atasözünün de söylediği gibi son pişmanlık fayda etmeyecekti. Şahin'in yardımıyla oturdum sandalyeme ve yerine geçip sandalyesini yanıma getirdi. Sessizce oturdu yanıma, bakışları hem sert hem şefkatliydi. Elimi tuttu.

"Hazır olduğunda anlat," dedi sanki korktuğum şeyi söyleme der gibi.

Nereden başlayacağımı, ne söyleyeceğimi bilemez bir hâlde gözyaşlarımı sile sile başladım anlatmaya. Yaşadıklarımın bir kısmını kendime saklamaya karar verdim. Çünkü yaptığım şeye mazeret buluyor gibi görünmek istemedim. Zaten ne atlattığım hastalıktan haberi vardı ne annelik için şansımın az, zamanımın dar olduğun-

dan. Psikiyatri servisinde geçirdiğim zamandan da o dönemde kullandığım ağır ilaçlardan da haberi yoktu. Olmasın da zaten, benim için üzülsün istemem. Üzülürse devam edemez hayatına ama benle de olamaz artık. Şahin gibi bir adam ki onun yetiştiği topraklarda yazılı olmayan kanunlardan biridir bu evlenip boşanmış, hele ki karnında başka bir erkekten çocuğu olan bir kadınla birlikte olmaz. İşte böyle de sığ görüşlü olabiliyordu zaman zaman. Hâlbuki aynı topraklarda evde karısı varken ikinci bir kadını kuma diye getirebiliyordu erkekler. Yani çifte standart vardı ve bu benim değiştirebileceğim bir durum değildi. Nefesimi tazeledim ve başladım konuşmaya.

"Evlendim ben Şahin, hamileyim." Sadece bu kadardı tüm söyleyebildiğim.

Kulaklarımı sağır edecek kadar bağırsın istiyordum ama o sustu. Tek bir kelime dökülmüyordu dudaklarından. Başını yüzünü göremeyeceğim şekilde önüne eğmişti. Birbirine kenetlediği elleriyle oynuyor ve başını kaldırıp tek kelime etmiyordu. Ne düşünüyor ne hissediyordu o anlarda acaba? Sessizlik uzadıkça aramızda, pişmanlığım içine girdiği bedeni sömürüp yok eden bir virüs gibi yok ediyordu benliğimi. O sustukça ben ölüyordum sanki. Beklediğim tepkiyi vermemiş, çekip gitmemişti. Başını önüne eğmiş, tek kelime etmeden orada öylece oturuyor ve hiçbir şey sormuyordu. O öyle orada başı önünde elleriyle oynayıp durdukça ben kahroluyordum. Onu çok iyi tanıdığımı zannederken son vedada bana aslında kendisini sandığım kadar iyi tanımamış olduğumu ispatlıyordu. Benim tanıdığım Şahin çeker gider, yıkar geçerdi. Benim tanıdığım Şahin böyle sessizce başı önünde beklemezdi. Sahi sen kimdin Şahin? Ölümsüz aşkım, bitmemeye yeminli sevdam, kimdin

sen? Yüzlerce insanı peşinde sürükleyen, dağa çıkmalarını engelleyen bir lider mi? Yoksulları gözeten, açları doyuran, kimsesizlere hamilik yapan bir abi mi? Sabahları bana kahvaltı hazırlayıp odaya güller döken bir romantik mi? Yoksa babam sizi evden kovarken sessiz kaldım diye bana kızıp senelerce kendisine hasret bıraktıracak kadar fevri biriyken evli olduğumu söylememe rağmen karşımda sessizce oturmaya devam eden bir bilinmez mi? Kimdin sen?

O kafede o vaziyette kaç dakika oturduk bilmiyorum. Yaşarken bir asır kadar uzun gelen o anlar şimdi birkaç saniye gibi akıp gidiyor gözlerimin önünden. Oturduğum yerden kalkıp yanına gitmek, eğdiği başını kaldırıp, "Sen eğme başını, utanılacak hiçbir şey yapmadın sen. Başını eğmesi gereken kişi benim," demek geliyordu içimden. Gidemedim elbette ve bir ses verdi Sabahattin Ali kalbimin en derininden.

Başın öne eğilmesin
Aldırma gönül, aldırma
Ağladığın duyulmasın,
Aldırma gönül, aldırma

Söyledim, bu kez ben ona bakarak bir şarkı söyledim. Hatıra kalsın istedim. Duydukça beni ansın, kulaklarımı çınlatsın istedim. Bir kadın sevmiştim, hayatımdan bir Gülşah geçmişti desin istedim. Başını kaldırıp son bir kez bana baksın istedim. Bakmadı. Bir kez bile başını kaldırıp gözlerimin içine bakmadı.

Ağladı, onu tanıdığım onca yıl içerisinde Şahin ilk kez o gün o kafede ağladı. Önce usulca dökülen gözyaşlarını elleriyle silmesinden anladım ağladığını. Sonra masaya dayadığı kollarının üzerine kapaklanıp, erkekler ağlamaz klişesine aldırmadan hüngür hüngür ağladı. O kadar uzun sürdü ki ağlaması, bence bin yıl kadar ağladı.

Hâlbuki onun doğduğu topraklarda ağlamak haramdı erkek adama. Mezara koydukları yavrularının ardından bile ağlamaya utanan adamların torunu, sevdiği başkasıyla evlendi diye oturup ağladı saatlerce. Neden bilmem, belki ilk kez gördüğümden, belki de beklediğim tepkiden bambaşka bir tepki verdiğinden donup kalmıştım ben. Ne ayağa kalkabiliyor ne tek bir kelime edebiliyordum. Zaman donmuş, Şahin donmuş, ben donmuştum. Duygularım donmuştu. Gözümden akan yaşların ıslattığı yanaklarım dışında hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordum. Bir süre sonra dindi gözyaşları ama başını eğdiği yerden hiç kaldırmadı. Sanki bana bakamıyordu, sanki bana bakmaması lazımdı, sanki artık bana bakması günahtı. Bir anda yabancı olmuştum ona. İşte şimdi kalkar gider diye düşünürken ben, o başı önünde tek bir kelime etmeden, sessizce beklemeye devam ediyordu. Ülkede ne kadar hüzünlü kalp varsa sanki hepsi hüznünü bana emanet etmişti, öyle büyüktü kalbimde hissettiğim hüznün yeri. Öyle derindi ki içimdeki kara delik, dakikalar geçtikçe evreni kaplıyordu sanki. Şahin, dağ gibi Şahin eriyordu karşımda. Küçücük kalıyordu dakikalar geçtikçe oturduğu sandalyesinde. Hiçbir şey söylemeden, beklediğim gibi fevri tepkiler vermeden, gözlerimin içine bir kerecik bakmadan, başı önünde öylece bekliyordu Şahin. Öyle ne kadar oturduk orada bilmiyorum.

"İkindi namazımı kılayım ben, vakit geçmeden," dedi.

Usulca kalktı oturduğu sandalyeden cevap vermemi beklemeden, yavaş yavaş yürüdü lavaboya doğru. Şahin, o bastığı yeri titreten kudretli Şahin, ne kadar yavaş hareket ediyordu. Ben donmuş gözlerle ardından bakarken o çoktan abdestini almış, iki koltuğu birleştirip oturduğu yerden ikindi namazını kılmıştı. Ellerini açıp, gözlerini yumarak duaya durdu sonra masumiyetine kurban

olduğum. Uzun uzun dua ettikten sonra geri döndü ve yine bana hiç bakmadan oturdu masaya. Ben bir şeyler söylesin diye uzun uzun beklerken o yine bir süre daha sessizce durdu.

"Bir şeyler ye lütfen. Saatlerdir tek lokma yemedin," dedi ben bambaşka şeyler söylemesini beklerken. Önümdeki soğumuş yiyeceklere baktım, baktıkça arttı bulantım. Öğürerek çıkarmak istedim ne varsa yaşanmamasını istediğim. Çıkaramadım tabii hayatımdan yaşanmaması gerekirken yaşananları. Lavaboya koştum kustum, yüzüme su çarparak kendime gelmeye çalıştım. Çıktığımda kapıda bekliyordu beni ama bu kez yardım etmek için elini uzatmıyordu. Ne de olsa ben artık başkasının karısıydım, onun inancına göre ona haramdım. Düşersem tutabileceği mesafede, bana kesinlikle temas etmeden yürüyordu arkamdan. Masaya ulaşınca oturduk soğumuş sandalyelerimize. Artık ikimiz de biliyorduk veda saatinin geldiğini. Ne tuhaf bir ömrü birlikte harcamış iki insandık ama bir o kadar da yabancıydık şimdi birbirimize. Bir zamanlar her şeyimizken birbirimizin, şimdi herhangi biri olmuştuk sanki. Bu öyle bir tuhaf vedaydı ki... İkimiz de biliyorduk birbirimizi son görüşümüz olduğunu. İkimiz de biliyorduk bir daha hiç kimseyi böyle sevemeyeceğimizi. İkimiz de biliyorduk artık aşk şarkılarındaki hüzünlü sözlerde kalplerimizdeki acı olacağımızı. İkimiz de biliyorduk artık yaşamın pembe rengine veda ettiğimizi. İkimiz de biliyorduk artık aşkın bizden geçtiğini. Yoksa tüm bunları yalnızca ben mi düşünüyordum? Kim bilir belki Şahin yeniden sever, âşık olur. Ben bunları hiçbir zaman bilemeyeceğim. Bildiğim tek şey, benim artık hayatımdaki tek aşkın kızım olduğu. Şu hayatta iki şeyi çok istedim. Biri Şahin'di, nasip olmadı. Diğeri bir kız çocuğum olmasıydı, çok şükür Rabbim nasip etti.

O gün o kafede başka neler oldu?

Uzun süren sessizliğin ardından Şahin, "Artık kalkalım, geç oldu," dedi.

"Tamam," dedim ve kalktık oturduğumuz masadan.

Sessizce, karşılıklı ayakta dikildik bir süre. Şahin ondan beklediğim hiçbir fevri hareketi sergilemeden son derece sakin bir şekilde veda etti bana. Karşılıklı, bir sarılma mesafesinde dururken bir adım geri gitti ve "Gülşah, sana hakkım varsa iki cihanda da helal olsun," dedi gözlerinden yaşlar süzülürken, titreyen sesine aldırmadan.

"İkimiz de biliyoruz ki bu, bu dünyadaki son vedamız. Bitti işte, hiç bitmez sandığımız sevdamız. Üzülme olur mu Gülşah? Bu hayatın garipliklerinden biridir, çok seven kavuşamaz. Kim ki bir kulu Rabbinden çok severse o kul sevdiğine kavuşamaz. Bilirim çok üzülürsün sen ama üzülme ne olur, yavrunu düşün," derken hüngür hüngür ağlamaya başladı. Şahin, o dağ gibi kocaman olan sevdiğim, küçük bir çocuk gibi sarsılarak ağlarken karşımda, ben kendimden beklemediğim bir soğukkanlılıkla bakıyordum bana bir kez bile bakmayan gözlerine.

Şahin ondan beklediğim tepkileri vermeyerek beni şaşırtırken, ondan hiç beklemediğim tepkileri vererek şaşkınlığımı ikiye katlıyordu.

Ya ben, ya ben nasıl orada öylece ölmüş bir kuş gibi donakalmıştım? O bunları söylerken ben nasıl sessizce bakmıştım? Söylediklerini duyuyor, anlıyor ama tek kelime edemiyordum. Sanki tepkilerimi kontrol eden ben değildim. Bu nasıl garip bir vedaydı böyle? İlişki boyunca duygularıyla hareket eden ben, bana göre duygularını daha iyi kontrol edebilen Şahin iken şimdi nasıl oluyordu da o ağlarken ve bana veda ederken ben böyle tepkisiz kalıyordum? O an bana neler olduğunu anlamasam da sonraki günlerde anladım. Bendeki tıpkı çok

sevdiği birini sonsuzluğa uğurlayanların ölüm gerçeğiyle yüzleşirken yaşadığı şok gibiydi. Hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir gerçekliği yaşıyordum. Şahin gidiyordu, bana son vedasını ediyordu. Sakın ağlama, üzülme diyordu ve ben öylece bomboş gözlerle ona bakıyordum. Bir devir kapanıyor, ben yaşarken ölenler kervanına katılıyor ama son bir söz söyleyemiyordum.

O gün o kafeden birlikte çıktık. Tıpkı hayatın bizi sürüklediği gibi iki farklı yöne çevirdik rotamızı. Ben birkaç adım attıktan sonra durdum veda edemediğim kara sevdamın gidişine bakmak için. O hızlı adımlarla uzaklaşırken, ben seyrettim ve içimden dua ettim. "Ne olur bir kerecik dönüp baksın Allahım."

Ve o an açıkmış demek ki dua kapıları, döndü baktı. Evlendiğimi duyduktan sonra ilk kez baktı bana. O bakışla birlikte çözüldü içimin donmuş kısımları. Koşup sarılmak istedim son kez, eliyle dur işareti yaptı ve bir kez daha dönüp bakmamak üzere koşar adım uzaklaştı.

O uzaklaşırken ben yaşam belirtileri göstermeye başladım. Önce bacaklarımı hissetmeye başladım, sonra bacaklarımın titrediğini. Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımın sıcaklığını hissettim bir süre sonra ve hızla atan kalbimin sesini. Yavaş yavaş uyanıyordum sanki uykumdan ve rüya değil de gerçek olduğunu fark ediyordum yaşadıklarımın. Hani çok sevdiğiniz biri öldüğünde o ilk gece uykuya direnir ama karşı koyamaz uyursunuz ya ve kısacık bir süre sonra büyük bir kalp ağrısıyla uyanırsınız, tam olarak uykuyla uyanıklık arasında geçen o kısacık zamanda rüya zannedersiniz yaşadıklarınızı. İşte öyle bir şeydi o giderken ardında kalan benliğimin hissettiği.

Şahin gitmişti, veda etmişti bana. Hakkını helal etmiş, gözyaşlarını alabildiğine akıtmış, iyi dileklerde bulunup sonsuzluğa karışmıştı.

Bir daha hiç haber almadım ondan, almaya çalışmadım da. Bir bitki nasıl yaşıyorsa öylece yaşadım. O akşam eve gidince Can'a anlattım olanları, bağırıp çağırsın diye bana. Öyle ya Şahin bağırıp çağırmamıştı ve hak ettiğim kötü muameleyi biri göstermeliydi bana. Hep böyle olmuştu çünkü. Ben bir hata yapardım, önce annem kızardı bana, sonra hırsını alamaz babama anlatır, bir de babam kızardı. Bazen ikisi bir olur öyle kızarlardı. Çoğunlukla annem döverdi bir hata yaptığımda, ara sıra da babam. Şimdi alışık olduğum ilişkiyi kurmak istiyordum farkında olmadan Can'la. Sağ olsun beklentimi karşıladı. Hamile falan demedi, bir güzel dövdü beni ve dayaklar çocukluğumdan sonra tekrar girmiş oldu böylece yaşantıma. Şimdi diyeceksiniz ki neden duruyorsun o adamla aynı evde? Neden çekiyorsun bu çileyi? Kızım için. Gidecek yerim olmadığından ya da parasızlıktan değil, sadece kızım babasıyla büyüsün diye. İstesem Can'ı boşar, çalışır, kızıma bakarım ki Can çok varlıklı bir adam, kızını parasız bırakmaz ama konu para değil. Konu dünyaya gelmek ister misin diye bir kerecik sormadığım kızımın bir aile ortamında büyümesi. Konu benim hak ettiğimi çekmem gerektiği. Ben Şahin'i beklemek yerine evlendiğim için sonsuz bir cezaya çarptırıldım ve ölünceye dek cezamı çekmeye razıyım. Kimse beni kurtarmaya kalkmasın, kurtarılması gereken bir kedi yavrusu değilim. Tek başına hiç bilmediği bir memlekette sıfırdan hayat kuracak kadar güçlü, aylarca yattığı yataktan silkelenip kalkacak kadar dirayetli, yarım bıraktığı okulunu tek nefeste bitirecek kadar azimli ve kararlarına saygı duymayan anne babasını hayatından silebilecek kadar müdanasız biriyim. Can'la kalacağım, kızımın babası Can'la kalacağım. Çünkü o bana Allah'ın dünyada verdiği cezası. Ömrümü hiç sevmediğim bir adamın yanında

geçireceğim ve yanındaki başka, kalbindeki başka binlerce kadından yalnızca biriyim.

Kim miyim ben? Merak ediyorsanız etrafınıza bakın. Sokakta karşılaştığınız binlerce kadından biriyim. Babasından yediği tokadın izi hâlâ yanağında duran, bir hata yaptığında hatası yüzünden günlerce cezalandırılan, dayak atılan, pekiyi almak yerine iyi aldığı için başarısız ilan edilen, söz dinlemediğinde kapı dışarı edilen, sevilmekten vazgeçilen, çocukluğu çalınmış o küçük kız çocuğuyum ben. Tanıyamadınız mı hâlâ? Durun o zaman biraz daha izah edeyim. Hani söz gelimi aşkı, âşıkları küçümseyen, bunların boş işler olduğunu söyleyen ama yalnızlığıyla baş başa kaldığında kalbinde sakladığı unutulmaz aşkına ağlayan o asık suratlı teyze var ya mahallenizde, işte o benim. Yorgunluktan bayılıncaya kadar evini temizleyen, bebesinin her ağladığında yanına gidip onu sakinleştiren ama içindeki boynu bükük çocuğa bir gram merhamet göstermeyen o anne benim. Kalp sıkıntısıyla, baş ağrısıyla ve tıbbi olarak açıklanamayan çeşit çeşit hastalıkla cebelleşen o hastalık hastası benim. İzlediği her romantik filmde başroldeki kadını kendisi, erkeği ise unutamadığı sevgilisi olarak hayal eden o hayalperest benim. Kitaplar, filmler mutlu sonla bitsin diye dua eden o iyi kalpli benim. Gülşah'la birlikte Gülşah için ağladım yazan binlerce kadından biriyim. Hâlâ mı tanıyamadın beni? Aynaya bak, ben biraz da sen değil miyim?

Buluşmak istersen benimle aç hüzünlü bir aşk şarkısı dinle, benim favorim Mustafa Kaya'dan Çocuklar Gibi. Bir film izle ya da ama sonu mutlu bitmesin. Kavuşamayan âşıklar için birlikte ağlayalım bir bardak sıcak çay eşliğinde. Hikâyemi okurken bana ağlıyormuş gibi hisset, kendine kendin için ağladığını itiraf edemeyerek. Kız bana, üstüne kendine duyduğun kızgınlığı da ekleyerek.

Yapabilecekken yapamadıkların, yaşayabilecekken yaşayamadıkların aklına gelecek, boğazın düğümlenecek, hikâyemi okurken ve biz seninle yolu sevdadan geçmiş ama imkânsızlık çıkmazına varmış her kadın gibi müstehzi güleceğiz aşk hakkında büyük büyük laflar eden yeni yetmelere. Ben gidiyorum sevgili okur, artık sana veda etme vakti geldi. En sevdiklerim bile unutmuşken beni, senden beni unutmamanı bekleyemeyeceğim. Unut beni ama şu sözlerimi hiç unutma e mi? Çok sev çocuğunu, öyle çok sev ve öyle sonsuz sun ki sevgini, sevilmek için taviz vermek zorunda kalmasın kişiliğinden. Seni memnun etmek için yaşamasın bu hayatı, önceliği kendisi olsun. Kendi tercihlerini yaptığında ve bu tercihler senin doğrularına uymadığında da sevmekten vazgeçme onu. O hep senin kıymetlin olsun, çünkü bir çocuk kıymetli büyütülmediyse büyüdüğünde de değer veremiyor kendine. Başka çocuklarla kıyaslama onu, sevgini şartlı sunma, hayatını zorlaştırdığı için içten içe suçlama. Sen istediğin için dünyaya geldi, anne olmaya karar vermeden önce bunların hepsini düşünmeliydin.

Saçının teline zarar gelse herkesten çok sen üzülürsün ya yavruna, o zaman neden bağırıp çağırıyorsun ona? Yapma. Sesini yükselttikten, kötü sözler ettikten sonra o uyuyunca vicdan azabıyla oturup ağlama, nasıl ki iş yerinde patronuna bağırıp çağıramıyorsan yavruna da kızma. Kendimi tutamıyorum, sonra çok pişman oluyorum klişesine sığınma, istediğin zaman kendini çok da iyi frenleyebiliyorken bu müsamahayı yavruna göstermeyişin onun seni bir gün terk edip gidemeyeceğini bildiğinden ama anne babasını yıllar önce terk etmiş bir çocuk olarak benden sana tavsiye, gidemeyeceğinden çok da emin olma. Bir çocuk önce ruhen gider annesinden, anne uzun zaman anlamaz. Sonra büyür o çocuk ve

tüm çocukluk yaralarını koyar sırt çantasına, çeker gider o evden. Pencere önlerinde gelsin diye beklersin sonra. Bir gün büyüdüğünde üzmesinler, ezmesinler istiyorsan yavrunu, önce sen üzme, sen ezme. Senin değer verdiğine tüm dünya değer verir ve senin doyuramadığını doyuramaz insanlık bir araya gelse. Hoşça kal sevgili okur, beni unut ama son sözlerimi hiç unutma. Hoşça kal.

Yazarın Notu:

Yeryüzünün bütün Gülşahlarına

Hikâyen nasıl bir evde, kimin kucağında başladı bilmiyorum, çocukluk yaraların ne kadar derin, ne kadar kanıyor tahmin edemiyorum ama bir şeyi çok iyi biliyorum. Hiçbir hikâye başladığı gibi bitmek zorunda değil, bir ihtimal daha var her zaman. Ne olur alışık olduğun ilişkiyi arama karşına her çıkanda. Çocuktun, koruyamadın belki kendini şiddetten ama yetişkin senin çocuk sana en büyük borcu dayaktan korunman. Her ne sebeple olursa olsun lütfen canını yakmalarına izin verme, kurtarılmak istemiyorum, bana karışmayın, rahat bırakın beni deme. Sana el uzatmaya hazır olanlara sırt çevirme, susma artık şiddete. Şiddete tanık olan, uğrayan her çocuk bir süre sonra şiddeti normalleştirir ve annesinin kaderi kızına geçti derler sonra. Hâlbuki kader genetik geçişli bir hastalık değildir anneden kızına geçen. Kader boyun eğilmesi gereken, değiştirilemeyen bir şey değildir. "Biz her insanın kaderini kendi çabasına bağlı kıldık," der Yaradan. Lütfen benliğine yapılan bu en büyük saygısızlığa

daha fazla göz yumma. Gülşah, Gülşahlar, kızlarım, kız kardeşlerim, hikâyenizi baştan yazma şansım olsa her birinize annelik etmek, yavrularımı sevdiğim gibi severek büyütmek isterdim sizleri fakat mümkün değil benim bunu sizin için yapabilmem. Ancak siz isterseniz baştan yazarsınız hikâyenizi, bu da terapi ile mümkün. Lütfen kendinize bir şans verin, terapiye başlayın ve bitirinceye kadar yarım bırakmayın. Bir terapist yardımıyla ışık tutun çocukluğunuzun canavarlarına ve karanlık tünelde kurtarılmayı bekleyen o yaralı çocukluğunuza. Çabanıza değecek, söz veriyorum ve tünelin ucundan bildiriyorum: Hadi gelin artık oynayalım, buralar günlük güneşlik.

Şahin'e

Yine veda edemedim sana ve bu kez tekrar bir araya gelmemek üzere ayrıldı yollarımız. Ben senden temelli gittim artık. Belki de sende hiç var olmamış gibi unutulacağım, nedense içimi yakıyor bu ihtimal. İnsanın en derin ıstırabı unutulmak ama her ölümlü bir gün elbet bu duyguyu tadacak. Mezarlıklar unutulmuşlarla dolu, baksana. Bir rüya gibi başlayan aşkımız bir efsane, bir destan gibi yaşandı ve ayrılık vakitsiz bir ölüm gibi ansızın bizi birbirimizden kopardı. Sen şimdi yeni aşklara, yepyeni yollara koşacaksın. Bense yaşarken gömüldüğüm mezarıma. Sen beni elbette unutacaksın, bense seni hiç unutmamak için hikâyemizin kitaplaşıp elden ele dolaşmasını sağlayacağım, olur da bir gün adından dolayı dikkatini çeker de okursun diye. Hoşça kal Şahin, seni hiç unutmayacağım.

SON

@guzellik_hemsiresi

"Ben Diyarbakırlıyım Gülşah" dedi sanki işlediği bir kabahati dile getirir gibi. "Sense Balıkesirlil" diyerek şaşkınlığımı ikiye katladı. Adımla hitap edişi, memleketimi bilişi? Bu nasıl işti? "Adımı biliyorsun, memleketimi de? Ama ben henüz söylememiştim." "O gece bir tek sen âşık olmadın Gülşah." "Peki, madem sadece ben âşık olmadıysam, neden olmaz diyorsun?"

"Çünkü biz seninle ülkenin batısıyla doğusuyuz, çünkü biz farklı kültürlerin çocuklarıyız. Çünkü biz bitmeyen bir kavganın bitmeye mahkûm aşkıyız. Olmaz Gülşah, olmaz."

Bu kitapta Diyarbakırlı yakışıklı Şahin ile Balıkesirli güzeller güzeli Gülşah'ın İzmir Ege Üniversitesi'nde tanışmalarıyla başlayıp yıllarca süren gerçek bir aşk hikâyesini okuyacaksınız. Gülşah ve Şahin ülkemizde yaşanmış binlercesinden sadece biri.
Gülşah'ın sevgiyle harmanlanmış anılarında yolculuk ederken bu aşka imreneceksiniz. Onlarla beraber ağlayacak ve belki de sinirlenip isyan edeceksiniz.
Bu aşkın içinde kendinizden, çevrenizden mutlaka bir şeyler bulacaksınız.
Çünkü bu kitap biraz sen, biraz ben, biraz da öteki. Bir Türkiye mozaiği...

"Sarışın bir kızla esmer yakışıklı bir adam yürü[illegible]n yana, yana yana."

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
instagram.com/muptela_yayinlari

9 786257 099301